

1 1 Ev kitêba Îsa Mesîh e ku kurê Dawid kurê Birahîm e.
2 Abraham begat Isaac Isaac begat Jacob Yaqûb begê Cihûda û birayên wî
3 Cihû begê Perez û Serah ên Thamarê Perez begat Hezron Hezron begat Ram
4 Ram begat Amminadab Amminadab bavê Nahesson bû. Nahesson bavê Salma bû.
5 Selma begat Boaz ê Rehab Boaz begê Obed ê Ruthî. Obed bavê Jesse.
6 Jesse padîşah Dawid beg kir. Dawid Begê Silêman ji aliyê jina Ûrîah ve
7 Silêman Begê Rehoboam Rehoboam begê Abia Abia begat Asa
8 Asa begê Yehoşafat Yehoşafat begê Joram Cehram begê Ozziya
9 Uzziye begê Cûtham Cûtham begê Ahaz Ahaz begê Hezekiah
10 Hîzkiya begê Manasê Manasseh begê Emûn Amon begê Josiah
11 Yoşiya begê Ceconya û birayên wî li ser wexta esareta Babîlê.
12 Piştî esareta Babîlê, Jeconiah begê Sealthiel. Sealthiel begat Zerubabel
13 Zerubbabel begê Abiud Ebiud begê Elîakim Eliakim Begê Azor
14 Azor begat Zadok Zadok bavê Achim kir. Achim bavê Eliud kir.
15 Eliud begat Eleazar Eleazar begat Matthan Matthew begat Jacob
16 Aqûb begê Ûsiv, mêrê Meryemê, yê ku Îsa ji dayik bûye, jê re dibêjin Mesîh.
17 Hemû endamên Îbrahîm heta Dawid çardeh endam in. Ji Dawid heta dîlgirtinê çardeh endam hene. Ji esareta Babîlê heta Mesîh çardeh endam hene.
18 Lê jidayikbûna Mesîh bi vî awayî pêk hat. Gava Meryem, dayika wî, bi Yûsuf ra hevîdar bû, berîya ku ew wî bibe malê hat dîtin ku ew ducanîya Xêla Pîroz e.
19 Lê pîreka wê Ûsiv merd bû, û nedixwest ku wê rind bike, lê difikirî ku ew bi dizî dev ji wê berde.
20 Gava ew wisa difikirî, melekekî Perwerdekar di xewnekê de ji wî re got: "Ûsiv kurê Dawid, natirse ku Meryemê bibe cem xwe, çimkî ew bi ruhê pîroz ji dayik bûye."
21 Û ewê kurekî bîne dinê, ku tu navê wî Îsa yî, çimkî ewê miletê xwe ji gunehên wan xelas bike.
22 Lê ev hemû derbas bûn, da ku gotinên Xudan bi rêya pêxember pêk bên û got:
" Behs bike, bakireyek xwe veşêre û kurekî bide, û navê wî îmanwêl binav bike."
24 Gava Ûsiv ji xewê hişyar bû, wî wek melekê Xudan fermana wî kiribû, kir û mêrê xwe jî bi xwe re bir.
25 Û wî ew nas nekir heta ku kurê xwe yê pêşîn anî dinê, û navê wî Îsa bû

2 1 Gava Îsa li Beytlîsê ji dayik bû, li welatê Cihûdeyê, di rojên Hêrod Padîşah de, hîkmetdar ji Rojhilat hatin Orşelîmê û gotin:
2 Padîşahê Cihûyan li ku derê ye? Me stêrka wî ya li rojhilat dît û ji bo îbadeta wî hatine.
3 Gava Padîşah Herod ev bihîst, ew tirsîya û bi wî ra hemû Orşelîm bû.
4 . Wî hemû keşe û sernivîserên di nav mirovan de li hev civandin û ji wan pirsî ku Îsa mesîh li ku derê ji dayik bûye.
5 Û jê re gotin: "Li Beytlehemê li welatê Cihûda, ji bo vî tiştî pêxember nivîsiye:
6 " Û tu Beytlehem li welatê Cihûda, bi tu awayî ne kêmtî mîrên Cihûda yê; Ji bo ku ji we derkeve, dê ji min ra duk were, yê ku li ser miletê min Îsraîl ê xudan be.
7 Paşê Herod bi dizî gazî aqilmendan kir û bi dilûcan ji wan fêr bû gava stêrk xuya bû,
8 û ew ber bi Beytlîsê ve birin û gotin: "Here û bi dilûcan li Pitikê bigere; eger tu wî bibînî, dîsa ji min re bêje ku ez ê jî werim û jê re îbadetê bikim."
9 Dema ku qral bihîstin, çûn. Û binêre, stêrka ku wan li rojhilat dîtibû heta ku hat ber wan çû û li jor sekinî, cihê ku Pitik lê bû.
10 Gava stêr dîtîn,
11 şa bûn û ketin malê, û pitik bi dayika xwe Meryem re dîtîn, ketin xwarê û îbadet kirin, xezîneyên xwe vekirin, û zêr, frankinc û myrrh dan wî
12 Û Xwedê di xewnekê de ji wan re emir kir ku ew venegerin Herod, û ew bi rêyeke din vegeriyan ser axa xwe.
13 Û gava ew ji wir derketin, melekê Xudan di xewnekê de ji Ûsiv re xuya bû û got: "Rabe pitik û diya xwe bi xwe re bibe, bireve welatê Mîsrê, û li wir bimîne ta ku ez ji te re bêjim, çimkî rast e ku Herod dixwaze pitikê bikuje."
14 û rabû bi şev zarok û diya xwe bi xwe re bir û ber bi axa Mîsrê ve reviya
15 Û ew jî heta piştî mirina Herod li wir ma, ku dibe ku tiştê Xudan bi rêya pêxember gotibû pêk were û got: "Ji Mîsrê min gazî kurê xwe kir."
16 Herod dema dît ku ew ji aliyê aqilmendan ve hatiye xapandin, pir bi hêrs bû û şand derve û xwedî li hemû zarokên Beytlîsê derket, û li ser hemû sînorên wê, ku du salî bûn û di bin de, li gor wê demê ku bi dildarî ji zanayan fêr bûye
17 Paşê, gotinên Ceremiya pêxember tên cih, ên ku ji wan re gotin:

18 "Li çiyayan qêrînek bihîstin, gelek lanet, girî û girî; Rachel ji bo zarokên xwe digiriya û ji ber ku her tişt bi wan ra bi dawî bû.

19 Lê gava Herod mir, hay jê hebe, melekê Xudan li welatê Misrê di xewnekê de derket û got: "Rabe bapîr û diya xwe bi xwe re bibe û here welatê Îsraêl, ji ber ku ew mirine yê ku piştî jiyana zarok in."

21 û rabû pitik û diya xwe bi xwe re bir û hat welatê Îsraêl

22 Lê gava bihîst ku Archelaus li welatê Cihûda padîşah e, li şûna bavê wî Herod, ew ditirsiya ku were wir. Û di xewnekê de ji Xwedê fermandarî wergirt û çû cihên axa Celîl

23 Û ew hat û li bajarê bi navê Nazareth duwet bû, ku ew tiştê pêxemberan gotibe, ku gerek jê re Nazarene bê gotin

3

1 Di wê demê de, Yûhenna baptîst hat û li çola welatê Cihûda mizgîn da,

2: "Tobe bike, ji ber ku padîşahiya ezmanan li ber destan e."

3 Û ew jî yek ji wan e ku Îşaya pêxember jê re gotiye: "Li çolê dengê mizgînvaneke heye, "Rê ji Xudan re amade bikin û riyên wî rast bikin"

Û wî, John, kirasekî porê hêştiran û kembera çerm li ser hêlînên wî bû, xwarina wî jî kulîçe û hingiv bû.

5 Paşê bajarê Qudsê û hemû erdê Cûdiyê û hemû erdên derdora Urdunê ji wî re derketin,

6 û li Urdunê ji aliyê wî ve hatin bin av kirin û gunehên wan îtiraf kirin

7 Gava wî gelek Ferîsî û Sadduceyî dîtin ku tên bin avbûna wî, wî ji wan re got: "Hûn vipers, kê nîşanî we da ku hûn ê ji xezabê birevin da ku werin?"

8 Guh bidê, fêkiya rast tobe bike.

9 Nafikirin ku hûn dixwazin ji xwe re bibêjin, 'Wekî bavê me Îbrahîm heye'. Ez ji te re dibêjim, Xwedê karibe ji bo Îbrahîm ji van keviran zarokan mezin bike.

10 Ji xwe xes li koka daran hatiye danîn. Ji ber vê yekê, kîjan dar bi fêkiyên baş ranagire tê birîn û tê avêtin nava êgir.

11 Ez ji bo poşmaniyê bi avê te bin av dikim, lê yê ku li pey min tê ji min bihêztir e, yê ku têr nake pêlavên xwe li xwe bike, ew ê te bi Ruhê Pîroz û bi agir bin av bike.

12 Û kepçeya wî di destê wî de ye: Ew ê erdê xwe yê nerm biperçiqîne û genim berhev bike nav axurê xwe, lê ew ê bi agirê herheyî kefê bişewitîne.

13 Di wê demê de, Îsa ji Celîleyê hat Urdunê û John ji aliyê wî ve hat bin av kirin.

14 Lê Yûhenna ew red kir û got: "Divê ez ji hêla te ve bêm bin av kirin û tu werî cem min?"

15 Lê Îsa cewab da wî û jê re got: "Bila niha wisa be, loma ew li me ferz dike ku em hemû rastdariyê binin cih." Paşê destûr da wî ku wisa bike.

16 Û gava Îsa hat bin av kirin, wî tavi lê jî avê derket, û li binê re, ezman li ser wî vebû. Û wî dît ku ruhê Xwedê wekî kevekê dadikeve û bi ser wî de tê.

17 Û tu li ber xwe bidî, dengê ji ezmanan got: "Ev kurê min ê delal e, ku ez tê de dilxweş im."

4

1 Paşê, Îsa ji aliyê Ruh ve ber bi çolê ve hat birêve birin ku dibe ku ew ji aliyê şeytan ve bê ceribandîn.

2 Û dema çil roj û çil şevan rojî girtibû, birçî mabû.

3 û tembûr jê re hat û got: "Eger tu Kurê Xwedê bî, bibêje ku ev kevir wê bibin nan."

4 û bersiv da û got, "Tê nivîsandin, 'Mirov wê bi tenê bi nan nejî, lê bi her gotina ku ji devê Xwedê dewam dike, bijî'."

5 Paşê şeytan ew bi xwe re anî bajarê pîroz, û danî ser niqteya perestgehê,

6 û jê re got: "Eger tu Kurê Xwedê bî, xwe berde xwar, ji ber ku nivîsiye: "Ew ê fermanê bide milyaketên xwe bi ser te de, û wê te di destê wan de hildin, da ku tu li ber kevirê nekevî"

7 Paşê Îsa jê re got: "Dîsa jî hatiye nivîsandin, "Tu yê Xudayê xwe neceribînî."

8 Dîsa şeytan ew bi wî re ber bi çiyayekî pir bilind ve bir, û nîşanî wî da ku hemû padîşahiyan dinyayê û rûmeta wan,

9 û jê re got: "Ez ê van hemû tiştan bidim te, eger tu dakevî û ji min re îbadetê bikî."

10 Paşê Îsa jê re got: "Ji min dûr bikeve, Şeytan, ji ber ku hatiye nivîsandin: "Tuyê ji Xudayê xwe re îbadetê bikî û bi tena serê xwe ji wî re xizmet bikî."

11 Paşê şeytan dev ji wî berda û li ber xwe bide, melek hatin ba wî û jê re xizmet kirin.

12 Gava Îsa bihîst ku John hatiye teslîm kirin, ew çû welatê Celîleyê.

13 Û ew ji bajarê Nazareth derket, û hat û li Capernaumê ku li ber deryayê ye, li welatê Zêlûn û Nefthalî,

14 ku gotinên Îsa pêxember dibe ku bên cih û

got, 15 "Axa Zêbulun û axa Naffaliyê, bi riya deryayê, ji Urdun û Galîlê wêdetir,

16 Mirovên ku di tarîtiyê de rûniştine ronahiyeke mezin dîtine û yên ku li cihê rûniştine û siya mirinê jî ronahiyeke bi ser wan de hatiye."

17 Ji wê demê ve, Îsa dest bi belavkirina mizgînê kir û got: "Tobe bikin, çimkî padîşahiya ezmanan li ber destan

e."

18 Ji ber vê yekê, gava Îsa li ber Deryaya Celîleyê dimeşîya, wî dît ku du bira, Simon navê wî Peter e û birayê wî Andrew yê ku tevnên xwe diavêtin deryayê, ji ber ku masîvan bûn.

19 Û ji wan re got: "Li pey min here û ez ê te bikim masîgirên zilaman."

20 Yekser torên xwe terikandin û dan dû wî.

21 Û gava ew ji wir çû, wî du birayên din, James kurê Zebedee, û John birayê wî di keştiyê de bi bavê wan Zebedee re dît, torên xwe sererast kirin, û gazî wan kir.

22 Derhal keştî û bavê xwe terikandin û dan dû wî.

23 Û Îsa li ser hemû axa Celîleyê diçû, wan li dibistanên xwe hîn dikir û mizgîna padîşahiya belav dikir, û her cure bedbextî û nexweşî di nav gel de şifa dikir.

24 Û rapora wî li tevahiya xaka Sûriyê belav bû. Û her cûre mirovên nexweş ji wî re anîn, bi gelek zordarî û êş û azarên cûrbecûr, cinawirên xwedan, heyv û gût-avî; Û wî ew hemû baş kirin.

25 Û piştî ku gelek kes ji Celîleyê, ji Deh Bajaran, ji Orşelîmê, ji welatê Cihûdeyê û ji derveyî Urdunê hatin pey wî.

5

1 Gava wî milet dît, derket serê çiyayekî û rûnişt, şagirtên wî hatin cem wî,

2 û devê xwe vekir û fêrî wan kir û got:

"Xwezî belengazên ruhî ne, ji bo ku padîşahiya ezmanan ji wan re be."

4 Kesên ku şînê distînin pîroz in, ji ber ku ew rihet dibin.

5 Pîrozî mexsed in, ji ber ku ew xwediyê zemîn in.

6 Kesên ku ji bo heqiyê birçîbûn û tîbûnê pîroz dikin, ji ber ku dê razî bin.

7 Rehmet e, ji ber ku wê rehmetê bistînin.

8 Pîroz ên di dil de pak in, ji ber ku ewê Xwedê bibînin.

9 Pîrozbexş aştîxwaz in, ji ber ku dê ji wan re dibêjin zarokên Xwedê.

10 Kesên ku ji bo heqiyê tên çewisandin, ji bo padîşahiya ezmanan yên wan pîroz in.

11 Tu pîroz î gava meriv ji bo xatirê min zilmê li te dike û her cure xerabiyê li hember te dipeyive, eger derewan bikin

12 Şa bin û dilxweş bin, çimkî tuyê li ezmanan bê xelat kirin. Ji ber vê yekê bi vî rengî zilm li pêxemberên beriya we dikirin.

13 Tu xwêya zemîn î. Niha xwê dibe ehmeq, divê tu bi çi re xwê bidî? Ji ber vê yekê ji bilî rijandina wê û bihêle ku di bin lingan de bê tepisandin, êdî kêrî tiştekî nayê.

14 Tu ronahiya dinyayê yî. Bajarê ku li serê çiyayekî ye, nikare bê veşartin.

15 Ne wê mûmek were vexistin û têxin bin pisîkekê, lê li ser lambeyekê, da ku ji hemû kesên di malê de bişewqin.

16 Bila ronahiya te li ber mirovan ronî bibe, da ku ew karên te yên qenc bibînin û Bavê te yê li ezmanan pak bikin.

17 Nefikirin ku ez hatime qanûn an jî pêxemberan ji holê rabikim; ez ne hatime ji holê rakirim lê bi cih bînim.

18 Ji bo ku ez bi rastî ji te re bibêjim, heta ku ezman û erd derbas bibin, ne tîpên herî biçûk û ne jî tîpeke şerîetê wê derbas bibe, heta ku her tişt derbas bibe.

19 Kî yek ji van emrên herî kêrî bîşîkîne û wisa hînî gel bike, ewê herî kêrî di padîşahiya ezmanan de jê re bê gotin, lê kî vê yekê bike û hîn bike, ewê di padîşahiya ezmanan de mezin bê gotin.

20 Ji bo ku ez ji te re bibêjim, heta ku rastdariya te ji ya nivîskar û Ferîsiyan çêtir nebe, tu yê nekevî padîşahê ezmanan.

21 Te bihîstîye ku ji pêşîyan re hatiye gotin, "Hûn ê nekujin; Lê belê kî bikuje, wê sûcdarê darizandinê be."

22 Lê ez ji we re dibêjim, kî ji birayê xwe aciz be, sûcdarê darazê ye, lê belê kî ji birayê xwe re bêje 'Racha', ji şîretê sûcdar e; lê kî bibêje, 'tu bixapîne', ji agirê dogehê sûcdar e.

23 Ji ber vê yekê, eger hûn diyariya xwe li ser tavê pêşkêş bikin û ji bîr nekin ku birayê te li dijî te tiştê heye,

24 heb beriya tavê diyariya xwe li wir bihêlin û pêşî herin û bi birayê xwe re li hev bikin û piştê werin diyariya xwe pêşkêş bikin.

25 Di demeke nêzik de li hemberî dijminê xwe îtaat bike, lê tu bi wî re di rê de yî, rojekê tu radestî dijmin bikî, û dadger jî te teslîmî xulam bike û bavêje zindanê.

26 Ez bi rastî jî ji te ra dibêjim, heta ku tu pereyê herî dawî nedî tu dê ji wir dernekevî.

27 Te bihîstîye ku ji pêşîyan re hatiye gotin: "Hûn ê zîna nekin."

28 Lê ez ji we re dibêjim, kî li jinekê binêre ku li dû wê zinna bi xwe re bîne, ji xwe di dilê xwe de zina kiriye.

29 Lê heke çavê te yê rastê te biêşîne, wê derxe û bavêje. Ji bo we baştir e ku yek ji endamên we bimire û hemû cenaze neavêjin dogehê.

30 Heger destê te yê rastê bibe sebeb ku tu aciz bibî, wê jêke û ji te bavêje. Ji bo we baştir e ku yek ji endamên we bimire û hemû cenaze neavêjin dogehê.

31 Her wiha tê gotin, " Kî ji hevjiha xwe berde, wê belgeya hevberdanê bide wê "

32 Lê ez ji te re dibêjim, kî jina xwe berde (ji bilî zînayê) dibe sedema zînakirinê, û yê ku bi jineke derketî re dizewice, zîna dike.

33 Te jî bihîstîye ku ji pêşyan re hatiye gotin: "Tu sonda sexte naxwî û tu yê sonda xwe ji Xwedê re bigirî."

34 Lê ez ji te re dibêjim tu yê qet sond nexwî, ne bi bihiştê, ji ber ku ew textê Xwedê ye,

35 û ne jî li ser erdê ye, ji ber ku ew amûra lingê wî ye, ne jî ji aliyê Orşelîmê ve, ji ber ku ew bajarê Şahê mezin e

36 Ne tu yê bi serê xwe sond bixwî, ji ber ku tu nikarî porekî reş û spî bikî.

37 Lê bila gotinên te wisa bin: Belê, erê; na, na. Tiştê li jorê jî xerabî ye.

38 Te bihîstîye ku hatiye gotin, "Çavek ji bo çavekî, diranek ji bo diranekî."

39 Lê ez ji te re dibêjim, divê tu li hemberî xerabiyê li ber xwe nedî, lê eger kesek darbeyekê li milê te yê rastê bixe, yê din jî pêşkêşî wî bike.

40 Û heke kesek bixwaze bi te ra nîqaş bike û qapûtê te bistîne, bila paltoya wî jî hebe.

41 Û heke kesek zorê bide te ku tu milekî bidî, du heb bi wî ra here.

42 Kî jî te dipirse bide wî, û ji wî yê ku dixwaze ji te deyn bigire, venegere.

43 Te bihîstîye, "tu yê ji cîranê xwe hez bikî û ji dijaminê xwe nefret bikî."

44 Lê ez ji te re dibêjim, ji dijaminê xwe hez bikin, yên ku lanetê li te dikin pîroz bikin, qencyê ji yên ku ji te nefret dikin re bikin, ji bo yên ku heqaretê li we dikin û zilmê li we dikin dua bikin,

45 ji bo ku hûn zarokên Bavê xwe bin yê ku li ezmanan e, ji ber ku dibe sedema hilhatina rojê li ser xerabûyan û li ser qencan, baranê dişîne ser heq û neheqan.

46 Eger tu ji kesên ku ji te hez dikî hez bikî, wê kîjan xelata te hebe? Berhevkerên bacê heman tiştî nakin?

47 Û eger tu tenê ji birayên xwe re nazik bî, tu çi karê taybet dikî? Karmendên gumrukê jî heman tiştî nakin?

48 Ji ber vê yekê, mîna bavê te yê li ezmanan bêqisûr e, divê tu jî bêqisûr bî.

6

1 Guhdariya almên xwe bike, da ku tu berê mirovan nedî wan, ji bo ku tu wan bibînî. Wekî din, tu ji Bavê xwe yê li ezmanan re xelat tune ye.

2 Dema ku hûn alsan didin, hûn ê nehêlin ku ew li ber we trampê bidin, wekî ku durû li dibistanan û li kolanan dikin, dibe ku ji aliyê gel ve bîn pesindan. Bi rastî ez ji te ra dibêjim, wan xelata xwe winda kir.

3 Lê gava tu alms didî, bila destê te yê çepê bizanibe ku destê te yê rastê çi dike,

4 da ku xêrxwaziya te veşêre, û Bavê te yê ku bi dizî dibîne wê we bi giştî xelat bike.

5 Û gava tu nimêjê dikî, nebe wek durûyên ku hez dikin li dibistan û quncikên kolanan bisekinin û dua bikin, da ku ji aliyê gel ve werin dîtin Bi rastî ez ji te ra dibêjim, wan xelata xwe winda kir.

6 Lê gava tu dua dikî, here dolaba xwe û derî bigire û bi dizî dua ji Bavê xwe re bike, û Bavê te yê ku bi dizî dibîne wê we bi giştî xelat bike.

7 Û gava tu dua dikî, wek Genimîyan zêde nexapîne, ji ber ku ew difikirin ku heke ew pir biavaxin dê bîn bihîstin.

8 Ji ber vê yekê tu yê bi wan re ne wekhev bî. Bavê te dizane ku berîya ku tu ji wî bipirsî pêdivîya te bi çi heye.

9 Ji ber vê yekê tuyê bi vî rengî dua bikî: "Bavê me yê li ezmanan e". Bila navê te pîroz be.

10 Bila padîşahiya te were. Li ser rûyê erdê wekî di bihuştê de wê thy bê kirin.

11 Vê rojê nanê me yê rojane bide me.

12 Û ji ber ku em kesên ku li hemberî me dizî dikin efû bikin, em tembûrên xwe efû bikin.

13 Û tu me nexe nav ceribandînê, lê me ji xerabiyê teslîm bike. Ji ber ku diz îktîdar û desthilatdarî û rûmet heta hetayê ye. Amîn.

14 Eger tu mirovan efû bikî, bavê te yê ezmanî jî wê te efû bike,

15, lê eger tu ji mirovan xeletiyên wan efû nekî, bavê te wê te efû neke.

16 Gava tu rojî didî, wek durûyan tirş nebî, ji bo ku rûyê xwe veşêrin, da ku bi rojiya xwe derkevin pêşberî mêran. Bi rastî ez ji te ra dibêjim, wan xelata xwe winda kir.

17 Lê gava tu rojî digirî, serê xwe bişo û rûyê xwe bişo,

18. Ji bo ku tu bi rojiya xwe dernekevî pêşîya zilaman, lê berî bavê te yê veşartî, û Bavê te yê ku bi dizî dibîne wê we bi aşkereyî xelat bike.

19 Hûn ê ji xwe re xezîneyên li ser rûyê erdê ranegirin, ku li wê derê moth û zend û zirx û diz dikolin û diziyê dikin.

20 Lê ji xwe re xezîneyên li ezmanan rakevin, çimkî ne moh û ne jî zindiyan dixwin û diz jî nakolin û diziyê nakin

21 Ji bo ku xezîneya te li ku be, dilê te jî heye.

22 Çav ronahiya bedenê ye. Heke çavê te hêsan be, dê hemû laşê te sivik be;

23 Lê heke çavê te gêj be, hemû laşê te dê tarî bibe. Eger ronahiya di te de tarîti be, wê tarîti çiqasî mezin be!

24 Tu kes nikare ji du axayan re xizmet bike: An ew ê ji yê din nefret bike û ji yê din hez bike, yan jî ewê xwe bi yê din ve girêbide û yê din jî xapînok bike Tu nikarî ji Xwedê û mamûnan ra xizmet bikî.

25 Ji ber vê yekê ez ji te re dibêjim, ji jiyana xwe re xeman nexwin, hûn ê çi bixwin û vexwin, ne jî li laşê xwe, li xwe bikin. Jîyan ji xwarinê zêdetir nîn e? Û laş ji cilûbergan zêdetir e?

26 Li balindeyên hewayê binihêrin: çêran nakin, dirûnin, nacivin ber axuran û dîsa jî Bavê te yê ezmanî wan

xwedî dike Tu ji wan ne zêdetir î?

27 Lê eger ew bi carekê re eleqedar bibe jî, kî wê li dirêjîya wî zêde bike?

28 Û tu çima bi cil û bergan re eleqedar dibî? Li lîleyên li qadê binihêrin, çawa mezin dibin: Ne kar dikin, ne jî dizivirin.

29 Ez ji te ra dibêjim, Silêman jî di hemû rûmeta xwe da wekî wî nehatibû qelibandin.

30 Heger Xwedê bi vî awayî giyayê zevîyê ku îro radiweste û sibê wê bavêje firneyê, ma bila ew vî tiştî ji te re neke ey baweriya biçûk?

31 Ji ber vê yekê xeman nexwin û bibêjin: "Em çi bixwin, em ê çi vexwin, em ê çi li xwe bikin?"

32 Genî li van hemû tiştan digerin. Ji bo bavê te yê ezmanî dizane ku pêdivîya te bi van hemû tiştan heye.

33 Di serî de padîşahiya Xwedê û heqîya wî bigere û ev hemû tişt wê li te bên zêdekirin.

34 Ji ber vê yekê sibeha din xeman nexwe, ji bo sibehê dê li xwe miqate be. Êdî bes e ku her roj belaya xwe heye.

7

1 Ji bo ku tu dad bikî, tu yê dadbar nekî.

2 Ji bo ku tu kîjan hukmê bidî, tuyê bê dadkirin, û tuyê bi kîjan pîvanê bipîvî, ewê ji te re bê pîvandin.

3 Lê tu çima spekê di çavê birayê xwe de dibînî, û tîrêjê di çavê xwe de nabînî?

4 An jî tu çawa dikarî ji birayê xwe re bibêjî, 'Raweste ez ê spekê ji çavê te derxim' û binihêrin, di çavê te de çirayek heye?

5 Tu durûtî, pêşî tîrêjê ji çavê xwe derxe û paşê binêre bê ka tu çawa spekê ji çavê birayê xwe derdixî.

6 Tu yê perestgehê nedî kûçikan, ne jî durê xwe biavêjî ber ber berabê, ji bo ku ew wan di bin lingan de biçikînin û we parçe parçe bikin.

7 Bipirse û wê ji we re were dayîn; bigerin û hûnê bibînin; lêbidin û ji we re vebe.

8 Ji bona wî kesê ku dipirse distîne, ewa li wî digere û li kê dixwe, ewa vedibe.

9 Di nav we zilaman de kî heye gava kurê wî nan jê dixwaze, kî kevirekî pêşkêşî wî dike?

10 An jî, heke ew ji wî masîyekî bixwaze ku ji wî ra xulamekî pêşkêş bike?

11 Eger tu kî xerab î, tu dikarî hîn hediyyên baş bidî zarokên xwe, bavê te yê li ezmanan wê çi qas xêrê bide kesên ku jê dipirsin!

12 Tu çi dixwazî mirov bi te bike, tu wan dikî. Ev qanûn û pêxemberan e.

13 Dar kapisîndan girin Ji ber ku dergeh fireh e û rê fireh e ku rê li ber xeletîyê vedike; Û gelek ji wan hene ku li ser dimeşin.

14 Û dergeh teng e û rê teng e ku rê li ber jiyanê vedike û kêma ji wan dibînin

15 Ji pêxemberên derewîn ên ku bi cilên pez tên ba we hişyar bin, lê di hundirê wan de gurên reben hene.

16 Tuyê wan bi fêkiyên wan nas bikî. Tu dikarî tîrî jî ji stirîyan an jî hejîrê ji vê stûyê bibijêrî?

17 Ji ber vê yekê her dara baş fêkîyeke baş hildigire, lê dareke riziyaî fêkiyên xerab hildide.

18 Dareke baş nikare fêkiyên nebaş hilgire û dareke riziyaî nikare fêkîyeke baş hilgire.

19 Her dara ku fêkiyên baş li ber xwe nede, wê bê jêkirin û bavêjin nava êgir.

20 Ji ber vê yekê hûn ê wan bi fêkiyên wan nas bikin.

21 Ne her kesê ku ji min re dibêje: 'Xudayê min!' wê têkeve padîşahiya ezmanan, lê yên ku daxwaza Bavê min ê li ezmanan dikin

5

22 Wê rojê gelek kes wê ji min re bibêjin: "Xudayê min, ma me bi navê te pêxembertî nekiriye, ma me bi navê te şeytan dernexistine, û me bi navê te gelek kirin nekirine?"

23 Paşê ez ê li wan mikur bêm, 'Min tu carî we nas nekiriye; ji min veqete, hûn hemû sitemkar in.'

24 Ji ber vê yekê, kî van gotinên min bibihîze û bike, ez wî bi mirovekî aqilmend ê xaniyê xwe li ser zinarekî ava kiriye, didim ber hev.

25 Îcar dema baranek ket, û cesedekî avê hat, bayê li ber malê ba dan û lêdan, neket, ji ber ku li ser zinarekî hate damezirandin

26 Û kî van gotinên min bibihîze û neke, mîna mirovekî ehmeq e ku xaniyê xwe li ser qûmê çêkiriye.

27 Îcar dema baranek ket, û cesedekî avê hat û bayê li ber malê ket û li ber malê ket û ketineke mezin çêkir

28. Gava Îsa ev gotar qedand, ew ji aliyê hînkirina wî ve matmayî ma.

29 Ji ber ku wî mizgîna xwe bi desthilatdariyeke mezin da, ne jî mîna nivîskaran.

8

1 Lê dema ji çiyê daket, gelek kesan ew şopand.

2 Û tu hay ji xwe hebe, lepekî hat û jê re îbadeta xwe kir û got: "Xudayê min, heke tu bixwazî, tu dikarî min paqij bikî."

3 Û Îsa destê xwe dirêj kir û destê xwe dirêjî wî kir û got: "Ez ê bikim; paqij bibim." Û di cih de ew ji leprosiyê paqij bû.

4 Û Îsa jê re wisa got: "Li wî binêre, ji tu kesî re nebêje, lê here û xwe nîşanî kahîn bide û hediyya ku Mûsa der heqê wan de şahidî kiribû, pêşkêş bike."

5 Gava Îsa ket Kapernaumê, sedsalek hat ba wî û gazî wî kir,
6 got: "Xudayê min, xizmetkarê min li malê ye, nexweşê gûtê ye, û bi êşeke mezin."
7 Îsa jê re got: "Ez ê werim û wî baş bikim."
8 Sedrî cewab da û got: "Xudayê min, ez ne hêja me ku tu herî bin banê min, lê tenê gotinekê bipeyive û bendeyê min jî qenc bibe."
9 Ji ber ku ez mirovekî mijara deshilatdariyê me û leşkerên min di bin min de hene û eger ez ji yekî re bibêjim ' Here , biçe ' diçe û yê din jî ' Were vir ' tê û ji xulamê min re dibêje , ' Vê bike , dike ' .
10 Gava Îsa ev bihîst, ew matmayî ma û ji kesên li pey wî re got: "Bi rastî ez ji te re dibêjim, min baweriyêke wisa bi Îsraêl nedît.
11 Lê ez ji te re dibêjim, dê gelek ji sibe û êvarê werin, û li padîşahiya ezmanan bi Birahîm, Îshaq û Yaqûb re rûnin;
12 Lê zarokên qraliyetê wê di nava tarîtiyê de bîn derxistin, wê didan bigirîn û bigirîn.
13 Îsa jî sedsalê re wisa got: "Here, bila li gor baweriyê te bê kirin." Î xizmetkarê wî di wê saetê da baş bû.
14 Îsa hatin mala Petrûs, û dît ku xesûya wî derewan dike û tayê wî heye.
15 'an de êrîştî destê wê kir û tayê wê berda. Î ew rabû û wezîrtî ji wan re kir.
16 Danê êvarê, wan gelek mirovên cin anîn cem wî, û wî ruh bi peyvan derxist, û wî hemû mirovên nexweş qenc kirin,
17 ku dibe ku gotinên Îşaya pêxember bîn cih û got: "Wî qelsiyên me ji xwe re girtine, û wî jî bedbextiyên me anîne serê me."
18. Gava Îsa gelek mirovên li derdora xwe dît, wî emir da wî ku here aliyê din ê behrê.
19 Î nivîskarek hat cem wî jê re got: Mamoste ez ê her ku derê biçî li pey te bim
20 Îsa jê re got: "Rovî xwedî çal in, çûkên hewayê jî hêlînên wan hene, lê Kurê Mirov ne mecbûr e serê xwe deyne."
21 Î şagirtêkî wî yê din jê re got: "Ya rebbî, bihêle ku ez biçim pêşîbavê xwe defin bikim."
22 Lê Îsa jê re got: "Li pey min here û bila mirî miriyên xwe binax bikin."
23 Î ew ket keştiyê, şagirtên wî jî pey wî ketin.
24 Î binêre, di deryayê de astengiyek mezin derket, da ku keştî bi pêlan jî nixumandî bû, ew jî di xew de bû.
25 Î şagirt hatin cem wî û ew hişyar kirin û gotin: "Xudayê min, tu alî me bike, em dimirin."
26 Paşê ji wan re got: "Tu ji baweriyê biçûk, tu çima ew qas ditirsî? Î rabû û gef li ba û deryayê xwar; Paşê pir bêdeng bû.
27 Lê belê mirov matmayî man û gotin: "Ev mirovekî çawa ye, ku ba û derya guhdariya wî dikin?
28 û li aliyê din ê deryayê hat herêma Gergesenesê. Paşê du zilamên xwedan ber bi wî ve revîyan, ku ji goristanan derketin, û pir hêrs bûn, da ku tu kes nikaribe li vê kolanê bimeşe.
29 Î li ber xwe bide, wan diqîriya û digotin: "Ey Îsa Kurê Xwedê, em çi bi te re dikin?" Tu hatî vê derê berîya ku wexta wê hebe ezebê li me bikim?
30 Î ji wan dûr, keriyeke mezin a berazan a li çêrgehê bû.
31 Paşê şeytan gazî wî kir û got: "Eger tu dixwazî me derxe, bihêle ku em herin nav kerê berajê."
32 Î got: "Here! Piştî derketin derve û ketin keriye berazetê. Î binêre, hemû keriye berazê xwe ji kendêl avêtin nava deryayê û di nava avê de fetisîn.
33 Î şivan revîyan û çûn nav bajêr û ew hemû tişt gotin û çi bi serê cinan hat
34 Î binihêre, hemû bajar ji bo ku Îsa nas bike derket derve. Î dema dît, ji bo ji herêma xwe dûr bikeve, gazî wî kirin.

9

1 Paşê derbasî keştiyê bû, û careke din bi rê ket û hat bajarê xwe.
2 Î binihêre, zilamekî ku bi gût nexweş bû, ew anîn ser nivînekê. . Gava Îsa baweriyê wan dît, wî ji zilamê ku êşa gûtê dikişand re got: "Hay ji xweş be kurê min; Gunehên te te efû dikin.
3 Î hay ji xwe hebe, hin ji nivîskaran ji xwe re gotin : " Ev zilam ji Xwedê re kufir dike "
4 Gava Îsa fikrên wan dît, wî got: "Tu çima di dilê xwe de ew qas xerab difikirî?"
5 Kîjan hêsantir e: "Gunehên te bexşandin" an jî "Rabe bimeşe?"
6 Ji bo ku tu zanibî ku Kurê Mirov dikare gunehên li ser rûyê erdê efû bike (ji zilamê ku ji gûtê dikişîne re got: "Rabe, nivînên xwe rake û here malê."
7 Î rabû çû malê.
8 Gava xelkê ew dît, ew matmayî man û pesnê Xwedê dan, yê ku hêzekî wisa da mêran.
9 Gava Îsa diçû, wî dît ku zilamek li ofîsa gumrikê rûniştîye, navê wî Metta ye û wî jê re got: "Li pey min here." Î rabû û da dû wî.
10 Î derbas bû, wexta ku ew li malê li ser maseyê rûniştibû, binihêre, gelek berhevkarên bacê û gunehkar hatin û bi Îsa û şagirtên wî re li ser maseyê rûniştin.
11 Gava Ferîsiyan ew yek dît, ji şagirtên wî re gotin: "Ma axayê te çima bi berhevkarên bacê û gunehkaran

dixwe?

12 Gava Îsa ev bihîst, wî ji wan re wisa got: "Yên xurt ne hewceyî bijîşkekî ne, lê nexweş in.

13 Lê here û fêr bibe ka ev çi ye: "Ez bi rehmetê kêfxweş im, ne bi qurbanê." Ez hatim ji gunehkaran ra poşman bibim û ne ji xweparêzan.

14 Di vê navberê de, şagirtên Yûhenna hatin cem wî û gotin: "Çima em û Ferîsiyan ewqas zû digirin, û şagirtên te rojî nagirin?"

15 Îsa ji wan re wisa got: "Zava bi wan re ye, zava çawa dikare şînê bistînin?" Lê wê dem were ku zava ji nav wan were standin; Wê demê ew ê rojiyê bigirin.

16 Kes kincên kevn bi kirasekî nû sererast nake, ji bo ku dîsa hêsirên kincan ji kincan bibarin û hêsir xirabtir dibe.

17 Ne tu sifrê didî çermên kevin, naxwe dê çerm biçirîne û divê ku birijîne û çerm jî bimirin. Li şûna vê, divê ew çermên nû bixin, da ku bi hev ra bêne parastin.

18 Gava wî ev tişt ji wan re digot, hay ji xwe hebin, yek ji hikumxwaran hat û li ber wî ket û got: "Xudayê min, keça min êdî mir, lê were destê xwe deyne ser wê, wê bijî."

19 Û Îsa rabû û ew şopand, û şagirtên wî.

20 Û binihêre, jineke ku duwazdeh sal in xwîn jê diçû ji piştve hat cem wî û dest danî ser kincê wî.

21 Ji ber ku wê ji xwe re got: "Eger min tenê dest bida kincê wî, ez ê şifa bixwim."

22 Paşê Îsa zivirî û ew dît, û got: "Bibe dilxweş, keça min, ji ber ku baweriya te tu baş kir." Û jin di heman saetê da hate şîfakirin.

23 Û gava ew hat mala serekê, û pipers û tumulê xelkê dît,

24 an ji wan re got: "Depart, ji bo keçikê nemir, lê di xew de." Û bi wî kenîyan.

25 Lê dema ku mirov ji wir derdiketin, ew ket hundir û bi destê wê girt û keçik rabû ser piyan.

26 Û ev gotegot li heman axê derket.

27 Û gava Îsa ji wir çû, du mirovên kor ketin pey wî, giriyan û gotin: "Kurê Dawid, rehma xwe li me bike!"

28 Û gava ew hat malê, mêrên kor hatin ba wî. Û Îsa ji wan re got: "Tu bawer dikî ku ez dikarim van tiştan bi te bikim?" Paşê ji wî ra gotin: "Xuda, erê."

29 Piştî destê xwe da çavên wan û got, "Bila li gorî baweriya we li we bê kirin."

30 Û çavên wan vebûn. Îsa ji wan re got: "Lê binêre ku tu kes nizane."

31 Lê derketin derve û ew li heman axê nas kirin.

32 . Gava ew derketibûn, hay jê hebûn, zilamekî lal û xwedî jê re anîn.

33 Û gava şeytan hatibû avêtin, mêrikê bêdeng xeber da. Û gel matmayî ma û got, "Tişteki bi vî rengî li Îsraîlê qet nehatiye dîtin."

34 Lê Ferîsiyan got ku: "Ew bi destê serwerên şeytan şeytanan derdixe."

35 Û Îsa li hemû bajar û sûkan diçû, li dibistanên xwe ders dida û mizgîna padîşahiyê belav dikir, û her cure zilm û nexweşî di nav gel de şifa dikir.

36 Û dema ku mirov didîtin, ji wan re xemgîn dibûn, ji ber ku wekî pezên ku şivanê wan tune bû, diçûn û belav dibûn.

37 Dûre ji şagirtên xwe re got, "Dexl pir e, lê karker kêmin."

38 Ji Perwerdekarê dextê bixwaze ku karkeran bişîne dextê xwe.

10

1 Û wî bangî duwazdeh şagirtên xwe kir û ew li ser cinên nepak hêz da wan, ku wan bavêjin derve, û hemû cureyên bedbextiyê û her cure nexweşî qenc kirin.

2 Niha navên duwazdeh şandîyan ev in: Simonê pêşîn, bi navê Peter û Andrew birayê wî; James kurê Zebedee û John birayê wî;

3 Philip û Bartholomew; Thomas û Matthew, berhevkarê bacê; James, kurê Alphaeus, Lebbaeus, bi nasnav Thaddeus;

4 Simon a Cana û YahûdaS Iscariot ên ku xiyamet li wî kirin

5 Îsa van duwazdeh kesan şand û emrê wan kir û got: "Ne di rêya Genîle de nemeşin, neçin bajarên Sameraî, 6, lê herin pezê windabûyî yê mala Îsraîl."

7 Lê biçin mizgînê bidin û bibêjin: "Padîşahiya bihuştê di destê me de ye"

8 Nexweş baş kirin, lebat paqij kirin, mirî rakirin, şeytan derxistin. Te bi serbestî wergirtiye, bi serbestî bide.

9 Di kemberên te de zêr, zîv û birinc,

10 û ne jî çenteyekî ku tu biçî tune ye, ne du qapût, ne pêlav û ne jî çî. Ji bo karkerekî hêjayî xwarina xwe ye.

11 Lê eger tu diçî bajarekî yan jî bazarekê, bipirse ka di nav wan de kesê hêja heye yan na û heta tu dûr bikevî pê re bimîne

12 Lê hûn her ku dikevin malekê, silavê lê bikin;

13 Û eger xanî hêjayî wan be, wê selameta te bi ser wan de were. Lê belê eger ne hêja be wê aştiya we li we vegere .

14 Û eger kesek te qebûl neke û gotinên te nebihîze, ji heman xanî yan bajarî derkeve û tozê ji lingên te bihejîne
 15 Bi rastî ez ji te re dibêjim, welatê Sodom û Gomorrows dê di Diwana Dawîn de ji vî bajarî bêtir tolerans be.
 16 Behold, di nav guran de wek pez dişînim; ji ber vê yekê bi qasî xulamekî jîr û bê gule jî mîna kewan be.
 17 Ji mêran hişyar bin, ji ber ku ewê te radestî encûmenên wan bikin û li dibistanên xwe serê we bitewînin.
 18 Û tuyê ji bo min, ji bo şahidîya li hemberî wan û li hemberî milletên din, derkevî pêşberî mîr û padîşahan.
 19 Vêca gava we teslîm bikin, xem nekin ka hûn ê çawa û çî bibêjin, ji bo ku hûn ê çî bibêjin wê saetê bidin we.
 20 Ji bo ku hûn nepeyivin, lê belê yê ku bi rêya te diaxive ruhê Bavê te ye.
 21 Lê bira wê bira radestî mirinê bike, û bav jî radestî kurê xwe bike, û zarok wê li hemberî dê û bavê xwe serî hildin û alîkariya wan bikin ku ew bimirin.
 22 Û ji bo navê min divê tu ji her kesî nefret bikî. Lê belê yê ku heta dawiyê li ber xwe dide wê rizgar bibe.
 23 Lê eger li bajarekî zilmê li we bikin, birevin bajarekî din. Bi rastî ez ji te re dibêjim, heta ku Kurê Meriv neyê tu yê bi bajarên Îsraêl ra neqedî.
 24 Bi rastî şagirt ne ji serkarê xwe ye û ne jî bendeyê li ser Xuda ye.
 25 Êdî bes e ku şagirt wek axayê xwe be, û xizmetkar jî mîna axayê xwe be. Eger bangî bavê malê Beelzebub kiribin, wê çiqasî jê re bêjin mala wî!
 26 Ji ber vê yekê ji wan netirsin. Tiştêkî veşartî yê neyê aşkerakirin nîne û tiştêkî veşartî yê neyê zanîn nîne.
 27 Tiştên ku ez di tariyê de ji te re dibêjim, di ronahiyê de bipeyivin û tiştên ku di guhê nan de dibihîzin li ser serbanan
 28 Û ji wan kesên ku laş dikujin netirsin, û nikarin gîyan bikujin, lê belê ji wî bitirsin ku bikaribe beden û canê di dojhê de tune bike
 29 Tu ji bo qurîşekî du çûkan nakirî? "Îdî tu kes ji wan bêyî bavê te nakeve zemîn.
 30 Lê niha porê serê te hemû hatine hejmartin.
 31 Ji ber vê yekê netirse, ji ber ku tu ji gelek çûkan çêtir î.
 32 Ji ber vê yekê, kî min berî mêran îtiraf bike, ez ê li ber Bavê xwe yî ezmanî îtiraf bikim.
 33 Lê kî berî mêran min înkâr bike, êdî ezê jî li ber Bavê xwe yê ezmanî înkâr bikim.
 34 Nefikirin ku ez ji bo aştiyê bişînim ser rûyê erdê. Ez ne ji bo şandina aştiyê, lê şûr hatim.
 35 Ji ber ku ez hatim zilamekî li dijî bavê wî, keça li dijî dayika xwe û bûka xwe li dijî xesûya xwe bixapînim.
 36 Û dijmînen însanan wê bibin endamên malbata xwe.
 37 Kî ji min bêhtir ji bav an jî dayikê hez bike, ne hêjayî min e û kî ji min bêhtir ji kur an jî keçê hez bike, ne hêjayî min e.
 38 Û kî xaça xwe hilnegire û li pey min nekeve, ne hêjayî min e.
 39 Kî jiyana xwe bibîne wê wînda bike û kî ji bo xatirê min jiyana xwe ji dest bide wê bibîne.
 40 Ê ku te distîne min distîne û yê ku min distîne jî wî distîne yê ku ez şandime.
 41 Kî bi navê pêxember pêxemberekî bistîne wê xelata pêxember werbigire. "Kîjan merivekî rastgo bi navê merivekî rastgo bistîne, ewê xelatê merivekî rast bistîne."
 42 Û ji van kêmasiyan kî li ser navê şagirtêkî qedehek ava sar vexwe, bi rastî ez ji te re dibêjim, ev yek ji wî re nayê xelatkirin.

11

1. Gava Îsa ev emir ji duwazdeh şagirtên xwe re qedand, wî ji wir çû ku ew li bajarên xwe mizgînê bide û mizgînê bide.
 2 Gava Yûhenna karên Îsa yên li zindanê bihîst, wî du ji şagirtên xwe re şand,
 3 û jê re got: "Hûn ê bên, an em ê li benda yê din bin?"
 4 Îsa cewab da wan û ji wan re got: "Herin ji Yûhenna re bibêjin ka tu çî dibînî û dibihîsî: 5 Kor an dibihîsin û dimeşin, lebat paqij dibin û ker dibihîzin, mirî radibin, mizgîn ji xizanan re tê dayîn.
 6 û pîroz e yê ku ji min aciz nabe.
 7 Gava ew diçûn, Îsa ji xelkê Yûhenna re wisa got: "Tu çima derketî çolê da ku tu bibînî?" Tu dixwazî boriyeke ku ba bi paş ve dilive bibînî?
 8 An jî tu ji bo dîtina çî derketî? Te dixwest zilamekî bi kincên nerm bibînî? Binihêrin, yên kincên nerm li xwe dikin, li malên qralan e.
 9 An jî tu ji bo dîtina çî derketî? Te dixwest pêxemberekî bibînî? Erê, ez ji te re dibêjim, kî jî ji pêxemberekî wêdetir e.
 10 Ji bo vê, yê ku hatiye nivîsandin ev e: "Lê binêre, berî te melekê xwe dişînim, kî riya xwe li ber te amade bike."
 11 Bi rastî ez ji te re dibêjim, di nav hemû jinên ji dayik bûne de, yê ku ji Yûhenna baptîst mezintir derneketiye, lê yê ku herî kêr di padîşahiya ezmanan de ye, ji wî mezintir e.
 12 Lê belê ji rojên Yûhenna Baptîst heta roja îro, padîşahiya ezmanan rastî tundiyê hat û yên şidetê dikin jî wê digirin.

13 . Ji bo hemû pêxember û qanûna ku ji xeynî Yûhenna pêxembertî dikir
 14 Û ew Êlicah e, yê ku dê bê.
 15 Ê ku guhên wî hene ku bibihîzin, bila ew bibihîze.
 16 Lê ez ê vê nîfşê ji kê re berawird bikim? Mîna zarokên biçûk ên ku li cihê bazarê rûdinên û ji hevalên xwe re diqîrin
 , 17 jê re dibêjin, "Me fîtik li te da, te jî dans nekir; me li te lale kir û hûn negirîn."
 18 Yûhenna hat û ne xwar ne jî vexwarin, ji ber vê yekê dibêjin: "Şeytan li cem wî ye."
 19 Kurê Meriv hat, xwarin û vexwarin, loma dibêjin: "Lê binêre, meriv çawa glutton û şerabek e, berhevkerê bacê û rêwîyê gunehkar e." Û divê hişmendî ji hêla zarokên wê ve were rewakirin.
 20 Paşê wî dest bi tobekirina bajarên ku piraniya karên wî hatine kirin, kir û dîsa jî reform nekirine:
 21 Xwelî li te be, Çûrazîn! Xwelî li te be Bethsaida! Eger karên bi vî rengî li Tyre û Sîdonê biqewimiya, mîna ku bi serê we de hat, wê di nava torbe û xweliyên kal û pîran de tobe bikira.
 22 Lê belê ez ji te ra dibêjim, di Dîwana Dawîn da ji bo Tyre û Sîdonê dê ji te zêdetir be.
 23 Û tu, Capernaum ê ku heta ezmanan rakir, tuyê biavêjî dojhê. Heke karên ku bi te ra hatine kirin li Sodomê pêk bihata, îro jî dê li ser piyan bûya.
 24 Lê ez ji te ra dibêjim, welatê Sodomê dê di Dîwana Dawîn da ji ya te zêdetir be.
 25 Wê demê, Îsa cewab da û got: "Ez pesnê te didim, Bavo û Xudanê ezman û zemîn, ku te ev tişt ji zana û şehrezayan veşartine û te ew ji babetan re hinartîye.
 26 Erê bavo, ji ber ku berîya te xweş bû.
 27 Her tişt ji hêla Bavê min ve ji min ra hatiye dayîn. Û ji pêştirê Bavo tu kes bi Kur nizane. "Û ji pêştirê kur, tu kes bi Bav nizane û ji bona wî ra kur, ku ewî bivê, ewî ji kê ra eşkere bike."
 28 Werin ba min, hûn hemû kesên ku dixebitin û giran in û ez ê bêhna xwe bidim te.
 29 Nîrê min li ser te bigire û ji min fêr bibe, ji ber ku ez dilnizm û dilnizm im û tu yê rihê xwe rihet bibînî.
 30 Ji bo nîrê min hêsan e û barê min sivik e.

12

1 Di wê demê de, Îsa di şemîya sebtê de tov derbas dikir, û şagirtên wî birçî bûn û dest bi guharkirina guhên garis dikirin û dixwarin.
 2 Gava Ferîsiyan ev yek dît, jê re gotin: "Hay jê hebe, şagirtên we di roja sebatê de çi bikin, dikin."
 3 Û wî ji wan re got: "Ma te nexwenda gava Dawid û yê pîrê re birçî bûn, çi kir?"
 4 Ew çawa çû perestgehê û nanê şowê ku ne ji bo xwarina wî bû, ne jî ji bo kesên ku pê re bûn, lê tenê ji bo kahînan xwarin xwar?
 5 An jî te di qanûnê de nexwendîye ku ka kahînan çawa şemîya Sebtê li perestgehê dişikînin, lê dîsa jî bê sûc in?
 6 Lê ez ji te ra dibêjim ku yê ji perestgehê mezintir jî li vir e.
 7 Lê eger te zanibûya çi ye, "Ez bi rehmetê kêfxweş im, ne bi qurbanê" te yê bêguneh mehkûm nekiribûya.
 8 Kurê merivan di roja şabatê da jî Xuda ye.
 9 Û ji wir çû û hat dibistana wê.
 10 Û binihêre, zilamek hebû ku destê wî yê pêçayî hebû. Û ji wî pirsîn û gotin, "Gelo qencbûn di şemîya sebatê da rast e?" Bi vî awayî dibe ku li dijî wî tiştek hebe.
 11 Lê ji wan re got: "Di roja Sebatê de pezekî wî yê ku ji bo wî dikeve çalê, kî wî nagire û hiltîne, di nav we de kî heye?"
 12 Mêrek ji pezan çi qas çêtir e! Ji ber vê yekê, dibe ku mirov di şemîya sebtê da baş be.
 13 Paşê ji mêrik re got: "Destê xwe dirêj bike." Û wî ew dirêj kir; Û ew dîsa baş bû, eynî wekî ya din.
 14 Paşê Ferîsiyan derketin û der heqê wî de şîret girtin ka ew ê çawa wî bikujin.
 15 Lê gava Îsa ev bihîst, ew derket. Û gelek kesan ew dişopand, û wî hemû sax kirin,
 16 û gef li wan xwarin ku ew wî rapor nekin,
 17, da ku ew tiştê li ser Îşaya pêxember hat gotin got,
 18 "Lê be, ev xulamê min ê ku min hîlbijartiye, û xoşewîsta min, canê min tê de xweş e; Ez ê ruhê xwe li ser wî bixim û ew jî hukmê xwe ji gencan re îlan dike.
 19 Ew ê şer neke û neqîre û li kuçeyan dengê qêrîna wî neyê bihîstin.
 20 Ew ê rehên birûskê neşikîne û heta ku ew hukmê serketinê nebîne, ew fitîla diçirîne jî venaşêre.
 21 Û Gencan wê li ser navê wî hêvî bikin."
 22 Paşê zilamekî xwedî cin jê re anîn, ku kor û lal bû û ew şifa kir, da ku merivê kor û lal bipeyive û bibîne
 23 Û hemû mirov tirsîyan û gotin: "Ma ev ne kurê Dawid e?"
 24 Lê Ferîsî gava bihîstin, gotin ku "Ji bilî Beelzebub, serokê şeytan şeytan dernaxîne."
 25 Lê Îsa fikrên wan dizanibû û ji wan re got: "Her padîşahiye ku li hemberî xwe dabeş bûne, wê her bajar an xaniyekî ku li hemberî xwe hatiye dabeşkirin wê nikaribe bisekine.
 26 Eger Îblîs yekî din derxe, gerek ew bi xwe re li hev bîne.
 27 Lê eger ez Beelzebub şeytan derxînim, wê zarokên te ji aliyê kê ve bên derxistin? Ji ber vê yekê ew ê bibin

dadgerê we.

28 Lê eger ez bi Ruhê Xwedê şeytan derxim, padîşahiya Xwedê ji te re hat.

29 An jî heta ku ew pêşî zilamê xurt girênede û paşê jî mala wî talan neke, kesek çawa dikare bikeve mala zilamekî bihêz û tiştên wî yên malê talan bike?

30 Ê ku ne li cem min e, li dijî min e û yê ku bi min ra kom nabe jî.

31 Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim, hemû guneh û kafir wê mirovan efû bikin, lê belê li hemberî Ruh îftira li mirovan nayê kirin.

32 Û kî li dijî Kurê Meriv bipeyive, ewê bibexşe, lê kî li dijî Ruhê Pîroz bipeyive, ne li vê dinyayê û ne jî li dinyaya din nayê efû kirin.

33 Yan dareke baş biçînin û fêkî jî dê baş be, yan jî dareke riziyaî biçîne û fêkî wê ziwa bibe. Ji ber ku tu dikarî darê bi fêkiyan nas bikî.

34 Tu vipers, tu çawa dikarî baş biaxivî gava tu xerab î? Dema dil tijî dibe dev diheje.

35 Mirovekî qenc ji xezîneya xwe ya dil pak tiştên baş derdixe, û mirovekî xerab ji xezîneya xwe ya xerab derdixe.

36 Lê ez ji te re dibêjim, zilam wê di Dîwana Dawîn a hemû peyvên bêfeyde yên ku gotine hesabekê bidin.

37 Tu yê bi gotinên xwe mafdar bibî û bi van gotinên xwe mehkûm bibî.

38 Paşê hin nivîskar û Fêrisiyan bersiv dan û gotin: "Mamoste, em dixwazin îşaretê ji we bibînin."

39 Û wî cewab da û ji wan re got: "Qencê xerab û zînakar li berateyan digere, û ji pêştirê nîşana pêxember Yûnis, tu berat jê re nayê dayîn."

40 Çawa ku Yûnis sê roj û sê şev an di zikê balînayê de bû, ji ber vê yekê Kurê Meriv wê sê roj û sê şevan di nav erdê de be.

41 Xelkê Neynewa dê bi evî nîfş re di dîwana dawî de amade bibin û dê ewan kesan rifandinê bikin, ji ber ku piştî mizgîniya Yûnis poşman bûne. Û lê binihêre, li vir ji Jonah zêdetir e.

42 Qralîçeya Nîvro wê bi vî nîfşî re di Dîwana Dawî de derkeve û mehkûm bike, ji ber ku ew ji dawiya dinyayê hatiye ku şehrezayiya Silêman bibihîze. Û binihêre, va ye ji Silêman bêtir.

43 Gava ruhê nepak ji mirovan derket, ew li cihên qirêj digere, li bêhnvedanê digere û nabîne.

44 Sonra got: "Ez ê vegerim mala xwe, ku ez jê hatim." Û dema tê, vala dibîne, dihelîne û xemilandî ye.

45 Ji ber vê yekê diçe û heft canên din ên ku ji xwe xerabtir in, ji xwe re dibe û gava ew dikevin hundir, li wir dimînin û paşê heman zilam ji ya berê xerabtir dibe. Êdî wê bi vî neslê xerab re be.

46 Dema ku hê bi gel re diaxivî, lê binihêre, diya wî û birayên wî li derve disekinîn, dixwestin pê re biaxivin.

47 Piştî yekî jê re got: "Lê binihêre, diya te û birayên te li derve radiwestin û dixwazin bi te re biaxivin.

48 Lê wî bersiv da û ji yê jê re got: "Diya min kî ye û birayên min kî ne ? "

49 Û wî destê xwe dirêjî şagirtên xwe kir û got: "Lê binihêre, ev dayika min û birayên min in.

50 Kî daxwaza Bavê min bike yê li ezmanan bira, xwişk û dayika min e.

13

1 Wê rojê Îsa ji malê derket û li ber behrê rûnişt.

2 Û gelek kes li cem wî kom bûn, da ku ew bikeve nav keştiyê û rûnişt, û hemû xelk li peravê rawestiyan

3 Û wî gelek tişt bi meselokan ji wan ra got: "Lê binihêrî, soweyek derket ku biçêre."

4 Û dema ku diçêrand, hinek li kêleka rê ketin û çûk hatin û ew xwarin.

5 Hin tişt ketin erdê, ku erd zêde lê nebû, û di demeke kin de herikî, ji ber ku erdekî wan ê kûr tune bû.

6 Lê dema roj hilat, hilm dida û ji ber ku koka wê tune bû, ziwa bû.

7 Hin tişt di nav stiranên de ketin, û stirî mezin bûn û ew fetisandin.

8 Hinek ketin erdê baş û fêkiyên aciz, sed qat, hinek şêst qat, hinek sîqat.

9 Ê ku guhên wî hene ku bibihîze, bila bibihîze.

10 Û şagirt hatin cem wî û gotin: "Tu çima bi wan re bi meselê diaxivî?"

11 Bersiv da û got, "Ji bo fêmkirina sirûda padîşahiya ezmanan ji we re hatiye dayîn, lê ji wan re nehatiye dayîn.

12 Ji bona wî kesê ku xwedîyê wî ra, jê ra tê dayînê, ku dibe ku ew pir be, lê ji wî kesê ku tune be jî, çi ji destê wî hatibe girtin jî.

13 Ji ber vê yekê ez bi wan ra bi meselê diaxivim. Ji ber ku bi çavan nabînin û bi guhên bihîstinê nabihîzin ; Ji ber ku fam nakin.

14 Û li ser wan pêxembertiya Îşaya wê bê cih û got: "Bi guhên xwe hûnê bibihîzin, lê hûnê fêm nekin; Û bi dîtina çavan hûnê bibînin û hûnê fêm nekin.

15 Ji bo dilê vî gelfî hişk dibe û guhên wan xerab dibihîzin û çavên wan şil dibin, rojekê bi çavên xwe dibînin û bi guhên xwe dibihîzin û bi dilê xwe fêm dikin û vediguhezînin, dibe ku ez alîkariya wan bikim."

16 Lê pîroz e, çavên te dibînin û guhên te dibihîzin.

17 Bi rastî ez ji te re dibêjim, gelek pêxember û mirovên durist xwestine ku tiştê hûn dibînin bibînin, û nedîtine û tiştên ku hûn dibihîzin bibihîzin û nebihîstibin

18 Îcar tu vê meselê dibihîsî:

19 Eger kesek peyva padîşahiye bibihîze û fêm neke, xerabî tê û tiştê di dilê wî de xeniqîye dirizîne, û ev e yê ku rê bi wî re fetisiye.

20 Lê ew a ku li ser qehweyê tê xemilandin ew e ku gava meriv peyvê dibihîze û yekser bi dilxweşî distîne;

21 Lê koka wî di xwe de tune ye, lê fêlbaz e; gava tengasî û çewisandin ji ber peyvê derdikeve, yekser hêrs dibe

22 Lê tiştê ku di nav stiranê de tê xeniqîn ew e ku gava kes peyvê bibihîze û xemên vê dinyayê û xapandina dewlemendiyan peyvê bifetisîne û ew jî fêkî nagire

23 Lê tiştê ku li welatê qenc tê xeniqîn ew e ku dema mirov peyvê dibihîze û fêm dike, û paşê fêkî dide, û hinek sed qat û hinek jî şêst, hinek jî sî qat.

24 Meseleke din da wan, û got: "Padîşahiya ezmanan wek mirovekî ku tovê qenc di zeviya xwe de deyndar e."

25 Lê dema ku gel di xew de bû, dijmînê wî hat û di nav genim de tar û mar kir û çû

26 Niha dema giya mezin dibe û fêkî diêşe, zewrik jî tîn dîtin.

27 Paşê xulam hatin ba bavê malê û gotin: "Xuda, ma tu li zeviya xwe tovê baş nexwî? Wî gîya ji ku derê anî?

28 Ji wan re got, "Ya ku dijmîn kiriye ev e." Piştî xulaman gotin, "Tu dixwazî em herin û biweşînin?"

29 Got: "Na, ji bo ku hûn genim di heman demê de ji holê rabikin, dema ku hûn tariyan derxin."

30 Bila her du jî bi hev re mezin bibin heta çînînê, û di dema çînînê de ez ê ji cotkaran re bibêjim, 'Pêşî tariyan kom bikin û li pakêtan girê bidin, ku ew bişewitin, lê genim li axurê min bicivînin'.

31 Wî meselek din da wan, û got: "Padîşahiya ezmanan mîna tovê xerdel e ku zilamekî di zeviya xwe de birûye û şîn kiriye;

32 ku ji hemî tovan biçûktir e; dema mezin dibe, di nav lahan de ya herî mezin e, û dibe darek, da ku çûkên hewayê werin û di nav şaxên wê de rûnin

33 Wî ji wan re meselek din jî wisa got: Padîşahiya ezmanan mîna mayinê ye, ku jinek bi sê bûzên ard ve digirt û tevlihev dikir heta ku ew bi temamî mabû.

34 Îsa van hemû tiştan bi kesên meselê re xeber da, û wî bi wan re bê emsal negot,

35, da ku gotinên pêxember bînin cih û got: "Ez ê devê xwe li meselên meselê vekim, û ezê ji destpêka dinyayê ve serpêhatîyan bipeyivim."

36 Yanî Îsa dev ji gel berda û hat malê. Û şagirtên wî hatin cem wî û gotin: "Ji me ra nepenîya zewqên li qadê rave bikin."

37 bersiva wan da û ji wan re got: "Yê ku tovê qencan diçêre Kurê Meriv e

38 Meydan dinya ye. Tovê baş zarokên keyaniyê ne. Tars zarokên xerabiyê ne.

39 Neyarê ku wan diçîne, pelîd e. Mewsîma çînînê dawîya dinyayê ye. Paşîvan firîşte ne.

40 Çawa ku zindîyan derdixin û bi agir dişewitînin, loma jî wê li dawîya vê dinyayê be:

41 Kurê Mirov dê milyaketên xwe bişîne, û ewê ji padîşahiya wî hemû blokên xapînok kom bibin û yên ku neheqiyê dikin,

42 û ew ê wan bavêjin nav firindeya agir, li wir dê bigirîn û diranan şil bikin.

43 Wê hingê xudapariz wê mîna rojê di padîşahiya bavê xwe de bişewqîn. Yê ku guhên wî hene ku bibihîze, bila bibihîze!

44 Dîsa padîşahiya ezmanan mîna xezîneyeke veşartî ye di zeviyê de, ku zilamekî dît û veşart, û ji bo kêfê bi ser de çû, û hemû tiştê xwe firot, û zevî kirî

11

45 Dîsa padîşahiya ezmanan mîna bazirganekî ku li morîkên baş digeriya ye.

46 Û dema ku morîkeke bibihayê mezin dît, çû û hemû tiştên xwe firot û kirî.

47 Dîsa padîşahiya ezmanan mîna toreke torê ya deryayê ye, ku mirov her cure tiştan bi dest dixê.

48 Lê dema tijî dibe, dikişînin peravê, rûdînin û yên baş di keştiyekê de dicivînin, lê yên riziyaî diavêjin.

49 Wîlê wê li dawîya dinyayê be: Firîşte wê derkevin û xerabîyan ji yên rast veqetînin,

50 û wê bavêjin firina agir, li wir bigirîn û diranan bişewitînin

51 Û Îsa ji wan re got: "Te ev hemû fêm kirin?" Wan got, "Belê, Xwedayê min."

52 Paşê got: "Ji ber vê yekê her nivîsevanê ku ji padîşahiya ezmanan re tê hînîkirin, mîna malmezînekî ye ku tiştên nû û kevî ji xezîneya xwe derdixîne.

53 Gava Îsa ev mesel qedandibûn, ew çû,

54, 54 û hat bajarê xwe û ew li dibistana xwe hîn kirin, da ku ew mat maye û got: "Ev hîkmet û kirin ji ku tê?"

55 Ma ew ne lawê marangoz e? Navê diya wî Maria nîne? Û birayên wî Jacob, Jose û Simon û Cihûdas?

56 Û xwişkên wî, ma ne hemû bi me ra ne? Ev hemû ji bo wî ji ku tên?

57 û ewan ji bona wî ra nexwastin. Îsa ji wan re got: "Pêxember ji welatê xwe û li mala xwe kêmtir nayê hesibandin."

58 Û ji ber bêbawerîya wan li wir zêde îşaret nekir.

3 Ji bo Herod, Ji ber Herodias, hevsera birayê wî Philip John desteser kiribû û ew xistibû girtîgehê.
 4 Ji ber ku Yûhenna jê re gotibû: "Ne rast e ku tu xwedî li wan derkevî."
 5 Û wî dixwest ku wî bikuje, lê ji xelkê ditirsiya, çimkî ew pêxember e
 6 Lê dema Herod salvegera xwe pîroz dikir, keça Herodiyas li ber wan govend gerand. Herod ji vê yekê gelekî kêfxweş bû.
 7 Ji ber vê yekê bi sondxwarinê soz da wê ku ew ê daxwaza wê bike.
 8 Gava dayîka wê teşwîq kiribû got: "Serê Yûhenna baptîst li ser firaqekê bide min."
 9 Û padîşah xemgîn bû, lê ji bo sond xwarin û yên bi wî re li ser maseyê rûniştin, ferman da wê ku wê bide.
 10 û wî John şand girtîgehê û serê wî jê kir.
 11 Û serê wî di nav firaqekê de hat hilgirtin û dan keçikê û ew anî cem dayika xwe.
 12 Paşê şagirtên wî hatin û cenazeyê wî girtin û defin kirin û hatin û ev yek ji Îsa re ragihand.
 13 Gava Îsa ev bihîst, ew bi tenê bi keştiyekê ji wir derket çolê. Û dema ku gel ev bihîst, li pey wî ketin pey lingan ji bajaran derketin.
 14 Û Îsa derket pêş û mirovên mezin dîtîn, û wî ji bo wan xemgîn bû, û wî nexweşê wan şifa kir.
 15 Êvarî şagirtên wî hatin ba wî û gotin : " Ev çol e , şev dibare ; Gel ji we bihêle, ew ê jî biçin bazaran û xwarinê bikirin.
 16 Lê Îsa ji wan re wisa got: "Ne hewce ye ku ew herin; xwarinê bidin wan.
 17 Gotin , " Li vir ji bilî pênc nan û du masiyan tiştêkî me nîne . "
 18 û got: "Wan bîne ba min."
 19 Û wî xelkî li ser giyaşê xwe dirêj kir, û pênc nan û her du masî girtin, û li ezmanan nihêrî, û spas kir, û şikand, û nan da şagirtan, û şagirtan ew dan xelkê
 20 Û hemû xwarin xwarin û tîr bûn, û tiştê ku ji perçeyan mayî hildan, duwazdeh selik tijî bûn.
 21 Lê yên ku xwarin xwaribûn nêzî pênc hezar zilam bûn, bê jin û zarok bûn.
 22 Û Îsa ji şagirtên xwe xwest ku ew bikevin keştiyê û heta ku ew ji mirovan veqetiya, ew derbasî ber wî bibin.
 23 Û dema gel jê derketibû, bi tena serê xwe ji bo nimêjê derket serê çiyayekî. Û êvarê bi tena serê xwe li wir bû.
 24 Û keştî ji xwe di nava deryayê de bû û pêl bi pêl diviyabû, ji ber bayê li wan vedigerîya.
 25 Lê Îsa di nobeta çaran a şevê de hat ba wan û li ser behrê meşiya.
 26 Gava şagirtan dît ku ew di behrê de dimeşe, ew pir tirsyan û gotin " Xeyaletek e" û ji tirsê qîriyan.
 27 Lê Îsa di cih de bi wan re xeber da û got: "Hay jê hebin, ez im; netirsin."
 28. Lê Peter bersiv da wî û got: "Ya rebbî, heke tu bî, bixwazî ku ez li ser avê werim cem te.
 29 Û got : " Were vir ! Û Peter ji keştiyê peya bû û li ser avê meşiya, dibe ku ew were Îsa.
 30 Lê wî bayekî zexm dît, tirsîya, û dest bi şingê kir, hawar kir, got: "Ya rebî, arî min bike!"
 31 Îsa yekser destê xwe dirêj kir û ew desteser kir û jê re got: "Ey baweriya te biçûk e, te çima guman kir?"
 32 û ketin keştiyê, ba jî mir.
 33 Lê belê yên di keştiyê de bûn hatin pêşiya wî û ketin xwarê û gotin: "Bi rastî tu Kurê Xwedê yî."
 34 û bi rê ketin û hatin welatê Celîleyê.
 35 Û gava xelkê wî cihê pê hesiyan, li ser hemû erdan şandin û her cûre mirovên ne saxlem jê re anîn
 , 36 û ji wî xwestin ku tenê dest bavêje ser kincê wî Û her kesên ku destê xwe dane wî hatin şifakirin.

15

1 Paşê, nivîskar û Fêrisiyên Orşelîmê hatin cem wî û gotin:
 2 Şagirtên te çima gotinên kalên civatê bînpê dîkin? Dema nan dixwin destên xwe naşon.
 3 Wî cewab da û ji wan re got: "Tu çima ji ber nivîsên xwe emrê Xwedê derbas dikî?
 4 Xwedê ev ferman kiriye: "Hûnê rûmetê bidin bav û dayika xwe; Kî nifirê li bav û dayikan bike, wê bimire."
 5 Lê tu vê yekê hîn dikî ku kî ji bavê xwe yan jî diya xwe re bibêje, 'ji Xwedê re hatiye dayîn ku divê tu ji min sûdê werbigire'.
 6 Ji ber vê yekê, tê ku ji niha û pê ve tu kes qîmetê nade bavê xwe û dayika xwe, û bi vî awayî te ji ber nivîsên xwe emrê Xwedê rakir.
 7 Tu durûyî, Îşaya pêxemberî kiriye û ji te re gotiye,
 8 " Ev gel bi devê xwe nêzî min dibe û bi lêvên xwe min bi rûmet dike, lê dilê wan ji min dûr e;
 9 Ji ber ku ew doktrînen bi vî rengî ji bilî emrê mêran hîn dîkin, vêca bi derewan ji min re xizmet dîkin.
 10 û gazî xelkê kir û ji wan re got: "Guhdarî bikin û bigirin."
 11 Tiştê ku dikeve devê mirovekî nexapîne, lê tiştê ku dikeve devê mêrekî dipelçiqîne.
 12 Paşê şagirtên wî hatin cem wî û gotin: "Ma hûn dizanin ku gava Ferîsî xeber bihîstin ecîqandin?"
 13 Lê bersiv da û got, "Hemû nebatên ku Bavê min ê ezmanî neçandibûn wê bên hilgirtin.
 14 Bila biçin. Ew ji koran re rêberên kor in. Lê eger mirovekî kor rê li ber yê din vedike, her du jî dikevin çalê.
 15 Paşê Petrûs cewab da û jê re got: "Vê meselê ji bo me şîrove bikin."

16 Û Îsa ji wan re wisa got: "Tu hê jî ehmeq î?"
 17 Gelo tu hê fêr nakî ku her tiştê dikeve devê zikê û bi derbasbûneke xwezayî tê avêtin?
 18 Lê tiştê ku ji devê dertê ji dil tê, û ew jî mêrekî diqelîne.
 19 Ji ber ku fikrên xerab ji dil derdikevin: Kuştin, zîna, sextekarî, dizî, şahidiya sexte, kafirî.
 20 Ev perçeyên ku mirovan bêrêzî dikin. Lê xwarina bi destên neşûştî mirovan qirêj nake.
 21 Û Îsa derketin derve û reviyên herêma Sûrê û Sîdonê.
 22 Û binihêre, jineke Kenaniyan ji heman herêmê hat û li dû wî giriya û got: "Ey Xudê kurê Dawid, rehma min li min be! Keça min ji alîyê şeytanî ve gelek êşa wê çêbûye.
 23 Û wî tu bersiv ek jî neda wê. Paşê şagirtên wî hatin ba wî û gazî wî kirin û gotin: "Wê bi tenê bihêlin, ji ber ku ew li pey me digirî."
 24 Lê bersiv da û got, " Ez ji bilî pezê wendayî yê mala Îsraîlê nayêrî şandin . "
 25 Û ew hat û li ber wî ket xwarê û got: "Xudayê min, arî min bike."
 26 Lê bersiv da û got, "Ne rast e ku em nanê zarokan bistînin û biavêjin ber kûçikan."
 27 Wê got: "Belê, Xudayê min, lê kûçikên ku ji maseya masterê xwe dikevin dixwin.
 28 Paşê Îsa cewab da û jê re got: "Ey jin, baweriya te mezin e! Bila li gorî we bê kirin. Û keça wê di heman saetê da baş bû.
 29 Û Îsa ji wir çû û hat Deryaya Celîl, derket serê çiyayekî û li wir rûnişt.
 30 Û gelek kes hatin ba wî, yê ku bi wan re laçik, kor, lal, girûp û gelekên din hebûn, û ew avêtin ber lingên Îsa, û ew şifa kirin,
 31 salî ji bo ku xelk mat maye, gava dîtî ku lal dipeyive, girik baş bûn, kor digeriyan, kor didîtin, û pesnê Xwedayê Îsraîlê didan
 32 Û Îsa gazî şagirtên xwe kir û got: "Ez ji bo xelkê xemgîn im, çimkî ew ê sê rojan li cem min bimînin û tiştê wan tune be, û ez ê wan ji min nexapînim, ji bo ku ew di rê de birûnin."
 33 Paşê şagirtên wî jê re gotin: "Li çolê em dikarin ewqas nan li ku derê bistînin ku em ewqas mirovan têr bikin?"
 34 Û Îsa ji wan re got: "Çend nan ên te hene?" Gotin, "Heft û piçek masî."
 35 Û wî xelkê li erdê dirêj kir,
 36 û heft nan û masî birin, spas kirin, şikand, û da şagirtên xwe, û şagirtan da xelkê.
 37 Û hemûyan xwarin û têr bûn, û tiştê ji perçeyan mayî hilaîn, heft zembîl tijî bûn.
 38 Û yên ku xwarin xwaribûn ji bilî jin û zarokan çar hezar zîlam bûn.
 39 Û dema ji nava gel derket, ket nava keştiyekê û hat herêma Magdala.

16

1 Paşê Ferîsî û Saddûcî hatin cem wî û wan ew ceriband û xwestin ku ew ji ezmanan nîşan bide.
 2 Lê wî bersiv da û got, " Êvarê tu dibêjî, ' Wê rojê xweş be, ji bo asîman sor be ;
 3 Û sibehan tu dibêjî : " Îro bahozeke wê çêbibe, ji bo ezman sor û ewr e " Hûn durûtiyê dikin! tu dikarî forma ezmanan bidarizîn; Tu nikarî nîşaneyên vê carê jî bidarizîn?
 4 Ev celebê xerab û zînakar nîşanekê dixwaze û ji xeynî nîşana Pêxember, tu nîşan jê re nayê dayîn. Û wî dev ji wê berda û çû.
 5 Û gava şagirtên wî çûbûn, ji bîr kiribûn ku nan bi xwe re bibin.
 6 Û Îsa ji wan re wisa got: "Hay ji xwe hebin û xwe ji berdana Ferîsiyan û Saddûceyan biparêzin."
 7 Dûre ji xwe re fikirîn û digotin, " Wê ev be ku me nan bi xwe re nebiriye "
 8 Gava Îsa ev dît, wî ji wan re wisa got: "Baweriya te biçûk e, tu çima ditirsî ku te nan bi xwe re neanî?
 9 Tu hêj tiştê nabihîzî? Di nav pênc hezarn de pênc nan nayê bîra te û te çend selik hilda?
 10 Heft nan ji çar hezarn nan tê bîra te û te çend zembîl hildan?
 11 Çima, tu fêhm nakî ku ez ji te re qala nan nakim gava ez dibêjim: "Hay ji destûra Ferîse û Saddûceyan hebe".
 12 Paşê fam kirin ku wî negotiye bila ew ji destûra nan, lê ji hînkirina Ferîsî û Saddûciyan hişyar bin
 13 Paşê Îsa hat herêma Qeyseriyê Filîpî û ji şagirtên xwe pirsî û got: "Mirov ji kê re dibêjin ku Kurê Mirov e?"
 14 Ewan gotine: "Hinek dibêjin ku tu Yûhenna Baptîst î, hinek jî dibêjin ku tu Êlyas î, hinek dibêjin ku tu Yêremya yî an yek ji pêxemberan î."
 15 Ji wan ra got: "Tu dibêjî ez kî me?"
 16 Paşê Sîmon Petrûs cewab da û got: "Tu Mesîh î, Kurê Xwedayê zindî."
 17 Û Îsa cewab da û jê re got: "Tu pîroz î, kurê Yûnisî, ji bo goşt û xwînê ev yek ji te re negot, lê bavê min ê li ezmanan."
 18 Û ez jî ji te re dibêjim, tu Peter î û li ser vî zinarî ez ê dêra xwe ava bikim û dê dergehên dojehê li hemberî wê sernekevin
 19 Û ezê mifteyên padîşahiya ezmanan bidim we: Her tiştê ku hûn li ser rûyê erdê girê didin, wê li ezmanan were girêdan û her tiştê ku hûn li ser rûyê erdê winda dibin wê di ezmanan de winda bibin.

20 Paşê, wî şagirtên xwe qedexa kir ku ew ji kesekî re nebêje ku Îsa Mesîh e.
 21 Ji wê demê ve, Îsa ji şagirtên xwe re nîşan da ku ew ê çawa here Orşelîmê û gelek êş ji kal û pîr û kahînan bikişîne û were kuştin, û di roja sisêyan de dîsa rabe.
 22. Petrûs jî ew girt û li wî niqand û got: "Xwedayê min, xwe rizgar bike, nehêle ku eva bi serê te were."
 23 Lê wî ji Petrûs re got: "Ji min dûr bikeve, Şeytan! Tu ji min aciz î, çimkî tu nayê maneya ku Xwedê çi ye, lê mirov çi ye."
 24 Paşê Îsa ji şagirtên xwe re wisa got: "Eger kesek bixwaze li pey min were, bila ew xwe înkara bike û xaçê xwe bigire û bide pey min."
 25 Ji bo kî bixwaze jiyanê xwe biparêze wê winda bike, lê kî ji bo xatirê min jiyanê xwe ji dest bide, wê bibîne.
 26 Eger ew hemû dinyayê bi dest bixîne û ruhê xwe winda bike, feydeya vê çi ye? An jî ji bo ku ew ruhê xwe dîsa xilas bike, mirov dikare çi bide?
 27 Ji bo ku ew derbas bibe ku Kurê Mirov wê bi melekên xwe re li rûmeta Bavê xwe bê, û paşê ewê li gor berhemên xwe her yekî bide.
 28 Bi rastî ez ji te re dibêjim, hin kes li vir radiwestin, heta ku ew nebînin ku Kurê Mirov tê padîşahiya wî.

17

1 . Piştî şeş rojan, Îsa Petrûs, James û birayê wî John bir in û ew birin çiyayekî bilind.
 2 û li ber wan wergerîbû û rûyê wî mîna rojê dibiriq û kincên wî weke ronahiyê sipî bûne
 3 û binihêre, Mûsa û Êlîcah ji wan re xuya bûn û pê re axivîn.
 4 . Lê Petrûs cewab da û ji Îsa re got: "Xwedayê min, baş e ku em li vir bin." Eger tu bixwazî, em ê li vir sê tabûran çêbikin: yek ji bo te, yek ji Bo Mûsa, yek jî ji bo Êlîyas.
 5 Wexta ku ew bi vî awayî dipeyive, ewrekî birqok li ser wan sîber kir. û li ber xwe bide, dengê ji ewr derketî got: "Ev kurê min ê delal e, ku ez tê de baş kêfxweş im, tu yê wî bibihîzî."
 6 Gava şagirtan ev yek bihîst, ketin ser rûyê wan û tirsîyan.
 7 Lê Îsa hat cem wan û dest li wan werda û got: "Rabe, netirse."
 8 Lê belê dema ku wan çavên xwe rakirin, ji bilî Îsa kesek bi tenê nedîtîn.
 9 û gava ew ji çiyê dihatin, Îsa emir da wan û got: "Heta ku Kurê Mirov ji miriyan ranebe, tu yê vê dîtinê ji kesî re nebêjî"
 10 û şagirtên wî jê pirsîn, û gotin: "Çima nivîskar dibêjin ku divê pêşî Êlîjah bê?"
 11 Îsa bersiv da wan û ji wan re got: "Bila Êlîyas pêşî were û her tiştî rast bike."
 12 Lê ez ji te re dibêjim, Êlîcah ji xwe hatiye, wan ew nas nedikir, lê tiştê ku dixwestin jê re kirin. Ji ber vê yekê kurê meriv jî neçar e ku ji wan biêşe.
 13 Paşê şagirtên Îsa fehm kirin ku wî ji wan re li ser Yûhenna Baptîst xeber daye.
 14 û gava hatin ba xelkê, zilamek hat cem wî û ket lingê wî
 , 15 got: "Rehma xwedê li kurê min be, ji ber ku ew dîn e, û derdekî wî yê mezin heye: Gelek caran dikeve nav agir û gelek caran dikeve avê;
 16 û min ew anî şagirtên te, û wan nekarî alî wî bikin.
 17 Lê Îsa cewab da û got: "Ey tu bêbawerî û nazik î, ez ê heta kengî bi te re bim?" Wî bîne vir!
 18 û Îsa ew tobe kir, û şeytan ji wî derket, û lawik wê saetê şîfa kir.
 19 Paşê şagirtên wî bi awayekî taybet hatin ba wî û gotin: "Em çima nikarin wî derxin?"
 20 Lê Îsa cewab da wan û ji wan re got: "Ji ber bêbawerîya te Ji bo rastî jî ez ji te re dibêjim, eger bawerîya te mîna tovê xerdel hebe, dibe ku tu ji vî çiyayî re bibêjî, 'Ji vir dûr bikeve' hingê ewê rabe; û tu tiştê ji bo te ne pêkan be.
 21 Lê ev cure ji bilî nimêj û rojî dernakeve.
 22 Lê gava eslê wan li Celîleyê hebû, Îsa ji wan re wisa got: "Wê were ku kurê merivan teslîmî destê mirovan bibe;
 23 û ewê wî bikujin û di roja sêyem da ewê dîsa nêçîr bibe û ew gelek xemgîn bûn.
 24 Capernaum'a geldiklerinde peter'a gittiler, o penny ilgi duydu ve "Bu arada efendiniz de penny vermek değil mi?"
 25 Got , " Erê " . û gava ew hat malê, Îsa hat pêşîya wî û got: "Tu çi difikirî Simon? Padîşahên dinyayê ji kê bacê digirin an jî eleqedar dibin? Ji zarokên xwe yan ji xerîbiyê?
 26 Paşê Petrûs jê re got: "Ya bîyanîyan e." Îsa jê re got, "Êdî zarok azad in."
 27 Lê ji bo ku em wan neêşînin, herin deryayê û çoyê masîvaniyê davêjin, û masiyê pêşî nêçîrê bigirin, û gava tu devê wê vekî tu yê dewletekê bibînî, ku tu digirî û didî wan ji bo min û te

18

1 Di wê saetê de, şagirt hatin ba Îsa û gotin: "Di padîşahiya ezmanan de yê herî mezin kî ye?"
 2 Îsa zarokê gazî wî kir û ew xist nav wan,
 3 û got: "Bi rastî ez ji te re dibêjim, heta ku tu poşman nebî û bibî mîna zarokan, tu yê nekevî ezmanan.

4 Kî mîna vî zarokî dilnizm be, di padîşahiya ezmanan de yê herî mezin e.
 5 Û kî zarokekî wiha bi navê min bistîne min distîne.
 6 Lê belê kî ji van a herî kêmbaweriya xwe bi min bîne, wê ji bo wî baştir be ku kevirekî aş li dora stûyê wî bê daliqandin, û di deryayê de bifetise, gava kûrtir be.
 7 Xwelî li dinyaya tewşomewşo be! Divê aciziyek hebe; . Lê xwelî li mirovê ku di nav wan de tevnegerî ye, be.
 8 Lê eger destê te an jî piyê te bibe sedema ku tu aciz bibî, jê bike û ji te bavêje. Çêtir e ku tu biçî lanet bikî yan jî bigirî jiyanê, ji wê çêtir e ku tu du dest an jî du lingên te hene û davêjî nav agirê dojahê.
 9 Û heke çavê te te biêşîne, wê derxe û ji te bavêje. Ji bo we çêtir e ku hûn bi çavekî bikevin jiyanê, ji bo we du çav hebin û biavêjin nav agirê dojahê.
 10 Lê binêre ku tu ji van biçûkan yek ji wan kêmbawerî. Ji ber ku ez ji te re dibêjim, melekên wan ên li ezmanan her tim li rûyê Bavê min ê li ezmanan dinêrin.
 11 Ji bo ku kurê mirov windayan rizgar bike hat.
 12 Tu çi difikirî? Eger kesek sed pezê wî hebûya û yek ji wan ji rê derketiba, ewê nod û neh li serê çiyayan nehişt, û here û li yê ku ji rê derketî bigerîya?
 13 Û eger ew derbas bibe ku wî ew dît, bi rastî jî ez ji te re dibêjim, ew ji nod û nehên ku ji rê derketine bêtir şa dibe.
 14 Vêca ne daxwaza Bavê te yê li ezmanan e ku ji van biçûkan yek bimire.
 15 Lê eger birayê te gunehê te bike, here û wî bi tena serê xwe ceza bike. Heke ew te bibihîse, te birayê xwe qezenc kir.
 16 Eger te nebihîze, yekî an jî du heb din jê re bîne, da ku her tişt bibe devê du sê şahidan.
 17 Eger ew wan nebihîze, ji civatê re bêje. Eger dêrê nabihîze, wî weke berhevkerê bacê yan jî paganekî dihesibîne.
 18 Bi rastî ez ji bona te ra dibêjim: Hûn çi di zemîn da girê bidin, ewa di ezmanan da girêdayî ye. Û hûn çi di zemîn da winda bibin, ewa di bihiştê da sist dibe.
 19 Û ez ji we re dibêjim, eger du ji we bibin yek, û çima ew e ku dixwazin bipirsin, wê ji aliyê Bavê min ê li ezmanan ve ji wan re bê kirin.
 20 Ji bo ku du-sê bi navê min li hev bicivin, ez di nav wan da me.
 21 Paşê Petrûs hat cem wî û got: "Xudayê min, ez ê çend caran birayê xwe yê ku gunehan li min dike efû bikim?" Heft caran bes e?
 22 Îsa jê re got: "Ez ji te re dibêjim, ne heft caran, lê heftê caran, heftê caran."
 23 Loma padîşahiya ezmanan mîna padîşahêkî ye ku dixwest bi xizmetkarên xwe hesab bike.
 24 Û dema dest bi hesabkirinê kir, xuya bû ku deynê wî deh hezar lîre yî heye.
 25 Ji ber ku heqê wî tune bû, Xuda jê re û jina xwe û zarokên xwe re got û tiştê ku divê ew pere bide.
 26 Paşê xulam ket xwarê û jê re îbadet kir û got: "Xuda! Tu bi min ra sebir bike, ez ê her tiştî bidim te."
 27 Dû ra hostayê xulam heyfa wî hebû, wî ew berda, wî jî ew deyn efû kir.
 28 Paşê heman xizmetkar derket û yek ji xizmetkarên xwe dît ku sed qurîş deyndarê wî bû, wî êrîşî wî kir û ew xeniqand û got: "Deynê te li min be."
 29 Paşê xizmetkarê wî ket xwarê û gazî wî kir û got: "Sebra te li min be, ez ê her tiştî bidim te."
 30 Lê wê nekira, lê çû û heta deynê xwe neda, ew avêt girtîgehê.
 31 Lê gava xizmetkarên wî ev dîtin, ew pir xemgîn bûn, û hatin pêşiya axayê xwe, yên ku qewimîn.
 32 Paşê axayê wî gazî wî kir û jê re got: "Te ev deyn hemû efû kir dema te ji min pirsî;
 33 Ma tu jî dilovanî ya hevalê xwe nakî, wekî ku min li te rehmet kiriye?
 34 Û axayê wî pir hêrs bû, û ew radestî îşkencekaran kir, heta ku heqê hemû deynên wî da.
 35 Bavê min ê ezmanî wê ji te re bike, eger tu ji dilê xwe efû nekî, her yek ji we birayê wî tûj dibe.

19 1 Gava Îsa ev gotin qedandin, ew ji Celîleyê rabû û hat welatê Cihûdeya aliyê din ê Urdunê. 2 Û gelek kesan ew şopand, û wî li wir qenc kir. 3 Paşê Ferîsî hatin ba wî û jê re got: "Ma rast e, Mêrek ji ber sedemeka din divê ji hevîna xwe berde? 4 Û wî bersiv da wan û ji wan re got: Ma te nexwendiyê ku yê ku mêr di destpêkê de kiriye mêr û yek jin, 5 û got: "Ji ber vê yekê mêrek dê bav û diya xwe berde û bi jina xwe ve girêdayî be, û dê her du bibin yek goşt"? 6 Îcar niha ne du ne, lê goştê in. Niha tiştê ku Xwedê bi hev re kiriye, bila tu kes ji hev cihê nebe. 7 Paşê gotin: "Mûsa çima emir da ku belgeya berdanê bide û wê berde?" 8 Ji wan re got: "Mûsa ji ber diywariya dilê xwe destûr da ku hûn ji jinên xwe veqetin; lê ji destpêkê ve ne wisa bû. 9 Lê ez ji te re dibêjim, kî jina xwe berde (ji bilî zordariyê) û bi yekî din re dizewice, zîna dike; Û yê ku bi kesên derketî ra dizewice jî zînayê dike. 10 Şagirtan jê re got: "Eger ev yek di navbera mêr û jina wî de be, zewicandin ne baş e." 11 Ji wan re got, "Gotin ne ji her kesî re, ji yên dane re tê dayîn. 12 Ji ber ku hinek jêkirî hene, ku bi vî rengî ji zikê dayika xwe çêbûne. û hin hene ku ji aliyê zilaman ve hatine qutkirin; û hin hene ku ji bo keyaniya ezmanan xwe jê kirine. Kî dikare fêm bike bila fêm bike! 13 Ji ber vê yekê zarokên biçûk anîm cem wî, wî destê xwe danî ser wan û dua kir. Îdî ewan şagirtan jî ewan dane para da.

14 Lê Îsa wisa got: "Bila zarokên biçûk werin ba min, û wan qedexe nekin, çimkî padîşahiya Xwedê wisa ye." 15 Û wî destê xwe avêt ser wan û derket. 16 Û binihêre, yek ji wan hat cem wî û got: "Mamosteyê qenc, ez ê çî bikim ku jiyana min a bêdawî hebe?" 17 Û wî jê re got: "Tu çima min dipejirî? Ji bilî Xwedê tu kes ne baş e. Lê belê eger tu dixwazî têkeve jiyânê, fermanan bigire. 18 Paşê wî jê re got: "Kîjan? Lê Îsa got: "Tu yê nekuji; Hûn ê zina nekin; Tu nadizî, Tu nikarim şahidiya sexte bikî. 19 Bavê xwe û diya xwe bi hurmet bi kar bîne; û : "Tuyê wekî xwe ji cîranê xwe hez bikî." 20 Paşê xort jê re got, "Min ev hemû tişt ji ciwantiya xwe dûr xist; Ez hê jî çî wenda me? 21 Îsa jê re got: "Eger tu bixwazî bêqisûr bî, here û tiştên xwe bifiroşî, û bide xizanan, û xezîneya te li ezmanan heye." Û were û min bişopîne. 22 Gava xort peyv bihîst, bi xemgînî ji wî derket, çimkî gelek mal û milkên wî hebûn. 23 Û Îsa ji şagirtên xwe re wisa got: "Bi rastî ez ji te re dibêjim, zehmet e ku merivekî dewlemend bikeve padîşahiya ezmanan. 24 Û dîsa ji te re dibêjim, ji bo deveyekî ji çavê derziyê derbas bibe hêsantir e ku mirovekî dewlemend bikeve padîşahiya Xwedê. 25 Gava şagirtên wî ev yek bihîst, ew gelekî matmayî man û gotin: "Belê, kî dikare rizgar bibe?" 26 Lê Îsa li wan nihêrî û ji wan re got: "Bi mêran re ne mimkun e; lê bi Xwedê re her tişt pêkan e. 27 Paşê Petrûs cewab da û jê re got: "Lê, me her tişt hişt û me te şopand; Em ê ji bo vê çî bidest bixin? 28 Û Îsa ji wan re wisa got: "Bi rastî ez ji te re dibêjim, tu yê ku min şopandiye, di zayîna nû de, gava Kurê Mirov wê li ser textê rûmeta xwe rûne, dê duwazdeh malbatên Îsraêl jî rûnin û darizînin. 29 Û kî ji mal derkeve, yan bira, yan xwîşk, an bav, an dê, an jin, an zarok, an zevî, ji bo navê min, ewê sed qatî bigire, û jiyana bêdawî mîrat bike

30 Lê belê gelekên ku destpêkê ne wê dawî bin, ya dawî jî wê pêşî be.

20

1 Padîşahiya ezmanan mîna malmezinekî ye ku serê sibehê ji bo karkirina karkeran li rezê xwe derket.

2 Û dema ku ji bo mûçeyê rojekê bi karkeran re bû yek, ew şandin nav rezê xwe.

3 Û nêzîkî saet sisiyan derket, û dît ku yên din li sûkê bêmal disekin,

4 û ji wan re got: "Hûn jî herin nav rez û ez ê tiştê rast bidim te

5 û çûn. Dîsa di saet şeşan û nehan de derket û heman tişt kir.

6 Lê der barê yazdeh saetan de derket derve û kesên din jî bêkar dîtin û ji wan re got: "Tu çima tevahiya rojê li vir bêkar disekî?

7 Jê re gotin, "Kesî em negirtin kar. Ji wan re got, "Tu jî bikevî nav rezan û ya rast wê ya te be."

8 Gava êvar hat, xudanê rez ji şefê xwe re got: "Gazî xebatkaran bikin û mûçeyê wan bidin wan, û ji ya dawî heta ya yekem dest pê bikin"

9 Piştî yê ku nêzî yazdeh saetê hatin peywardarkirin hatin û her yekê qurîşê xwe wergirt.

10 Lê dema ku cara pêşîn hat, fikirîn ku ew ê zêdetir bistînin û her yekê qurîşê xwe stand.

11 Û gava wan ew stend, wan li hemberî malmezînan

12an got: "Vana tenê saetek xebitîn, û we ew kirin wek me, ên ku barê rojê û germê hilanîn."

13 Lê bersiv da û ji yekî ji wan re got, "Hevalê min, ez te şaş nakim. Tu ji bo qurîşekî bi min ra nebûyî yek?

14 Tiştê te ye bigire û here. Lê ez dê vê ya dawî wekî ku min ji te ra kirî bidim.

15 An hêza min tune ye ku ez çî bikim, bi ya min? Ji ber vê yekê tu min ewqas bi xapînok dibînî ku ez ewqas nazik im?

16

16 Anku ya dawî dê pêşî be, ya pêşîn jî dê dawî be. Ji bo gelekên te gotin, lê kêma kesên hilbijartin.

17 Û ew çû Orşelîmê, û duwazdeh şagirt bi wî re bi taybetî di rê de birin, û ji wan re got,

18 Behold, em diçin Orşelîmê, û kurê Manê wê radestî keşe û serkirdeyan bê kirin, 19 û ewê wî mehkûmî mirinê bikin,

19 û ewê wî radestî Gendiyan bikin da ku tinaz û bela û zilmê bikin, û roja sisiyan wê dîsa rabe

20 Piştî dayika zarokên Zebedee bi kurên xwe re hat cem wî, li ber wî ket xwarê û tiştê jê pirsî.

21 Û ji wê ra got: "Tu çî dixwazî?" Jê re got: "Bila ev herdu kurên min li qraliyeta te, yek li destê te yê rastê û yê dî jî li milê te yê çepê rûnên".

22 Lê Îsa bersiv da û got: "Tu nizanî tu çî dipirsî. Tu dikarî fîncana ku ez ê vexwim vexwî û bi bin avbûna bi bin avbûna min ra vexwî? Ji wî ra gotin "Belê ezbenî."

23 Û ji wan re got: "Tu yê fîncana min vexwî, û bi bin avbûna min re tu yê bê bin av kirin, lê ne ji bo min e ku ez li ser destê xwe yê rastê û li çepê xwe rûnim, lê yên ku ew ji Bavê min amade kirine."

24 Gava dehan ev bihîst, ew li her du birayan bêrûmet bûn.

25 Lê Îsa ew gazî wî kir û got: "Tu dizanî ku prensên dinyayê hukum darizîne, û hikumdariya serdestan heye.

26 Di nav we da nabe. Lê eger kesek bixwaze di nav we de hêzdar be, bila ew xulamê te be;

27 Û kî dixwaze bibe xizmetkarê te, lazim e ku xizmetkarê te be,

28 jî çawa ku Kurê Merov nehat xizmetê, lê xizmet bike û ji bo xelasbûna gelek canê xwe bide.

29 Û dema ji Erîhayê derketin, gelek kesan ew şopand.

30 Binihêre, du mirovên kor li kêleka rê rûniştibûn, û gava wan bihîst ku Îsa derbas dibe, ew qêriyan û gotin: "Ey

Xudayê Dawid, rehma xwe li me bike!"

31 Lê gel gef li wan xwar ku divê bêdeng bin. . Lê belê ew pir tir qîriyan û gotin: "Ey Xuda, kurê Dawid, rehma xwe li me bike!"

32 Lê Îsa dîsa jî sekinî û gazî wan kir û got: "Tu dixwazî ez çî bi te bikim?"

33 Jê re gotin: "Xudayê min, dibe ku çavên me vebin."

34 Û Îsa xemgîn bû, wî destê xwe da çavên wan, û çavên wan ji nû ve xuya bûn, û ew jî li pey wî çûn.

21

1 Gava ew hatin Orşelîmê, ber bi Beytfaqê ve li çiyayê Zeytûnê, Îsa du şagirtên xwe şand , 2, û ji wan re got: "Herin cihê ku berî te ye, û tuyê tavilê kerekî bi wê ve girêdayî û kola wê bi xwe re bibîn; wê sist bike û wî ji min re bîne."

3 Û eger yek tiştekî ji te re bibêje , bêje : " Xuda ji wan re lazim e û ewê di zûtirîn dem de wan ji te re bihêle "

4 Û ev hemû tişt derbas bûn, da ku gotinên pêxember bînin cih û got:

"Ji qîza Siyonê re bibêje, "Hay jê hebe, padîşahê te bi mejî tê te, li kerekî siwar bibe û li ser koxekî kerê giranbexş"

6 Şagirtçûn çûn û wek Îsa emrê wan kiribû,

7 û ker û kolt anîn, çûn û kincên xwe li ser danîn û li ser danîn.

8 Lê gelek kesan cilên xwe li ser rê belav kirin û yên din jî şaxên xwe ji daran qut kirin û di rê de belav kirin

9 Lê belê kesên ku bi pêş ve çûn û ketin pey, qîriyan û gotin: "Hosanna ji kurê Dawid re!" Xwezî ew ê ku bi navê Xuda tê! Hosanna di ya herî bilind de!

10 Û gava ew ket Orşelîmê, hemû bajar aciz bû û got: "Ew kî ye?"

11 Û xelkê got: "Ev Îsa ye, pêxemberê Nazaretê ji Celîl e."

12 Û Îsa ketin perestgeha Xwedê, û hemû firoşkar û kiriyarên li perestgehê derxistin, û li dora maseyên firoşkarên perefiroşan xistin, û kursiyên kevanfiroşan

, 13 salî û ji wan re gotin: "Ji mala min re dibêjin mala nimêjê" lê we kir dendika kujeran.

14 Û kor û lal di perestgehê de çûn ba wî û ew şîfa kirin.

15 Lê gava serok keşe û sernivîser mucîzeyên ku wî dikir dîtin û zarokên ku di perestgehê de diqîriyan gotin ku: "Hosanna ji kurê Dawid re" 16 kes bêûmet

bûn û jê re gotin: "Hûn jî dibihîzin ka ew çî dibêjin?" Îsa ji wan re got, "Belê! Te qet nexwendîye, "Ji devê babetan û ji ber ku pitikan dimijin, te pesnê xwe amade nekirîye?"

17 û wî ew li wir hiştin, û ji bajêr derket nav Bethany, û li wir ma.

18 Ama sabahgeri kente geri geldigînde açkıyordu;

19 Û wî dareke hejîrê li kêleka rê dît, çû, û ji bilî pelê tiştê nedît û jê re got: "Êdî bila êdî fêkî li ser we şîn nebin." Û dara hejîrê di demeka kurt da vegeşîya.

20 Û gava şagirtan ev yek dît, matmayî man û gotin: "Dara hejîrê di demeke ewqasî zû de çawa hejîr bû?"

21 Lê Îsa cewab da wan û ji wan re wisa got: "Bi rastî ez ji te re dibêjim, heke bawerîya te hebe û guman ê te tune be, tu yê ne tenê vî tiştî bi dara hejîrê bikî, lê eger tu ji vî çiyayî re bibêjî , "Rabe û xwe bavêje behrê" wê bê kirin."

22 Û tu çî dixwazî, eger tu bawer bikî, tuyê bistînî.

23 Û gava ew hat perestgehê, gava wî mamostetî dikir, rahîb û mezinên xelkê hatin ba wî û gotin: "Tu bi kîjan hêzê vî karî dikî?"

24 Lê Îsa cewab da wan û ji wan re got: "Ez ê xeberekê ji te bipirsim, û eger tu vê ji min re bibêjî, ez ê jî bi kîjan hêzê vê bikim:

25 Bin avbûna Yûhenna ji ku hat? Ew ji ezmanan bû yan ji zilaman bû? Dûre ji xwe re fikirîn û gotin, "Eger em bêjin ew ji ezmanan e, wê ji me re bêje 'te çima jê bawer nekir?'

26 Lê eger em bibêjin ku ew ji mirovan e, gerek em ji mirovan bitirsîn, çimkî ew hemû Yûhenna wek pêxember dibînin.

27 Û wan jî bersiv da Îsa, û gotin: "Em nizanin" Dûre ji wan re got, "Ez ê bi kîjan hêzê vê yekê bikim, ji we re nebêjim."

28 Lê tu çî difikirî? Mêrekî ku du kurên wî hebûn, çû pêşî got: "Kurê min, here û îro li rezê min bixebite."

29 Lê bersiv da û got , " Ez ê nekim . " Piştî wê jî poşman bû û çû.

30 û çû cem yê din û di cih de axivî. Lê wî bersiv da û got , " Xwedê , erê ! " - û neçû

31 Gelo daxwaza Bavo ji van her duyan kîjan e? Jê re gotin, "Ya yekemîn". Îsa ji wan re wisa got: "Bi rastî ez ji te re dibêjim, dibe ku berhevkarên bacê û zordestî zûtir bikevin padîşahiya ezmanan.

32 Yûhenna hat cem te û rêya rast hîn kir, û we jê bawer nekir, lê berhevkar û harlotan jê bawer kirin. Û tevî ku te ew baş dît jî, te poşman nebû ku te yê paşê jê bawer bikira.

33 Guh bide meseleke din: Malek hebû ku rezek çandibû û çît li dora xwe danîbû, û meypress lê koland, û birc ava kir, û da rezvanan, û bi ser welêt de çû

34 Wexta fêkiyan hat, xulamên xwe şand nav mêwîyan da ku fêkiya xwe bistîne.

35 Ji ber vê yekê cotkaran xulamên xwe birin, û yekî şaş kirin, yê din kuştin, û yê sisiyan kevir kirin.
 36 Dîsa neviyên din şand, ji yê pêşî zêdetir, wan jî heman tişt li wan kir.
 37 Sonra da oğullarîni onlara gönderdi, " Oğlumdan ditirsîn " dedi .
 38 Dema rezberan kur dîtîn, di nav xwe de digotin : " Ev mîratxane ye ; were em wî bikujin û mîrata wî ji me re bînin "
 39 û ew birin û ji rez derxistin û kuştin.
 40 Îcar dema xudanê rez tê, ewê çî ji van rezvanan bike?
 41 Jê re gotin: "Ewê xeraban bikuje, ewê rezê xwe bide rezên meymûnên din, ewê di wextê rast de fêkî bide wî."
 42 Îsa ji wan re wisa got: "Kevirê ku avakeran red kirine, bûye kevirê bingehe. Ev ji aliyê Xuda ve hatiye kirin û ev li ber çavên me nuwaze ye?"
 43 Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim, padîşahiya Xwedê wê ji we bê standin û ji mirovekî re bê dayîn ku fêkiyên wê hilde.
 44 Û kî bikeve ser vî kevirî wê biperçiqîne, lê kî bikeve wê biperçiqîne.
 45 Û dema ku keşe û Fêrisiyan meselên wî bihîstin, wan fehm kir ku ew behsa wan dike.
 46 Û xwestin ku bibînin çawa ew desteser kirine, lê ji xelkê ditirsiyan, ji ber ku ew pêxember difikirîn.

22

1 Û Îsa dîsa cewab da wan û ji wan re wisa got: 2 Padîşahiya ezmanan mîna padîsahekî ye ku zewac da kurê xwe. 3 Û wî xizmetkarên xwe şand ku mêvanan bangî dawetê bikin, û ew nehatin. 4 Dîsa xizmetkarên din şand derve û got: "Ji mêvanan re bêje" Min xwarina xwe amade kiriye, gayên min û dewara xwe ya qelandî serjê kirine û her tişt amade ye; were dawetê! 5 Lê ev yek hesandin û çûn warê wî, ya din jî li ser karê wî. 6 Hinekan dest danîn ser xizmetkarên xwe, tinazê xwe bi wan kirin û ew kuştin. 7 Gava padîşah ev bihîst, ew hêrs bû û artêşên xwe şand, û van kujeran kuştin, û agir berdan bajarê xwe. 8 Paşê ji xizmetkarên xwe re got: "Dawet amade ye, lê mêvan ne hêja ne." 9 Îcar derkevin kolanan û daweta ku hûn dibînin bikin. 10 Û xulam derketin kuçeyan û li hev kom bûn, kê dîtîn, xerabî û qencî; Û mase hemû tijî bûn. 11 Paşê padîşah çû mêvanan bibîne, li wir zilamekî ku kincê dawetê li xwe nedikir dît. 12 Û jê re got: Heval tu çawa hat û kincê dawetê li ser tune bû? Lê bêdeng ma. 13 Paşê padîşah ji bendeyên xwe re got: "Dest û lingên wî girê bidin û bavêjin tarîtiyê." Dê bigirî û diranan bigirî. 14 Ji bo gelean tê gotin, lê kê kes tîl hilbijartin. 15 Piştî Ferîsiyan çûn û şîret girtin, wek ku ew di axaftina wî de girtin. 16 Û şagirtên xwe tevî bendeyên Hêrod şandin cem wî. Û gotin : Mamoste , em dizanin hûn rastgo ne û em rîya Xwedê rast hîn dikin û tu kesî naxwazî ; Ji ber ku hûn rêzê li nav û dengê mêran nagirin. 17 Ji me re bibêje ku gerek em çî bibêjin: Gelo rast e ku eleqe ji Qesrê re bê dayîn, an na? 18 Gava Îsa xerabiya wan dît, wî got: "Hûn durûtiyê dikin, tu çima min aciz dikî?" 19 Pereyê nêçirê nîsanî min bide. Û qurîşekî jî pêşkêşî wî kirin. 20 Û ji wan re got: "Wêne û nivîs çî ye?" 21 Jê re gotin , " Qeyser " Paşê ji wan re got: "Tiştên Qeyserî ji Qesrê re bibêje û tiştên ku Xwedê ne, ji Xwedê re bîne." 22 Dema ev bihîstin matmayî man û ew terikandin û çûn. 23 Wê rojê Saddûceyên ku bawer dikin qiyamet nîne, hatin cem wî û jê pirsîn, 24, "Mamoste Mûsa got, "Eger mêrek bimire û zarokên wî tune bin, birayê wî wê bi jina xwe re bizewice û tovê birayê xwe rake." 25 Niha li cem me heft bira hebûn. Yê yekem zewiciye û miriye; û wekî ku tovê wî tunebû, jina xwe ji birayê xwe re hişt; 26 û ya din û ya sisiyan jî ya heftemîn. 27 Di dawiyê de jin jî mir. 28 Niha di vejîna de, wê kîjan jin di nav heftan de be? Hêmu li wan xwedî derketine. 29 Lê Îsa cewab da wan û ji wan re got: "Hûn şaş in, û tu Nivîsaran nas nakî, ne jî qudreta Xwedê. 30 Di rabûna miriyan de ew ê ne bizewicin, ne jî bizewicin, lê ew ê mîna melekên Xwedê li ezmanan bin. 31 Gelo te li ser vejîna miriyan nexwendîye, ên ku Ji aliyê Xwedê ve ji te re hatine gotin, kî dibêje, 32 "Ez Xwedayê Birahîm û Xwedayê Îshaq û Xwedayê Yaqûb im"? Lê Xwedê ne xwedayê miriyan e, lê yê zindiyan e. 33 . Gava xelkê ev yek bihîst , li ber hîndekariya wî matmayî man . 34 Ferîsiyan dema bihîst ku çawa devê Saddûceyan sekinandiye, li hev civiyane. 35 Û yek ji wan, nivîskarek, wî ceriband û got: 36 "Mamoste, di qanûnê de fermana herî pîroz çî ye?" 37 Lê Îsa jê re got: "Tuyê bi dil û can û bi hemû hişê xwe ji Xudayê xwe hez bikî." 38 Ev fermana herî pîroz û mezin e. 39 Lê yê mayî jî wek wî ye; Tu dê wekî xwe ji cîranê xwe hez bikî. 40 Bu iki emirde bütün kanunu ve peygamberleri asarak 41 Gava Ferîsî bi hev re bûn, Îsa ji wan 42 an pirsî û got: "Tu der heqê Mesîh de çî difikirî?" Kurê kê ye? Wan got, "Dawid". 43 Ji wan re got: "Dawid çawa jê re dibêje Xwedayê ruh, gava ew dibêje, 44 "Xudan ji Perwerdekarê min re gotiye: "Li destê min ê rastê rûne, heta ku ez dijinên te ji bo lingên te bixim stûyê lingan." 45 Eger Dawid jê re dibêje hoste, kurê wî çawa ye? 46. Û tu kes ne dikarî bersivê bide wî, ne jî kesî newêribû ji wê rojê jê bipirse.

23

1 Paşê, Îsa ji xelkê re û ji şagirtên xwe re 2, re peyivî û got: "Fîrewn û Fêrisî li ser textê Mûsa rûniştine."
 3 Ji ber vê yekê çî ji we re dibêjin bila bigirin, bigirin û bikin, lê hûn ê li gorî karên wan nekin: Baş dibêjin û nakin.
 4 Lê barên giran û bêtehemul girê didin û dixin stûyê mêran, lê ew bi xwe jî naxwazin bi tilfîyekê wan bar bikin

5 Lê hemû karên xwe dikin, da ku ji aliyê zilaman ve bên dîtin. Bîrdariya xwe û hemsê li ser kincên xwe yên mezin belav dikin.

6 Hez dikin li serê maseyê rûnin û li dibistanan,

7 û hez dikin ku li sûkê pêşwazî bikin û ji aliyê gel ve gazî rahîb bên kirin.

8 Lê tu nabêjî Rebîbî, ji bo yekî Xudayê te Mesîh e, û hûn hemû bira ne.

9 û li ser rûyê erdê ji kesî re bav nayê gotin, ji ber ku kesê li ezmanan e Bavê te ye.

10 û ji ber ku yek ji we heye, tu yê jê re nebêjî Hosta, Mesîh.

11 Di nava we de yê herî mezin bendeyê we ye.

12 Ji bona wî kesê ku xwe bilind dike, dilnizm dibe û ewê ku bi xweber jî dilnizm dibe.

13 Xwelî li te be, nivîsar û Ferîsiyan, durûyên ku padîşahiya ezmanan berî mirovan girtin! Tu nakevî hundir û yên ku dixwazin têkevinê jî nahêlin.

14 Xwelî li te be, nivîskar û Ferîsî, durû, yên ku xaniyên jinebiyan dixûnin û duayên dirêj dikin! Ji ber vê yekê tu dê hemû kêmasiyên din bistînin.

15 Xwelî li te be, şerîf û Ferîsî, durû, yên ku li dora ax û ava te digerin, ku hûn cihûtiyê bikin; û gava wisa bû, tuyê wî bikî zarokê dojhê, du caran ji te zêdetir!

16 Xwelî li te be, serokên kor, ên ku dibêjin: "Yê ku bi perestgehê sond dixwe, ne tiştê e; Lê kî bi zêrên perestgehê sond bixwe deyndarê wê ye.

17 Tu bêaqil û kor! Kîjan mezintir e: zêr an perestgeha ku zêr pîroz dike?

18 "Yê ku bi sûndxwarina li ser tavê sond dixwe, ne tiştê e; Lê belê kî bi fedekariya li ser wê sond dixwe, deyndarê wê ye."

19 Tu bêaqil û kor! Kîjan mezintir e: Qurbanan an jî altarê ku qurbanê pîroz dike?

20 Ji ber vê yekê, kî bi sûndxwarina ji altarê sond bixwe bi wê sond dixwe û bi her tiştê li ser wê ye.

21 û Kîjan bi perestgehê sond bixwe bi wê sond dixwe û yê ku tê de rûdine jî sond dixwe.

22 û kî bi ezmanan sond bixwe bi textê Xwedê û bi wî yê ku li ser rûnê sond dixwe.

23 Xwelî li te be, nivîsar û Ferîse, durû, yên ku nanetê, dilovîn û kemûnê ve girêdidin û tiştê herî giran di qanûnê de li pey xwe dihêlin, yanî daraz, rehm û bawerî. Divê mirov vê bike û dev ji vê bernede.

24 Hûn serokên xwe dixapînin, ên ku hêştiran dirûxînin û daqurtînin.

25 Xwelî li te be, şerîf û Ferîse, durû, yên ku qedeh û firaqan li derve paqij dikin, lê li hundurê wê tijî diz û gluttony e!

26 Ferîseya Kor, pêşî hundirê qedeh û firaqan paqij bike, da ku derve jî paqij bibe.

27 Xwelî li te be, şerîf û Ferîse, durû, yên mîna gorên spî ku li derve xweşik xuya dikin, lê li hundur bi hestiyên mêrên mirî û hemû qirêjî tijî ne!

28 Ji ber vê yekê, hûn jî: ji derve ve ji bo zilaman meraq dariştin, lê belê di nefsa xwe de hûn bi durûtî û cîgiriye tijî ne.

29 Xwelî li te be, nivîskar û Ferîse, durû, yên ku gorên pêxemberan ava dikin û gorên kesên rast xemilandine,

30 û dibêjin: "Eger em di rojên bavên xwe de bûna, em bi wan re nebûn perçeyên xwîna pêxemberan."

31 Ji ber vê yekê hûn şahidiyê ji xwe re dikin, ji bo ku hûn zarokên kesên ku pêxember kuştine ne.

32 Were, tu jî pîvana bavê xwe bi cih diînin.

33 Tu xulam û nokeran, tuyê çawa ji naleta neferî birevî?

34 Ji ber vê yekê, ez ji we re pêxember û zana û fîdyeyan dişînim û hin ji wan hûnê bikujin û zilmê bikin û hin jî hûnê li dibistanên wan bela bikin, û ji bajarekî heta bajarekî din zilmê li wan bikin

35 Da ku hemû xwîna rast a ku li ser erdê rijandiye bi ser we de were, ji xwîna Abel ê rast heta xwîna Zekerya kurê Bereçiya, ku we di navbera perestgeh û altarê de kuşt.

36 Bi rastî jî ez ji te ra dibêjim, ev hemû tişt dê bên serê vê nîfşê.

37 Orşelîm, Orşelîm, tu pêxemberan dikujî û kevirên ku ji te re dişînin, min çend caran dixwest ku zarokên we bi hev re kom bikim, wek mirîd çîçikên wê di bin baskên wê de kom dike, û tu nakî!

38 Behs bike, mala te ji te ra bêteredût dihêle.

39 Ji bo ku ez ji te re bibêjim, tu yê min ji niha û pê ve nebînî heta ku tu bibêjî, 'yê ku bi navê Xuda tê pîroz be'.

24

1 û Îsa ji perestgehê dûr ket, û şagirtên wî hatin ba wî ku ew avahiya perestgehê nîşan bidin.

2 û Îsa ji wan re wisa got: "Ma tu van hemûyan nabînî?" Bi rastî ez ji te re dibêjim, li ser yeka din kevirê ku neyê şikandin namîne.

3 û gava ew li çiyayê Zeytûnê rûniştibû, şagirtên wî bi taybetî dihatin ba wî û digotin: "Ji me re bêje, ev hemû tişt wê kengî biqewime?" û dê nîşana paşeroja te û dawiya dinyayê çi be?

4 Lê Îsa cewab da wan û ji wan re got: "Lê binêre ku tu kes te naxapîne."

5 Ji bo gelek, ewê bi navê min bê û bibêje "Ez Mesîh im" û ewê gelek bixapîne.

6 Şer û qêrînen şeran hûnê bibihîzin; temaşe bikin û netirsin. Beriya her tiştî divê ev hemû bên kirin; lê belê hê ne qediya ye.

7 Ji bo millet li hember millet serî hilde û padîşahiye li hember padîşahiye serî hilde û wê bedbînî û zemanê heja û erdhejên niha û pêre jî çêbibe

8 Piştî beriya her tiştî wê pîrsgirêk zêde bibin.

9 Wê demê wê we di tengasiyê de radest bikin û wê te bikujin. Û ji bo navê min divê tu ji hemû gelan nefret bikî.

10 Wê hingê gelek bi hêrs bibin û wê xiyaretê li hev bikin û ji hev nefret bikin.

11 Û gelek pêxemberên sexte wê rabin û gelek bixapînin.

12. Eger neheqî zêde bibe jî, wê hezkirin di gelek de sar bibe.

13 . Lê yê ku heta dawiyê li ber xwe dide wê rizgar bibe .

14 Û mizgîna padîşahiye wê li hemû dinyayê ji bo şahidî ji hemû miletan re bê dayîn, û paşê wê dawî were.

15 Gava tu diltengiyê dibînî (ku pêxember Daniêl li cihê pîroz diaxivî) paşê

16 direve çiyayên ku li welatê Cihûda ne.

17 Û yê ku li ser malê ye, divê neyê xwarê da ku tiştêkî ji mala xwe bîne;

18 Û yê li qadê ye, bila ji bo wergirtina kincên xwe venegere.

19 Lê xwelî li jinên ducanî û pitikên di wê demê de bêzar be!

20 Lê dua bike ku firîna we zivistanan an jî di Şemsê da pêk neyê.

21 Ji bo ku di demeke nêz de tengasiyeke mezin çêbibe, wekî ku ji destpêka dinyayê ve nebûye û wê nebe jî.

22 Û heta ev roj kurt nebin ti mirov xelas nabe, lê ji bo xatirê hîlbijartinê wê rojên kurt bibin.

23 Wê çaxê eger kesek ji te re bibêje " Binêre, va ye Mesîh" an "Li wir e", tu yê jê bawer nekî.

24 Ji bo Mesîhên sexte û pêxemberên sexte wê îşaret û ecêbên mezin hebin, da ku hîlbijartin jî bi şaşî (li ku gengaz e) bê xapandin.

25 Behold, min berê ji te ra gotibû.

26 Ji ber vê yekê, gava ji te re dibêjin , ' Binêre , li çolê ye ' dernekeve derve , binêre , li odayê ye , bawer nake .

27 Çawa ku birûsk ji rabûnê derdikeve û heta tîrêjên rojê dibiriqe, dê hatina Kurê Mirov jî wisa be.

28 Lê li cihê ku kirasheye qertel kom dibin.

29 Lê piştî tengasiya wê demê, roj û hîv wê ronahiya xwe winda bikin û stêrk ji ezmanan dadikevin, û hêzên asîmanan dê tev bigerin

30 Û paşê jî nîşana Kurê Meriv li ezmanan xuya dibe. Û paşê hemû eşîrên zemîn bigirî û wê bibînin ku Kurê Meriv di ewrên ezmanan da bi hêz û rûmeteke mezin tê.

31 Û ewê milyaketên xwe bi boriyên geş bişîne, û ewê hîlbijartina wî ji çar bayan, ji dawiya ezmanan ber bi ya din ve kom bikin

32 Ji dara hejîrê meselê fêr bibe: Gava şaxê wê nerm dibe û pelmezin dibe, tu dizanî ku havîn nêz e.

33 Ji ber vê yekê heke hûn van hemû tiştan bibînin jî, bizanin ku ew nêzîkî derî ye.

34 Bi rastî ez ji te re dibêjim, heta ev hemû tişt derbas nebin ev nîş derbas nabe.

35 Bihuşt û erd wê derbas bibe, lê gotinên min derbas nabin.

36 Lê ji wê roj û saetê tu kes nizane, ne firîştayên li ezmanan jî, tenê Bavê min.

37 Lê çawa ku di roja Nûh de bû, wê pêşeroja Kurê Mirov jî wisa be.

38 Ji ber ku wan rojên berî Lehiyê xwarin, vexwarin, zewicîn, zewicîn û zewicîn, heta roja ku Nûh ket arkê.

39 Û heta ku lehî hat, qet bala wan nekişand, û ew hemû birin, wê hatina Kurê Meriv jî be.

40 Wê demê wê du heb li qadê hebin, yek bê qebûlîkirin, ya din jî wê bê terikandin.

41 Di aşê de du heb, yek wê bê qebûlîkirin, ya din jî wê bê terikandin.

42 Ji ber vê yekê hişyar be, ji ber ku hûn nizanin perwerdekarê te wê kîjan saetê bê.

43 Lê vê bizanibin, eger bavê malê zanibe diz kîjan saetê tê, wê nobedar iyê xwe bigirta û nehiştibû ya mala wî bişikê.

44 Ji ber vê yekê hûn amade ne, ji bo Kurê Mirov saetekê tê ku tu wisa nafikirî.

45 Lê kî xizmetkarekî dilsoz û şehreza ye, yê ku mîr li ser xizmetkarên xwe tayîn kiriye ku ew di wextê rast de xwarinê bide wan?

46 Gava hostayê wî tê, xulam ê pîroz e û wî dibîne ku wisa dike.

47 Bi rastî ez ji te ra dibêjim, ew dê wî li ser hemû mal û milkên wî tayîn bike.

48 Lê eger xulamê xerab di dilê xwe de bibêje , ' Axayê min ji hatina dûr e '

49 û dest bi lêdana hevalên xwe dike , bi serxweşan re xwarin û vexwarin ,

50 û axayê xulam wê were roja ku ew pêşbînî nake û di saetekê de ku ew nafikire ,

51 û ewê wî têk bibe û ewê xelatê bide wî bi durûyan ra û dê bigirî nêçîra diranan jî hebe

25

1 Wê hingê padîşahiya ezmanan wê mîna deh keçikan be, yên ku lampeyên xwe girtin û derketin rastî zavayê hatin.

2 Lê pênc ji wan ehmeq bûn, pênc jî aqilmend bûn.

3 Ehmeq rûn di lambeyên xwe de birin, lê petrol bi xwe re nebirin.

4 Lê aqilmendan petrol di damarên xwe û lambeyên wan de birin.
 5 Ji ber vê yekê dema zava tar bû, hemû di xew de man û di xew de ketin.
 6 Nîvê şevê qêrînek hebû, "Haydê, zava tê; were cem wî."
 7 Piştî ev virgîn hemû rabûn ser piyan û lampeyên xwe xemilandin.
 8 Lê ehmeqîyan ji aqilmendan re got : " Rûnê xwe bidin me , ji bo ku lembeyên me derkevin
 9 Dûre jî aqilmend bersiv da û got, "Ne wisa ye, eger em û hûn bişikên, lê biçin dikandaran û ji xwe re bikirin."
 10 Û her ku çûn bikirin, zava hat, yên hazir jî bi wî re çûn cejna dawetê, derî jî girtin.
 11 Di dawiyê de keçikên din jî hatin û gotin: "Xudayê min, derî li me veke."
 12 Lê bersiv da û got, "Bi rastî ez ji te re dibêjim, ez te nas nakim.
 13 Ji ber vê yekê, ji bo ku hûn bizanin ne roj û ne jî saeta ku Kurê Mirov dê bê, temaşe bike.
 14 Çawa ku mirovekî ku li seranserê welêt digeriya, gazî xizmetkarên xwe kir û kelûpelên xwe da wan;
 15 Û ji yekî re, wî pênc jêhatî, da her duyan din, ya sisêyan, li gorî qabiliyeta xwe, û di demeke kin de ji hev dûr ketin.
 16 Ji ber vê yekê, zilamê ku pênc jêhatî bûn çû û bazirganî bi wan re kir, û pênc behreyên din qezenc kirin.
 17 Bi heman awayî, kesê ku du jêhatî bûn, du kesên din jî bi dest xistin.
 18 Lê belê yê ku yek standibû çû û li erdê çal çêkir, pereyê hostayê xwe veşart.
 19 Piştî demeke dirêj mîrê van xulaman hat û hesab da wan.
 20 Paşê, yê ku pênc jêhatî bûn, hat û pênc behreyên din danîn û gotin: "Xudayê min, te pênc behre dane min; lê binihêre, min pênc behreyên din bi dest xistin."
 21 Paşê hostayê wî jê re got: "Xulamê xweyê dîlovan û dilsoz, tu hinekî dilsoz bûyî, ez ê te li ser piran tayîn bikim; têkevim şahiya masterê xwe."
 22 Paşê yê ku du behre wergirtibû hat û got: "Xudayê min, te du behre daye min; ka bibîne, min du tiştên din jî bi wan kirîye."
 23 Hostayê wî jê re got: "Xulamê xweyê dîlovan û bawermend, tu hindik dilsoz bûyî, ez ê te li ser piran tayîn bikim; bikevim şahiya axayê xwe."
 24 Paşê yê ku sed kîlo wergirtibû hat û got: "Xuda, min zanibû ku tu mirovekî hişk î: tu li ku derê nexwî, bibirî û li cihê ku tu belav nebûyî kom bibî;
 25 Û ez tirsîyam û çûm û behreya te li erdê veşart. Binihêre, li wir a te heye.
 26 Lê hostayê wî bersiv da wî û jê re got: "Tu xulamê bêaqil û tembel, ma tu dîzanî ku min jê kir dema ku ez neçêrînim, û dema ku ez belav nebûm, kom bibim?
 27 Ji ber vê yekê diviyabû te pereyên min bida kesên pere diguherînin û eger ez bihatama, min ê bi baldarî pereyê xwe bigirta.
 28 Ji ber vê yekê sedkîlo jê bistînin û bidin wî yê ku deh jêhatî ne.
 29 Ji bona wî kesê ku heye, ewê bê dayîne û ewê pir be, lê ji wî yê ku tune be jî, ewê çî ji destê wî bê girtin.
 30 Û xulamê bêşûd bavêjin tarîtiyê û dê didanan bigirî û bigirî.
 31 Lê gava Kurê Mirov li rûmeta xwe xwedî derkeve û hemû melekên pîroz li gel wî bin, wê hingê ew ê li kursiya rûmeta xwe rûne,
 32 û hemû gel li ber wî kom bibin Û ewê wan ji hev veqetîne, çawa ku şivanek pez ji bizinan vediqetîne,
 33 û wê pez jî bixe destê rastê, bizin jî li çepê wî bidin.²¹
 34 Paşê padîşah wê ji kesên li ser rastê re bibêje: "Were, tu bavê min pîroz bikî, mîrata ku ji serê dinyayê ve ji bo te amade bûye."
 35 Ji bo ku ez birçî bûm û te ez têr kirim. Ez tî bûm û te av da min. Ez bûme mêvan, û te mêvandarîya min kir.
 36 Ez tazî kirim û te ez kirim klozet. Ez nexweş bûm û te ez ziyaret kirim. Ez ketim girtîgehê û tu hatî cem min.
 37 Wê demê xweparêz wê cewaba wî bidin û bibêjin: "Me kengî tu birçî dît û te têr kir?"
 38 Me kengî tu wek mêvan didît û em didan te, an te tazî dikirin û li xwe dikirin?
 39 Me kengî tu nexweş dît an girtî û hatba te?
 40 Û padîşah wê cewab bide û ji wan re bibêje: "Bi rastî ez ji te re dibêjim, bi qasî ku te ji birayên min yek ji wan kêmtir kir, te ji min re kir."
 41 Paşê wê ji yên çepê re jî bibêje: "Ji min dûr keve, tu hilkişiyayî nav agirê bêdawî yê ku ji bo şeytan û melekên wî hatiye amadekirin."
 42 ez birçî bûm û te ez têr nekirim. Ez tî bûm û te av neda min.
 43 ez bûme mêvan û te mazûvaniya min nekir. Ez tazî kirim û te ez neqil kirim. Ez nexweş ketim û ketim zîndanê û te serdana min nekirîye.
 44 Paşê wê cewaba wî bidin û bibêjin: "Xudayê min, me kengê tu birçî, tî yan wek mêvan an tazî an jî nexweş an dîl dît û xizmet ji te re nekir?"
 45 Paşê ewê cewaba wan bide û bibêje: "Bi rastî ez ji te ra dibêjim, bi qasî ku te ji van a kêmtir nekirî, te li min nekir."
 46 Û ewan di şapata ebedî da diçin. Lê ewanê xudapariz di jîyana ebedî da ne.

1. Gava Îsa ev gotin hemû qedandibûn, wî ji şagirtên xwe re wisa got:

"Tu dizanî ku piştî du rojan wê Paskalya hebe, û Kurê Mirov wê bê xaçkirin."

3 Paşê serok keşe û serçete û mezinên xelkê li qesra rahîbê bilind ê bi navê Caîaphas ê 4 salî li hev

civîyan

û şîret girtin ku çawa Îsa bi qurnefê desteser kirine û ew kuştine

5 Ama "Evet, ziyafete deşil, halk arasında ayaklanma yatsa" dediler

6 Û gava Îsa li Bethany li mala Simon leper bû,

7 jinek hat cem wî, ku qedehek ava wî ya hêja hebû, û dema ew li ser masê rûniştibû, ew rijand ser serê wî.

8 Gava şagirtên wî ev yek dîtîn, ew bêrûmet bûn û gotin: "Çima ev îsraf?

9 Dibe ku ev av bi buhayekê zêde bihata firotin û ji xizanan re bihata dayîn.

10 Gava Îsa ev dît, wî ji wan re got: "Tu çima xema jinê dixwî?" Wê ji bo min karekî baş kir.

11 Tu her tim li cem te mirovên feqîr hene, lê tu her tim li cem min nîn î.

12 Wê ev av rijand ser laşê min, ji bo ku ez ji gorê re amade bikim, kir.

13 Bi rastî ez ji te re dibêjim, li ku derê ev încîl li hemû dinyayê belav dibe, wê di bîranîna wê de jî bê gotin ku wê çî kiriye.

14 Piştî yek ji duwazdeh kesên navê wî Yahûda Îskaryot bû, çû cem rahîbên sereke

15 û got, "Tu yê çî bidî min?" Ez dê ji te ra bibêjim. Û ji wî ra sih parên zîv pêşnîyar kirine.

16 . Û ji wê çaxê û pê ve ji bo xiyaretê li firsendekê geriya .

17 Lê di roja pêşîn a nanê şîrîn de şagirt hatin ba Îsa û jê re gotin: "Tu dixwazî em ji ku amade bin ji bo ku tu Bexê Paschal bixwî?"

18 Got : "Here nav bajarekî, û bibêje, Mîr ji te re gotiye : "Dema min nêz e, ezê bi şagirtên xwe re Cejna Paskalyayê bi te re biparêzim ."

19 Şagirtên Îsa jî mîna ku Îsa emrê wan kiribû, kirin û Bexê Paschal amade kirin.

20 Û êvarê bi duwazdeh re li ser maseyê rûnişt.

21 Û wekî ku xwarin dixwarin got: "Bi rastî ez ji te re dibêjim, yek ji we dê xiyaretê li min bike.

22 Û ew pir xemgîn bûn û her yek ji wan dest bi gotina "Xuda, ma ez?"

23 bersiv da û got, "Yê ku bi min re destê xwe avêt tasê, wê xiyaretê li min bike."

24 Kurê Meriv li gor nivîsandina wî diçe, lê xwelî li wî zîlamî be, yê ku Kurê Meriv xayintî li wî kiriye. Ji bo wî dê baştir be ku ew qet ji dayik nebûbûya.

25 Dû re Yahûda ku xayintî lê kir, bersiv da û got : "Ma ez Rabî me ? " Ji wî ra got, "tu dibêjî."

26 Û gava wan nan dixwar, Îsa nan stand, spas kir û şikand, û ew da şagirtan, û got: "Birin, bixwin; ev laşê min e."

27 Û wî kûp girt û spas kir, û da wan, got: "Ji wê vexwin, hûn hemû;

28 Ev xwîna min a Peymana Nû ye, ku ji bo gelekên ji bo bexşandina gunehan tê rijandin.

29 Ez ji te re dibêjim, ji niha û pê ve ez ê êdî ji van riwekên mêmî venexwim heta roja ku ez dîsa bi te re di qraliyeta Bavê xwe de vexwim

30 û dema ku sirûda pesindayînê diaxivî derdiketin çiyayê Zeytûnê

31 Paşê Îsa ji wan re got: "Vê şevê hûn ê hemû ji min aqîz bibin." Ji bo wê hatiye nivîsandin, "Ez ê li şivan bixim û peze keriyê jî belav bibim"

32 Lê wexta ku ez rabim, ez dê berîya te herim Celîleyê.

33 . Lê Peter bersiv da û jê re got, "Her kes ji we aciz be jî, ez ê ti carî aciz nebim .

34 Îsa ji wî re wisa got: "Bi rastî ez vê şevê, berî keseran, ji te re dibêjim, tuyê sê caran min înkâr bikî."

35 Peter jê re got: "Û heke ez mecbûr bimînim bi te re bimirim, ez ê te înkâr nekim." Hemû şagirtan jî heman tişt gotin.

36 Paşê Îsa bi wan re hat dadgeheke bi navê Gethsemane, û ji şagirtên xwe re got: "Heta ku ez herim wê derê rûne û dua bike."

37 Û wî Petrûs û her du kurên Zebedee bi xwe re bir, û dest bi şîn û hejandina xwe kir.

38 Paşê Îsa ji wan re wisa got: "Ruhê min ji minî aciz e; li vir bimîne û bi min re temaşe bike."

39 Û hinekî çû ser rûyê wî, û dua kir û got: "Bavê min, eger mimkun be, bila ev kûp ji min bicehime, lê ne wekî ez ê bikim, lê wekî ku hûn ê bikin."

40 Û ew hat cem şagirtên xwe û ew di xew de dîtîn û ji Petrûs re got: "Ma tu nikarî saetekê bi min re temaşe bikî?"

41 Temaşe bike û dua bike ku tu nekevî ceribandînê. Ruh bi îrade ye; Lê goşt qels e.

42 Cara duwem çû dua kir û got: "Bavê min, ma ne mimkûn e ku ev kasa min terk bike, heta ku ez venexwim, wê ya te jî bê kirin."

43 Û hat û dîsa ew di xew de dît û çavên wê tijî xew bûn.

44 Û dev ji wan berda û dîsa çû û cara sêyem dua kir û bi heman gotinan axivî

45 Paşê hat cem şagirtên xwe û ji wan re got: "Ax, tu yê tenê razê û bêhna xwe bidî?" Binihêre, ji bo kurê mirov bikeve destê gunehkaran, saet li vir e.

46 Rabe, bihêle em herin. Binihêre, ew li vir e yê ku xiyaretê li min dike!

47 Û dema ku ew hîn dipeyivî, temaşe bike, Cihûyên duwazdeh yekê hatin, û bi wî re şîrketeke mezin, bi şûr û çoyan, ji keşe û mezinên gel

48 Û xayîn ji wan re nîşanek çêkiribû û digot: " Ez ê maçî bikim , ew e ; dest bavêje wî "

49 Û yekser hat cem Îsa û got: "Silav li te be Rebî" û maçî kir.

50 Lê Îsa jê re got: "Hevalê min, tu çima hatî? Piştî hatin destê xwe danîn ser Îsa û dest danîn ser wî.

51 Û binêre, yek ji wan kesên ku li cem Îsa bû destê xwe dirêj kir û şûrê xwe xêz kir, û li xizmetkarê keşeyê bilind xist û guhê yekî jê kir.

52 Paşê Îsa jê re got; Şûrê xwe têxe şûna xwe! "Ji bona kê şûr bistîne, ewa şûr ê bi şûr bimire"

53 An jî tu difikirî ku ez nikarim ji bavê xwe bixwazim ku ji duwazdeh legonên melean zêdetir ji min re bişîne?

54 Lê Kitêba Pîroz wê çawa bihata cih? Ji ber vê yekê divê bixebite.

55 Îsa di wê saetê de ji pirjimaran re wisa got: "Hûn çûne cem mêrkuj, bi şûr û çoyan min bigirin. Ji ber ku ez her roj bi te re rûniştim û li perestgehê ders dida û te ez negirtim.

56 Lê ev hemû derbas bûn , dibe ku nivîsên pêxemberan pêk werin . Paşê şagirtan dev jê berda û reviya.

57 Lê belê yên ku Îsa girtibûn, ew anîn Kaîaphasê keşîşê bilind, ê ku krîter û kallên wê lê kom bûbûn.

58 Lê Petrûs ew ji dûr ve heta qesra keşîşê bilind şopand, û çû hundir û bi xulamre re rûnişt, dibe ku bibîne ku ew diçû ku derê.

59 Lê serokerkan, kal û pîran û hemû konsey li hemberî Îsa li şahidiya derewîn geriyan, ku ew dikarin wî bikujin,

60 û tu kes nedîtîn. Û tevî ku gelek şahidên derewîn derketin holê jî, nedîtîn. Herî dawî du şahidên derewîn derketin holê û gotin, "Got, 'ez dikarim perestgeha Xwedê hilweşînim û di nava sê rojan de ava bikim'.

62 Û rahîbê bilind rabû jê re got: "Ma tu bersivê nadî ka ev şahidî li hemberî te çî ye?"

63 Lê Îsa bêdeng bû. Û rahîbê bilind cewab da wî û jê re got: "Ez jî Xwedayê zindî we şîret dikim ku ji me re bibêje ka tu Mesîh î, Kurê Xwedê yî."

64 Îsa jê re got: "Tu wisa dibêjî. Lê ez ji we re dibêjim, ji niha û pê ve wê derbas bibe ku hûn ê bibînin Kurê Mirov li destê rastê yê desthilatdariyê rûniştî ye û di ewrên asîmanan de tê.

65 Piştî rahîbê bilind kincên xwe diçirîne û dibêje: "Wî jî Xwedê re kufr kiriye." Ji me re kîjan şahidî lazim e? Lê binihêre, niha te kafirîya wî bihîstîye.

66 Tu çî difikirî? bersiv dan û gotin , " Ew layîqî mirinê ye ! "

67 Piştî li rûyê wî dixin û bi kulmên xwe lê didin. Û hinekan li rûyê wî xist,

68 an got: "Pêxembertî ji me re bike, mesîhî, yê ku li te xist kî ye?"

69 Û Petrûs li derve li hewşê rûniştibû, û xulamek hat cem wî û got: "Û tu jî li cem Îsayê Celîl bûyî."

70 . Lê wî ev yek li ber hemûyan înkâr kir û got : " Ez nizanim tu çî dibêjî "

71 Lê gava ew ji derî derdiket, yekî din ew dît û ji yê li wir re got: "Ev zîlam jî bi Îsayê Nazaretê re bû."

72 . Û dîsa înkâr kir , sond xwar ku " ez meriv nas nakim "

73 Û piştî demekê yên li wir radiwestiyan hatin û ji Petrûs re gotin: "Bi rastî hûn jî yek ji van in, ji ber ku zîmanê we xiyaretê li we dike."

74 Dû ra dest bi lanetkirina xwe kir û sond dixwe : " Ez yê zîlamî nas nakim " Tavilê qijik.

75 Paşê, Petrûs gotinên Îsa bi bîr xist, gava wî jê re got: "Berî qurîşan, tu yê sê caran min înkâr bikî" û ew derket derve û bi tûjî girî.

27

1 Serê sibehê, hemû keşe û kalên civatê li dijî Îsa şîret standin, ku gerek ew wî bikujin.

2 Û ew girêdan, û ew birin, û ew teslîmî Pontius Pilate yê qaymeqam kirin.

3 Gava Cihûyan xayîntî kiribû, dît ku ew mehkûmê mirinê ye, poşman bû, û dîsa sîh parçeyên zîv ji keşe û mezinan re anî û

4, got: "Min di xiyaneta xwîna bêguneh de xerabî kir."

5 Gotin , " Ev ji bo me çî ye ? " Tu lê dinihêrî! Û wî parçeyên zîv avêtperestgehê û çû û xwe daliqand.

6 Lê rahîban parçeyên zîv girtin û gotin , " Ne baş e ku em wan bixin singa Xwedê , ji ber ku pereyê xwînê ye "

7 Lê şîret girtin û ji bo veşartina heciyan çenteyê poşetê kirîn.

8 Ji ber vê yekê ev qad heta roja me ya îro wek qada xwînê tê binavkirin.

9 Paşê ew tiştê ji aliyê Jeremiya pêxember ve hatibû gotin, tê cih û got: "Wan sî parçeyên zîv standin, yên ku pere dan firotanê, yên ku ji zarokên Îsraêl kirîn,

10 salî û ji bo zeviya potterê dane wan, wekî ku Xudan fermana min kir."

11 Lê Îsa li ber walî sekinî, walî jê pirsî û got: "Tu padîşahê Cihûyan î?" Lê Îsa jê re got: "Tu wisa dibêjî."

12 . Ve şef papaz lar ve abileri tarafından suçlandığı zaman cevap vermiyordu

13 Paşê Pilate jê re got: "Ma hûn nabihîzin ku ew çiqas zordar te sûcdar dikin?"

14 Û ji bo ku walî matmayî mabû, wî jî ji bo gotinekê bersiv neda.

15 Lê belê di cejnê de walî ji bo serbestberdana girtiyekî ji mirovên dixwestin bû.
 16 Û di wê demê de girtiyek wî hebû, yek ji wan ji yên din taybet bû, navê wî Barabbas bû.
 17 Û gava ew hatin civandin, Pilate ji wan re got: "Tu dixwazî ez kîjanî te berdim?" Barabbas an Îsa, yê ku tê gotin Mesîh e?
 18 Ji ber ku wî baş dizanibû ku wan ew ji hesûdiyê teslîm kirine.
 19 Û gava ew li ser kursiya darazê rûniştibû, jina wî jê re şand û jê re got: "Ma tu eleqeya te bi vî zilamê rast re tune ye; min îro ji ber wî di xewnên xwe de gelek êş kişand."
 20 Lê serokerkan û kal û pîran gel îqna kirin ku ji Barabbas bixwazin û Îsa bikujin.
 21 Dûre walî bersiv da wan û ji wan re got, "Ez ê ji van her duyan kîjanî ji we berdim?" Gotin , " Barabbas "
 22 Pilate ji wan re wisa got: "Ez ê çi bi Îsa bikim, yê ku tê gotin mesîh e?" Hemûyan gotin, "Bila were xaçkirin."
 23 Walî got , " Wî çi xerabî kiriye ? " Lê dîsa jî qîriyan û gotin , " Bila were xaçkirin ! "
 24 Lê dema Pilate dît ku ew tiştêkî nake, lê tumuleke pir mezintir hebû, av girt û destê xwe li ber gel şuşt û got, "Ez ji xwîna vî mirovê rastgir bêguneh im.
 25 Piştî hemû gel bersiv da û got, "Bila xwîna wî li me û li zarokên me be."
 26 Ji ber vê yekê, wî Barabbas da wan, lê Îsa ji destê wî derxist û ew radestî xaçperestiyê kir.
 27 Paşê eskerên qaymeqam Îsa birin mala darazê, û hemû şirket li ser wî civandin,
 28 û ew tazî kirin û kirasekî mor danîn ser wî,
 29 û taca stirîyan pêxistin, û li serê wî dan, û destê wî yê rastê, û çongên xwe li ber wî tewandin û tinazên wî kirin û gotin: Silav li te be Padîşahê Cihûyan!
 30 Îdî ewan bi ser wî da digerîyan û req birin û serê wî lêdan.
 31 . Gava tinazên wî dikirin , kincên wî li xwe dikirin û ew dianîn qira wî .
 32 Û dema derdiketin derve, zilamekî Cyrene yê bi navê Sîmon dîtî, ku ew neçar man xaça wî ji bo wî hilgirin.
 33 Û dema hatin cihê bi navê Golgûta yê ku cihê qulikê îngilîzî ye,
 34 sîsik dane wî ku vexwin, bi galê re têkildar in, û dema tama wê dikir, venedixwar.
 35 Û çaxa ku wî xaç kiribûn, kincên wî dabeş dikirin û ji wan re pir diavêtin, dibe ku ew tiştê ku pêxember gotî bi cih bîne: "Wan kincên min di nav xwe de dabeş kirine, û li ser kincê min pir avêtine"
 36 Û li wir rûniştin û ew parastin.
 37 Û li ser serê wî sebeba mirina wî danîn, û hat nivîsîn: "Ev Îsa, Padîşahê Cihûyan e."
 38 Û du kujer bi wî re, yek li rastê, yek jî li milê çepê rastî çarmixê hatin.
 39 Lê yên ku di rêya wî re derbas bûn, ew kafir kirin û serê wan hejand,
 40 gotin: "Tu yê ku perestgeha Xwedê bişikîne û di sê rojan de ava bikî, xwe rizgar bike." Eger tu kurê Xwedê yî, ji xaçê were xwarê.
 41 Di heman demê de, keşeyan tinazên xwe bi wî kirin, tevî nivîskar û kalên civatê gotin,
 42 Wî alî kesên din kir, û nikare xwe rizgar bike. Eger padîşahê Îsraîlê be, bila êdî ji xaçê bê xwarê û em jê bawer bikin.
 43 Wî bawerî bi Xwedê anî, û eger kêfa wî jê re tê bila were teslîm kirin, çimkî wî got: "Ez Kurê Xwedê me"
 44 Aynî şekilde kendisine çarpılan katledilen katledilenler de kendisine sanık
 45 Û ji saeta şeşan heta saet nehan tarîti li ser hemû erdan hebû.
 46 Û di saet nehan de, Îsa bi dengêkî bilind qîriya, "Elî, ~~Elî~~, lama asabthanî?" yanî, "Xwedayê min, Xwedayê min, çima te ez ji bîr kirim?"
 47 Û hin kesên ku li wir disekin dema ku ew bihîstin gotin: "Ew gazî Êlica dike."
 48 û yekser yek ji wan reviya, û siwanek girt û bi sîrkê dagirtin, û danîn ser qalikekî, û av dan.
 49 Lê yên din gotin : " Bisekine , bila bê dîtî ka Êlîjah were û alîkariya wî bike "
 50 Lê Îsa dîsa giriya û mir.
 51 Û binêre, perdeya di perestgehê da ji serî heta binî bi duyan hatibû çirandin.
 52 Û erd hejiya, û zinar herifî bûn, û gor hatin vekirin, û li ser gelek cenazeyên şehîdên ku radizên rawestiyân,
 53 û piştî vejîna wî ji goran derketin û hatin bajarê pîroz, û bi gelek re xuya bûn
 54 Lê sedsalî û yên ku pê re bûn û Îsa digirtin, gava wan erdhej dît û çi qewimî, tirsîyan û gotin: "Bi rastî ev kurê Xwedê bû."
 55 Gelek jin hebûn ku ji dûr ve temaşê dikirin, ên ku Îsa ji Celîleyê dişopandin û ji wî re wezîrtî kiribûn.
 56 Ji wan Mary Magdalene û Meryem dayika zarokên Zebedee bûn.
 57 Danê êvarê, yekî dewlemend ji Arîmathea hat, ku navê wî Ūsiv bû ku ew jî şagirtê Îsa bû.
 58 Çû Pilateyê û cesedê Îsa jê xwest. Paşê Pilate ferman da ku ew jê ra bihê dayîn.
 59 Îcar Ūsiv cenaze hilda û bi xalîçeya paqij pêça,
 60 û li gora xwe danî, ku wî di zinarekî de heliyabû, û kevîrekî mezin li ber deriyê gorê pêçan û çû
 61 Niha Mary Magdalene û Maryya din li dijî gorê rûniştin.
 62 Roja dî, piştî roja haziriyê rahîb û Ferîse hemû hatin Pîlateyê
 û gotin, "Xudan, me digot qey ev xapînok got, dema ku ew sax bû, piştî sê rojan ez ê dîsa rabim ser piyan."

64 Ji ber vê yekê fermanê didin ku tirbe heta roja sêyemîn bê girtin, şagirtên wî bên û bidizin û ji gel re bêjin ,
'Ew ji miriyan rabûye, bila hîleya dawî ji ya yekemîn xerabtir be'
65 Pilate ji wan re got: "Va ye nobedar ên we hene; herin û wekî ku hûn dizanin biparêzin."
66 ' an de çûn bi nobedarên gorê re nobet girtin û kevir mohr kirin .

28

1. Lê wexta ku Şabat xelas bû, û roja pêşîn a hefteyê, Mary Magdalene û Meryema din hatin ku gorê bibînin.
2 Û binihêre, erdhêjeke mezin çêbû. Ji ber ku melekê Perwerdekar ji ezmanan daket û rabû kevirji derî hilda û li ser rûnişt.
3 Û forma wî wek birûskê bû û kincê wî wek berfê spî bû
4 Lê gardiyan ji tirsan tirsîyan û bûn mîna ku mirine.
5 Lê melayket bersiv da jinan û ji jinan re got, "Netirsin. Ez dizanim ku tu li Îsayê Xaçperest digêrî.
6 Ew ne li vir e, ew rabûye, wekî ku gotîye. Hûn werin li cihê ku Xuda lê xeniqandîye bibînin.
7 Û zû here û ji şagirtên xwe re bibêje ku ew ji miriyan rabûye Û tu bibîne, ewa di berya te da here Balîleyê. Li wê derê tu yê wî bibînî. Binihêre, min ji te ra got.
8 Û bi tirs û kêfxweşiyek mezin derketin gorê û ji şagirtên xwe re gotin . Gava ew çûn ku ew mizgînê bidin şagirtên wî,
9 heb, Îsa rastî wan hat û got: "Silav be!" Û hatin cem wî û lingên wî girtin û ketin ber wî.
10 Paşê Îsa ji wan re got: "Netirsin. Here û ji birayên xwe ra bibêje ku ew diçin Celîleyê; Li wir dê min bibînin.
11 Ve gittiklerinde bazı gardiyanlar şehire geldiler ve başpapazlara bütün olanları anlattular
12 Û ew bi mezinan re hatin û şîret girtin, û pere têra leşkeran kirin,
13: "Bêjin, "Bi şev şagirtên wî hatin û dema em radiketî dizîn."
14 Û eger divê bi wafî re be, em ê wî hemşîre bikin û te ewle bikin.
15 Û pere girtin û wekî ku hînî wan bûn kirin. Tiştêkî bi vî rengî heta roja îro di nava Yahûdiyan de bûye axaftineke hevpar.
16 Lê 11 şagirt çûn Celîleyê çiyayekî ku Îsa ew şandibûn.
17 Û gava ew dîtî, ew li ber wî ketin, lê hinekan guman kirin.
18 Û Îsa hat cem wan û bi wan re peyivî û got: "Hemû desthilatdariya li ezmanan û li ser rûyê erdê ji min re hatiye dayîn."
19 Ji ber vê yekê here û hemû miletan hîn bike, wan bi navê Bav û Kur û Ruhê Pîroz bin av bike,
20 û wan hîn bike ku ew li hemû fermanên ku min ji te re ferman kirine, temaşê bikin. Û lê binihêre, heta dawîya dinyayê jî ez her tim bi te ra me.

- Încîl li gor Mark:

1

1 Ev destpêka mizgîna Îsa Mesîh e.
2 Wekî ku di Îşaya pêxember de hatiye nivîsîn: "Binêre, ez pêxemberê xwe dişînim ber te, ewê riya te amade bike."
3 " Li çolê dengêkî mizgînvana heye: Rêya Xuda amade bikin, riya wî rast bikin."
4 . Yûhenna baptîst li çolê bû û ji bo efûkirina gunehan tobe dikir.
5 Û hemû welatê Cihûyan û hemû xelkê Orşelîmê derketin cem wî, û gunehên wan îtiraf kirin, û li Urdunê ji aliyê wî ve hatin bin av kirin
6 Û Yûhenna bi porê hêştirê û bi kembera çerm li dora lorînên xwe dixist û loqûm û hingivê çolê xwar,
7 û mizgîn da û got: "Li pey min yek heye ku ji min bihêztir e, û ez têrê nakim ku qayîşên pêlavên wî daxim û vekim"
8 Ez te bi avê bin av dikim, lê ew ê te bi Ruhê Pîroz bin av bike.
9 Û wê çaxê hat ku Îsa ji Nazarethê hat Celîleyê û li Urdunê ji aliyê John ve hat bin av kirin.
10 Û gava ew ji avê derket, dît ku asîman vebûye û Ruh mîna kewê bi ser wî de hatiye xwarê.
11 Û dengêk ji ezmanan hat, gotê : " Tu kurê min ê delal î , di te de ez pir kêfxweş im "
12 Û di cih de, Ruh ajot çolê;
13 Û ew çil rojî li çolê bû û ji aliyê Îblîs ve hat ceribandî û li cem cinan bû, û melekên jê re xizmet kir.
14 Piştî ku Yûhenna hat zindanê, Îsa hat Celîleyê û mizgîna Xwedê belav kir
, 15 , got: "Wext qediya, û padîşahiya Xwedê di destê xwe de ye." Poşman bibe û bi încîlê bawer bike!
16 Û gava ew li ber Deryaya Celîleyê dimeşîya, wî dît ku Simon û Andrew birayê wî torên xwe diavêjin behrê, ji ber ku masîvan bûn.
17 Û Îsa ji wan re got: "Li pey min here, û ez ê te bikim masîgirên zilaman."
18 Yekser torên xwe terikandin û dan dû wî.
19 Û gava ew hinekî dûr ket, wî dît ku James kurê Zebedee û John birayê wî torên di keştiyê de sererast kirin, û

wî yekser gazî wan kir.

20 û bavê xwe Zebedee bi mêrên kirêkirî re di keştiyê de hiştin û li pey wî ketin

21 û ew çûn Capernaumê, û di cih de roja Sebatê çû kinîştê û mamostetî kir.

22 û ew ji hînkirina wî matmayî man, çimkî wî bi deshilatdariyê hîn dikir, û ne wek ku nivîskeran dikir

23 û di kenîştaya wan de, zilamekî bi ruhê nepak hebû,

24 diqîriya û digot: "Tu ji me çi dixwazî, Îsayê Nazaretê?" Tu hatî me tune bikî. Ez dizanim tu kî yî: Ya pîroz ya Xwedê.

25 û Îsa ew tobe kir û got: "Bêdeng be û ji wî derkeve."

26 û ruhê nepak ew li ba û beqê dihejand û bi dengekî bilind diqîriya û jê derdiket.

27 û hemû şaş man, da ku ew ji hev bipirsîn û bibêjin: "Ev çi ye?" Doktrîneke nû di desthilatê de! Ew jî fermanê dide canên nepak û ew jî guhdariya wî dikin!

28 û xebera wî taviilê li seranserê axa Celileyê deng veda.

29 û ew yekser bi James û John ra ketin mala Simon û Andrew û ji kinîştê derketin.

30 û xesûya Sîmon ê bi tayê radibûn, yekser jê re qala wê dikirin.

31 û ew hat cem wê û ew bi destê wî girt û ew rakir, û tayê wê berda, û wê wezîrî ji wan re kir

32 û êvara ku roj diçû ava, hemû nexweş û xwedî jê re anîn.

33 û hemû bajar li ber derî kom bûn.

34 û wî alî gelek mirovên nexweş kir, ên ku bi zordariyên cûr bi cûr bar bûn, û gelek ruhên xerab derxistin, û wî nehişt ku ruh bipeyivin, çimkî wan ew nas dikir.

35 û sibehan berî yarê rabû û derket derve. û çû cihekî bi tenê û li wir dua kir.

36 û Sîmûn jî bi ên pê re bûn, lez dan pey wî.

37 û dema ew dîtin jê re gotin: "Her kes li te digere"

38 û ji wan re got: "Em herin bajarên herî nêz, ku ez jî li wir mizgînê bidim, ji ber vê yekê ez ji bo vê hatim."

39 û ew hat û mizgîn da kinîştên xwe yên li seranserê Celileyê, ruhên xerab derxistin.

40 û lepekî hat cem wî, gazî wî kir, ket xwarê, û jê re got: "Heke tu xwe zîl bikî, tu dikarî min paqij bikî."

41 û heyf bû, destê xwe dirêjî wî kir û destê wî dirêjî wî kir û jê re got: "Ez ê bikim; paqij bibim."

42 û taviilê lep ji wî çû û ew paqij bû.

43 û Îsa ew tehdît kir û paşê ew dûr xist,

44, û jê re got: "Lê binêre ku tu ji kesî re nabêjî, lê here û xwe ji kahîn re nîşan bide, û ji bo ku tu pak bibî, gotinên Mûsa ji wan re pêşkêş bike."

45 Lê wexta ku ew derket, wî dest pê kir û gelek tişt got, û çîrok nas kir, da ku Îsa êdî nema karibe here bajarekî, lê ew li cihên bêkes bû, û ew ji her derê hatin ba wî.

2

1 û piştî çend rojan dîsa çû Capernaumê û hat zanîn ku ew li malê ye.

2 û gelek li hev civiyan, da ku odayên wan tune bin, ne li derveyî derî bin jî, û wî peyv ji wan re got.

3 û hinek hatin cem wî, zilamekî ku nexweşê gûtê bû, ji hêla çaran ve hat hilgirtin.

4 û gava nedikarî wî bînin pêşîya xelkê, wan banê wî li ku derê bû derxist, û vekir, û dev ji nivînê berda ku zilamê xwedî gût di derewan de bû.

5 Gava Îsa baweriya wan dît, wî ji zilamê nexweş re wisa got: "Kurê min, gunehên te efû dibin.

6 û hin nivîsên ku li wir rûniştibûn, di dilê wan de difikirîn hebûn,

7 Ev zilam çawa dipeyive? Ew ji Xwedê re kufir dike! Ji xeynî Xwedê kî dikare gunehan efû bike?

8 û Îsa bi ruhê xwe dizanibû ku ew bi xwe difikirin û ji wan re wisa got: "Tu çima van tiştan di dilê xwe de difikirî?

9 Çi hêsan e, mirov ji zilamê ku ji gûtê nexweş e re bibêje 'Tu ji gunehên xwe efû bûyî', an jî bibêje, 'rabe, rahêje nivînên xwe û bimeşe?'

10 Lê ji bo ku tu bizanî ku kurê meriv dikare gunehên erdê efû bike, ji mêrikê ku êşa gûtê dikişîne re got: "Ez ji te re dibêjim, rabe nivînên xwe hilde û here malê."

12 û rabû, nivînên xwe rakir, û taviilê derket pêşberî wan, da ku hemû bitirsîn, û pesnê Xwedê da û got: "Me berê tişteki wisa nedîtibû."

13 û Îsa dîsa derket behrê, û hemû mirov hatin ba wî, û wî ew hîn kir.

14 û gava ew derbas dibû, wî dît ku Kurê Levi yê Alphaeus li ser toreya rûniştîye û jê re got: "Li pey min here." û rabû û da dû wî.

15 û derbas bû, gava ew li mala xwe li ser maseyê rûniştibû, ku gelek berhevkarên bacê û gunehkar bi Îsa û şagirtên wî re rûniştibûn, çimkî gelek ji wan hebûn, û li pey wî diçûn

16 û firewnên nav Ferîsan gava dîtin ku ew bi berhevkarên bacê û gunehkaran dixwe, ji şagirtên xwe re gotin: "Gelo ew bi berhevkarên bacê û gunehkaran re dixwe?"

17 Gava Îsa ev bihîst, wî ji wan re got: "Yên xurt ne hewcedarê doktor in, lê nexweş in. Ez hatim li gunehkaran bigerim û ne yên qenc.

18 Şagirtên Yûhenna û Fêrisiyan rojî digirtin, û hinek an jê re digotin: "Şagirtên Yûhenna û şagirtên Fêrisiyan çima rojî digirin, û şagirtên te rojî nagirin?"
 19 Êsa ji wan re wisa got: "Zava bi wan re ye, zava çawa dikare bi lez be?" Heta ku zava bi wan re be, nikarin rojiyê bigirin.
 20 Lê wext wê were ku zava ji wan were standin û wê rojê rojî bigirin.
 21 Kes kincên nû li ser kincên kevn sererast nake, ji bo hêsrên nû yên ji kalûpîrê hêstir an jî hêsir xerabtir dibe.
 22 Û tu kes şeraba ciwan naxe çermên kevn, naxwe şeraba ciwan dê çermên xwe biçirîne, û şerab bi çerm re bimire, lê divê şeraba ciwan li çermên nû were rijandin.
 23 Û hat ku di şemîya sebatê da ew di nav baxçeyê garisan de digeriya, û şagirtên wî, gava ew çûn, dest bi guharkirina guhên garisan kir.
 24 Û Ferîsiyan jê re got: "Li şagirtên te binêre, ka şagirtên te di Şemîya Pîroz de çi dikin, ên ku ne rast in?"
 25 Û wî ji wan re got: "Ma tu carî nexwenda ku Dawid çi kir gava ew ket tengasiyê û ew û yên pê re birçî mabûn?"
 26 Di rojên Abiyaşar de, kahînekî bilind çawa ket mala Xwedê, û nanê şowê xwar, ku ji xeynî kahînan tu kes nahêle xwarin bixwe, û wî jî da kesên ku pê re bûn?
 27 Û ji wan re got: "Cejn ji bo merivan hatiye çêkirin, ne ji bo xatirê sebatê."
 28 Bi vî awayî Kurê Merivan jî xudayê roja şemîyê ye.

3

1 û ew dîsa çû kinîşteyekê. Û zilamek hebû ku destê wî li hev hatî ye.
 2 Û ew li bendê man ku bibînin ka ew ê wî di Roja Sebtê de jî baş bike an na, dibe ku li hemberî wî dozek hebe.
 3 Û wî ji zilamê bi destgirtî re got: "Were pêş."
 4 Û wî ji wan re got: "Gelo meriv di şemîya sebatê da qencî yan xerabîyan bike, jîyanê biparêze an bikuje?" Lê bêdeng bûn.
 5 Û bi hêrs li dora wê nihêrî, û li dilê wê yê hişk xemgîn bû û ji zîlam re got: "Destê xwe dirêj bike." Û wî ew dirêj kir; Û destê wî baş bû.
 6 Û Ferîsî derketin derve û derhal bi zilamên Herod re der heqê wî da şîret girtin ku ew çawa dê wî bikujin.
 7 Êsa tevî şagirtên xwe berê xwe da deryayê, û gelek kesên ew ji Celîleyê,
 8 an û ji Orşelîmê û ji Îdûmayê û ji Urdunê dûr, û kesên ku li dora Tyre û Sîdonê rûniştibûn û gelek kesên ku karên wî bihîstibûn hatin ba wî.
 9 Û ji şagirtên xwe re got ku ji bo xatirê gel wan boteke biçûk jê re amade kirine, da ku zextê li wî nekin
 10 Ji ber ku wî gelek ji wan qenc kir, ji bo ku hemû kesên ku rastî êrîşê hatin, ew dikarin destê wî bigirin.
 11 Û gava cinên nepak ew dîtin, ew li ber wî ketin û giriyan û gotin: "Tu Kurê Xwedê yî!"
 12 Û wî bi zorî gef li wan xwaribû, loma gerek ew wî ji xwe re bikin efsûn.
 13 Û derket serê çiyayekî û bang li kê kir û ew çûn cem wî.
 14 Û duwazdeh ferman da ku gerek ew bi wî re bin, û gerek ew wan bişînin mizgînê,
 15 û gerek ew bibin xwedî desthilat ku ew ruhên xerab bavêjin derve.
 16 Û duwazdeh tayîn kir, û navê Petrûs da Simon;
 17 Û James kurê Zebedee, û birayê James, û navê Boanêrges da wan, yanî zarokên gurê;
 18 Andrew, Philip, Bartholomew û Matthew, û Thomas û James, kurê Alphaeus û Thaddeus, Simon Cananaeus,
 19 û Judas Iscariot, ku xayîntî kirin.
 20 û hat malê, û xelk dîsa hatin ba hev, da ku nikaribin xwarinê bixwin.
 21 Û dema bi serê xwe ev bihîst, derketin derve û xwestin wî bigirin, ji ber ku gotin " Ew ji ser hişê xwe çûye "
 22 Û ew ên ku ji Orşelîmê hatibûn xwarê gotin: "Ew xwedî Beelzebub e, û bi destê hikumdarê wan cinên xerab derdixe."
 23 Û wî ew bi hev re gazî kir û ji wan re got ku : "Şeytan çawa dikare Şeytan derxe?"
 24 Heger padîşahiyek li hemberî xwe parçe bibe, nikare li ser piyan bisekine.
 25 Û eger xaniyek li hemberî xwe parçe bibe, nikare li ser piyan bisekine.
 26 Eger Îblîs li hemberî xwe rabe û li hemberî xwe îhtîmal hebe, ew nikare bisekine, lê bi wî re xelas dibe.
 27 Tu kes nikare têkeve mala zilamekî bihêz û mal û milkên wî bidizin, heta ku ew pêşî zilamê bihêz girênde û paşê mala wî talan neke.
 28 Bi rastî ez ji te re dibêjim, hemû guneh wê zarokên mêran efû bikin, kafir jî, bi qasî ku ew kafir bibin;
 29 Lê kî ruhê pîroz bikufire, tu efûyeke heta hetayê tune ye, lê gunehê bêdawî ye.
 30 Ji ber ku wan got: "Ew xwedî ruhekî ne pak e."
 31 Û diya wî û birayên wî hatin û li derve sekinîn û jê re şandin û jê re şandin.
 32 û xelk li dora wî rûniştin. Û jê re gotin: "Lê binihêre, diya te û birayên te û xwişkên te yên li derve ji te dipirsin."
 33 û bersiva wan da û got: "Diya min û birayên min kî ne?"

34 Û li dora wî li kesên li dora xwe rûniştî bû nihêrî û got, "Lê binêre, ev dayika min û birayên min e.
35 Daxwaza Xwedê kî bike, xwişk û birayê min û dayika min e.

4

1 Û wî dîsa dest bi hînkirina deryayê kir. Û gelek mirov li ba wî kom bûn, da ku ew gav bavêje keştiyekê û li ser avê rûne; Û hemû mirov li ser erdê li ber deryayê sekinîn.

2 Û wî gelek tişt di meselan de hîn wan kir, û di weaza xwe de ji wan re got,

3 " Guhdar bike! Hay jê hebe, sobeyek ji bo çandinê derket derve.

4 Û derbas bû, dema diçû, hin tişt li kêleka rê ketin, çûk hatin û ew xwarin.

5 Hin tişt li zinaran ketin, ku erdê wan zêde nebû û di demeke kin de rabûn, ji ber ku erdê wan ê kûr nebû.

6 Ji ber vê yekê dema roj hilat, hilm dida û ji ber ku koka wê tune bû, dişewitî.

7 Û hinek ketin nav stiranên û stirî mezin bûn û qurmiçandin û ti fêkî nedidan.

8 Û hinek li erdên xweş ketin, û rabûn, mezin bûn, û fêkî diborin, û sîh qat û şêst û sed

9 û got: "Yê ku guhên wî hene ku bibihîze, bila bibihîze."

10 Û gava ew tenê bû, yê derdora wî jî di nav de duwazdeh, pirsra meselê jê kirin.

11 Û wî ji wan re got: "Sira padîşahiya Xwedê ji we re hatiye dayîn, lê belê li derveyê wê her tişt bi meselên meselê dibe,

12 da ku ew wî bi çavên xwe bibînin û hîn nizanin, û bi guhên guhdariyê dibihîzin û hîn fêm nakin, eger ew bîrê poşmankirin û efûkirin.

13 Û wî ji wan re got: "Eger tu vê meselê fehm nekî, tuyê çawa hemû kesên din fehm bikî?"

14 Sower peyvê diweşîne.

15 Lê ev in: Peyva li ku derê ye, û gava wan bihîstiye, îblîs yekser tê û peyva ku di wan de difetisîne, distîne.

16 Bi vî awayî, yê ku li ser zinaran hatine xebitandin, wexta ku wan peyv bihîstiye, ew zû bi kêf distînin,

17 lê koka wan di wan de tune ye, lê ew fêlbaz in; gava tengasî an çewisandin ji ber peyvê derdikeve, ew yekser tawanbar dikin.

18 Û yê din jî ew in ku di nav wan de stirî diweşin: Peyva dibihîzin,

19 lê xemên dinyayê, û xapandina dewlemendiyan û xwestekên hemû tiştên din, peyvê bifetisînin û bifetisînin, û ew bêfêde dimîne

20 Lê ew ên ku axa baş bi wan re hatiye xeniqîn ev in: Peyvê dibihîzin û distînin, û sîh qat î fêkî didin û şêst qat û sed

21 Û ji wan re got: Ma tu jî mûmekê vêdixî û dikî bin pisîkekê yan di bin kursiyê de? Bi tu awayî, lê divê li ser darîkê mûmê were bicihkirin.

22 Ji ber ku tiştêkî veşartî yê neyê aşkerakirin nîne û tiştêkî veşartî yê neyê aşkerakirin nîne.

23 Ê ku guhên wî hene ku bibihîzin, bila ew bibihîze.

24 Û ji wan re got: "Ka binêre ka tu çi dibihîsî." Tu bi kîjan pîvanê pîvanê dipîvî, wê dîsa te bipîve û ew ê dîsa jî te qebûl bikin.

25 Ji bo wî kî heye, wê bê dayîn û ji wî yê ku tune be, çi ji destê wî jî bê girtin.

26 Û got: "Padîşahiya Xwedê mîna mirovekî tovê davêje erdê,

27 û radikeve, şev û roj radiweste û tov diweşe û bêyî ku haya wî jê hebe, şîn dibe."

28 Ji bo ku dinya fêkî ji xwe bistîne, pêşî nêçir, piştî guhê û paşê genimê tam di guh de.

29 Lê dema ku fêkî anîye, tavilê dişîne, ji bo çîninê li vir e.

30 Û wî got ku emê padîşahiya Xwedê ji kê re muqayese bikin?

31 Mîna tovê xerdelê ye: Dema ku li ser axê xwelî be, kêmtirîn tovên li ser rûyê erdê ye.

32 Û dema ku diweşin, ji hemî çolan mezintir diçêrin û mezin dibin, û berê xwe dide şaxên mezin, da ku çûkên asîman di bin sîwana wê de bimênin

33 Û bi gelek meselokên wisa wî ji wan ra gotin ku ew dikarin vê peyvê bibihîzin.

34 Û wî bi wan re bê mesel nebû, lê gava ew tenê bûn, wî her tişt ji şagirtên xwe re derdixist.

35 Û heman rojê êvarê ji wan re got, "Em derbasî aliyê din bibin."

36 Û mîlet berda, û ew birin wekî ku ew di keştiyê de bû, û li gel wî keştiyên din jî hebûn.

37 Û bayeka pir xweş rabû, û pêl li keştiyê ketin, bi vî awayî keştî jixwe tijî bû.

38 û ew li piştî keştiyê bû, li ser balîfan radizê. Û ew hişyar kirin û jê re gotin: "Mamoste, ma hûn napirsin ku em bifetisin?"

39 û rabû bayê xwe betal kir û ji deryayê re got : " Bêdeng bin û bêdeng bin " Û ba ket xwarê û bêdengiyek mezin hebû.

40 û wî ji wan re got: "Tu çima ewqas ditirsî?" Wê hingê bawerîya te çawa tune ye?

41 Û pir tirsîyan û di nav xwe de gotin : " Kî ye ? " Ba û derya jî jê re îtaat dikin!

5

- 1 û hatin aliyê din ê deryayê, hatin herêma Gerasenesê.
- 2 . Gava ew ji keştiyê derket, yekser zilamekî bi ruhekî nepak ji gorên wî re viya,
- 3 kesên ku di şikeftên gorê de man. Û êdî tu kes nikaribû wî girê bide , ne jî bi zincîra xwe ;
- 4 Ji ber ku ew gelek caran bi fetters û zincîrên xwe ve girêdayî bû û zincîr şikandibûn û fetisandibûn û kes nikaribû wî bisînor bike.
- 5 Û ew her tim, bi şev û roj, di şikeftên veşartinê de û li serê çiyayan bû, bi keviran diqîriya û lê dida.
- 6 Gava Îsa ji dûr ve dît, wî reviya û li ber wî ket, wî bi dengê bilind qîriya û got:
- " Tu çi ji min dixwazî, Ey Îsa kurê herî bilind? Ez te bi Xwedê dipejirînim ku ez êşa xwe li min nekin!
- 8 Ji ber ku wî jê re got, "Derkeve, tu ruhê nepaqij, ji mêrik.
- 9 Û wî jê pirsî: "Navê te çi ye?" Û wî jî got , " Legîon navê min e ; Ji ber ku em gelek in.
- 10 Û wî jî Îsa xwest ku ew wan ji herêma dernexînin.
- 11 Û li çiyayê li çêrgehê keriye mezîna berazan hebû.
- 12 Û cinên nepak gazî wî kirin û gotin: "Em herin nav bera."
- 13 û wî destûr da wan ku wisa bikin. Dû ra jîyanên ne paqij derketin û çûn nav berazê, û kerî xwe avête ber deryayê, lê du hezar ji wan hebûn û di deryayê de fetisîn.
- 14 û şivanên wan reviyên li bajêr û li welêt ev yek îlan kirin. . Û ew çûn ku bibînin çi qewimiye,
- 15 û hatin Îsa, û ew dît ku ew xwediyê ruhên nepak e, li wir rûniştî ye, klozet û maqûl e û ditirse.
- 16 Û yên ku ew dîtibûn ji wan re gotin ku çi bi serê mirovê xwedî cin û beraz hatiye.
- 17 û dest pê kirin û jê xwestin ku ji herêma xwe derkeve.
- 18 Û gava ew ket keştiyê, zilamê bi cinan xwest ku ew bihêle ku ew li cem wî bimîne.
- 19 Lê Îsa îzin nedida wî, lê wî jê re got: "Bi xwe here mala xwe û ji wan re bibêje ku Xwedê te çi qas qenc kiriye û Xudan çi qas rehet li te kiriye."
- 20 Û ew çû deh bajar, wî dest bi îlana xwe kir ku Îsa ew çi qas qenc kir, û her kes şaş ma.
21. Gava Îsa di keştiyê de dîsa bi rê ket, gelek kes li cem wî kom bûn, û ew li ber behrê bû.
- 22 Piştî yek ji hikumxwarên sînagoga bi navê Jaîros hat. . Gava Îsa dît, wî
- 23 salî rakir û bi dilûcanî gazî wî kir û got: "Keça min dimire, tuyê werî destê xwe bidî ser wê, ku ew sax be û bijî."
- 24 û ew bi wî re çû, û gelek kesan ew şopand, û jê re gotin.
- 25 Û jineke ku dûzdeh sal bû herika xwînê hebû,
- 26 salî bû û ji gelek bijîşkan gelek eş kişandibû, û hemû mal û milkê xwe li ser xerc kiribû, û bi kêrî wê nehat, lê bi wê re xerabtir bû
- 27 Gava wê Îsa bihîst, ew ji nava mirovan hat û dest da kincê wî.
- 28 Ji ber ku wê ji xwe re got: "Eger min bitenê destê xwe bida kincên wî, ez ê şîfa bixwim."
- 29 Û taviê kaniya xwîna wê ziwa bû û di laşê xwe de hîs kir ku ew ji belaya xwe şîfa ye
- 30 Û Îsa yekser xwe hîs kir ku hêz ji wî derketiye, û wî di nav girseyê de zivirî û got: "Kê destê xwe da kincên min?"
- 31 Şagirtên wî jê re gotin : " Tu dibînî ku gel zextê li te dike û tu dibêjî , " Kê dest da min ? "
- 32 û li derdora wî yê ku ev kiribû nihêrî.
- 33 Lê jinikê ditirsiya û dilerizî, ji ber ku dizanibû çi bi serê wê hatiye, hat û li ber wî ket, û hemû rastî jê re got
- 34 Û jê re got: "Keça min, baweriya te tu baş kirî; bi aramî here û ji belaya xwe baş be."
- 35 Gava ew hîn dipeyivî, hinek ji mala hikumdarê kinîştê derdiketin û digotin: "Keça te mirî ye; tu çima hîn mamoste aciz dikî?"
- 36 Lê Îsa guh da gotinên hikumdar, û got: "Netirse, tenê bawer bike."
- 37 Û wî hişt ku ji bilî Peter, James û John birayê James tu kes bi wî ra neçe.
- 38 Û hatin mala şef, û wî tumult dît, û çawa digirîn û bi awayekî mezin digirîn.
- 39 Û ew ket hundir û ji wan re got: "Tu çima digirî û digirî? Zarok nemir, lê di xew de ye. Û bi wî kenîyan.
- 40 Û wî ew hemû derxistin derve, û bi xwe re bavê zarok û diya û yên li gel wî birin, û çûn cihê ku zarok lê radibûn,
- 41 û zarok bi destê xwe birin, û jê re got: "Talitha kumî", ku tê wergerandin, "Maiden, ez ji te re dibêjim, rabe."
- 42 Û yekser keçik rabû ser xwe û meşiya, lê duwazdeh salî bû. Û ew di demeka kurt da ji pîvanê wêdatir tirsîyan.
- 43 . Û wî bi hişkî ferman da wan ku divê tu kes nizanibe û ji wan re got ku xwarina wê bidin

6

- 1 Û ew derket derve û hat bajarê xwe, û şagirtên wî li pey wî çûn.
- 2 Û gava şemî hat, wî dest bi hînkirina kinîştê kir. Û girseya ku guhdarî dikir matmayî ma û gotin , " Ev ji ku tê ? " Û ev a ku jê re hatiye dayîn kîjan hîkmet e? Û karên bi vî rengî yên bi hêz ku bi destên wî tên kirin!
- 3 Ma ew ne marangoz e, kurê Meryemê û birayê James û Joses û Cihûdas û Simon? Ma xwişkên wî jî li vir ne li

cem me ne? Û wan li wî sûcî kir.

4 Û Îsa ji wan re wisa got: "Pêxember ji welatê xwe û di nav xizmên xwe de û li mala xwe kêmtir nayê hesibandin.

5 Û wî li wê derê nedikarî karekî bi tenê jî bike, lê wî destê xwe danî ser çend mirovên nexweş û ew şîfa kir.

6 . Û ewa bi bê bawerîya wan mat maye. Û bi ser gundan de çû û mamostetî kir. 7

Û duwazdeh gazî wî kir, rakir, û du û du şande wan, û desthiladarî da wan li ser giyanên nepaqij,

8 û ferman da wan ku ji bilî karmendekî tu tişt bi wan re nebirin, ne nan, ne çente, ne pere di kemberên wan de,

9 lê pêlav ên li ser lingan. Û divê ew du qapûtan li xwe nekin.

10 Û ji wan re got: "Hûn li ku derê bikevin malekê, li wir bimînin heta ku hûn dûr bikevin."

11 Û heke hûn nayên wergirtin û nebihîsin, ji cihê xwe derkevin û weke şahidiyekê ji wan re tozê ji lingên xwe bihejînin.

12 Û derketin û mizgîn dan ku tobe bikin,

13 û gelek canên xerab derxistin, û gelek mirovên nexweş bi rûn hesandin, û ew şîfa kirin.

14 Û ew êdî ji bo navê Îsa dihat zanîn, derket pêşberî Şah Herod. Û xelkê got: "Yûhenna Baptîst ji miriyan rabûye; Ji ber vê yekê karên bi vî rengî dike.

15 Û hinekan gotin : " Ew Îlyas e " û hinekan jî gotin : " Ew pêxemberekî mîna pêxemberan e "

16 Gava Herod ev bihîst, wî got: "Johnê ku min serê wî jê kir, rabû."

17 Ji ber ku Hêrod ew derxistibû derve û John girtibû û ji bo xatirê Herodias, hevsera birayê wî Philip, ew xistibû zîndanê, ji ber ku wî ew wek hevîna xwe girtibû

18 Ji ber ku Yûhenna ji Herod re gotibû: "Ne rast e ku jina birayê te hebe."

19 Lê Herodias li pey wî çû û xwest wî bikuje, lê nekarî.

20 Ji ber ku Herod ji Yûhenna ditirsiya, çimkî wî dizanibû ku ew mirovekî bixîreb û pîroz e, û wî ew di ewlehiyê de hişt, û gava wî bihîst, ew pir bêaram bû, û dîsa jî hez dikir ku wî bibihîze.

21 Û rojek efsûnî hat, gava Herod di rojbûna xwe da ji zîlamên xwe yê mezî û ji hikumdar û nokerên galileyê re xwarinek da.

22 Piştî keça Herodias hat hundir û govend gerand û dilê Herod û kesên ku li ser maseyê rûniştibûn kêfxweş kir. Paşê Padîşah ji keçikê re got: "Ji min bipirse ka tu çi dixwazî, û ez ê bidim te."

23 Û wî ji wê re sond xwar: "Tu çi ji min bixwazî, ez ê heta nivê padîşahiya xwe bidim te."

24 Û derket derve û ji dayika xwe re got: "Ez çi bipirsim?" Wê got, "Serê Johnê Baptîst."

25 Û ew yekser bi lez çû cem padîşah û jê pirsî: "Ez dixwazim ku hûn serê Yûhenna Baptîst li ser firaqekê vê saetê bidin min."

26 Û padîşah pir xemgîn bû, lê ji bo sond xwarin û yê ku li ser maseyê rûniştine, wî nedihîst ew daxwazeke şaş bikin

27 Padîşah tavilê celad şand û ferman da serê wî ku bînin vê derê. Çû li girtîgehê serê wî jê kir,

28 salî û serê xwe li ser firaqekê hilgirt û da keçikê, keçikê jî da diya xwe.

29 Û dema şagirtên wî ev bihîstin, hatin cenazeyê wî girtin û xistin gorekê.

30 Û şandiyên Îsa li hev top bûn û jê re gotin ku wan her tişt kiriye û hîn kiriye.

31 Û ji wan re got, "Herin cihekî bi tenê û hinekî bêhna xwe vedin. Ji ber ku gelek ji wan hebûn, ku dem bi dem diçûn; Û ji bo xwarinê wexta wan tune bû.

30

32 Û ew bi keştiyekê bi tena xwe ber bi cihekî tenê ve çûn.

33 Û xelkê ew dîtin ku ji wir derdiqetin, û gelek ew ferq kirin, û ji hemû bajaran bi peyatî reviya û berê wan dan.

34 Û Îsa şa bû û mirovên mezî dîtin, û ew ji bo wan xemgîn bû, ji ber ku ew mîna pezekî bê şivan bûn. Û wî dest bi axaftineke dirêj kir.

35 Dema roj hindik ma bû şagirtên wî hatin ba wî û gotin : " Li vir bêyom e , roj jî zû çû ;

36 Wan ji te veqetînin û dibe ku biçin nav çewlik û gundan û ji xwe re nan bikin.

37 . Lê wî bersiv da û ji wan re got , " Hûn ji bo xwarinê tişteki didin wan " . Û jê re gotin, "Em ê piştî herin nanekî ji bo du sed pariyên zîv bikin û tişteki xwarinê bidin wan?"

38 Lê wî ji wan re got: "Çend nêçîra te heye? Here binêre! Û dema ku wan ew keşf kir, gotin ku "Pênc û du masî."

39 Û wî ferman da wan hemûyan ku li ser giyayê kesk bi maseyê razên.

40 û bi komên sed û pêncî rûniştin.

41 Û wî pênc nan û du masî girtin, û li ezmanan nihêrî, spas kir, û nan şikand, û da şagirtan, ku danîn ber wan, û wî herdu masî di nav hemûyan de dabeş kirin

42 Û hemûyan xwarin xwarin û têr bûn.

43 Û wan li ser qalik, duwazdeh zembîlên tijî û masî rakirin.

44 Û yê ku nan xwaribûn pênc hezar zîlam bûn.

45 Û wî şagirtên xwe tavilê xwest ku derbasî keştiyê bibin û berê wî bidin Bethsaidayê, heta ku ew ji mirovan

veqetiya.

46 û dema ji wan derketibû, ji bo nimêjê bike derket serê çiyayekî.

47 Êvarê keştî di nava deryayê de bû û bi tena serê xwe li erdê bû.

48 û dît ku hewcedariya wan bi rêzbûnê heye, ji ber ku ba li dijî wan e. Ê der barê saeta çaremîn a şevê de ew hat cem wan, li deryayê meşiya,

49 û xwest wan derbas bike. Ê dema dîtin ku ew li ser behrê dimeşe, fikirîn ku ev xeyalet e û qîriyan;

50 Ji ber ku hemûyan ew dîtin û tirsîyan. Lê di cih de bi wan re axivî û ji wan re got, " Bila dilxweş bin, ez im; netirse!

51 û ew bi wan ra hat keştîyê û ba jî mir. "Ê ewan ji pîstirê tirsandinê hatine tirsandinê.

52 Ji ber ku ji ber ku li ser kuçikan hişê wan neketibû lê dilê wan hişk bûbû.

53 Ê wexta ku bi rê ketibûn, ew hatin peravên Celileyê û ketin erdê.

54 Ê gava ew ji keştîyê derdiketin, xelkê ew zû nas kir,

55 salî û li ser hemû erdan reviya, dest bi hilgirtina nexweşan li ser nivînan kir, li wir bihîstku ew e.

56 Ê li ku derê ketibe gund, bajar û çewlikê, nexweş li cihê sûkê danîne, û gazî wî kirine ku dest bide hemêkincê wî jî, û her kesê ku destê xwe daye wî baş bûye

7

1 Ê Ferîsî û hin ji fîrewnên ku ji Orşelîmê hatibûn, tevî wî kom bûn. 2. Wan dît ku hin şagirtên wî nanê xwe bi destên nepak dixwarin, yanî bêyî ku destên xwe bişon. 3 Ji bo Ferîsiyan û hemû Cihûyan xwarin nedixwarin, ji xeynî vê yekê, ew destên xwe bi avekî dişûştin û bi vî awayî qanûnên kalên civatê diparastin. 4 Ê gava ew ji bazarê derdiketin, Nexwe, heta ku tu xwe neşûştî. Ê gelek tiştên din jî hene ku wan texmîn kirîye, wekî: şûştina keştîyên vexwarinê û misîn û kettles. 5 Paşê Ferîsî û nivîskar jê pirsîn: "Çima şagirtên we li gor qanûnên mezinan namesîn, lê bi destên nepak nanê xwe dixwin?" 6 Ê wî ji wan re got: "Îşaya pêxembertiya we durûyên pir nazik kir, wek ku hatiye nivîsandin, "Ev gel min bi lêvên xwe rûmetdar dike; Lê dilê wan ji min dûr e. 7 Ji ber ku ew hînî doktrînen wisa dikin, ku ji bilî emrên zilaman tu tişt nînin." 8 Tu fermana Xwedê ji bîr nekî û qanûnên mêran biparêze. 9 Ê wî ji wan re got: "Tu fermana Xwedê pir nazik diparêzî, ku tu qanûnên xwe biparêzî." 10 Ji bo Mûsa wisa got: "Hûnê rûmetê bidin bavê xwe û diya xwe" û "Kî nifirê li bav û dayikan bike, wê bimire."

11 Lê tu dibêjî, 'Eger yek ji bavê te an jî diya xwe re bibêje, ' Korbab yanî teklîfek e ' wê ji min çî were, 12 tu yê ji niha û pê ve destûrê nedî ku ew ji bo bavê xwe yan jî diya xwe tiştêkî bike û bi vî awayî hûnê peyva Xwedê bi tewra xwe ya ku we amade kiriye betal bikin û hûn ê gelek tiştên wekî wê bikin. 14 Ê wî carek din bangî xelkê kir û ji wan re got: "Li min guhdarî bike, we hemûyan bigire! 15 Tiştêk nîne ku mirovji derve bikeve nava mirovekî ku wî nepaqij bike; Lê tiştê ku ji mirovan derdikeve ew tişt e ku mirov nepaqij dike. 16 17 Ê gava ew hat mala xelkê, şagirtên wî jê pirsî vê meselê kirin. 18 Ê wî ji wan re got: "Ma tu ewqas ehmeq î?" Ma hûn nabînin ku her tiştê ku ji derve tê mirov nikare wî nepaqij bike? 19 Ji ber ku nakeve dilê wî, lê dikeve zikê wî û di qursa xwezayî re derbas dibe. Bi vî awayî wî hemû xwarin paqij îlan kirin. 20 Ê got: "Ji mêr çî derkeve, meriv nepaqij dike; 21 Ji bo ku ji hundir ve, ji dilê merivan, hizrên xerabî, fornîk, dizî, kuştin, 22 zina, peyman, bedbextî, konetî, kêf, çavnebarî, kafirî, serbilindî, bêaqilî were. 23 Ev hemû xerabî ji hundir tên û mirovan ne paqij dikin. 24 Ê rabû çû navçeya Sûrê, çû malekê, û nedihîşt kes pê bihese, û dîsa jî nîkarî veşêre 25 Lê di cih de jinekê ew bihîst, ku keça wê xwedî ruhekî nepaqij bû û ew hat û ket lingên wî; 26 Niha jineke Yunanî ya syrophenicia hebû, û wê ji keça xwe xwest ku ruhê xirab derxe. 27 Lê Îsa jê re got: "Bila pêşî zarok têr bibin; ne xweş e ku em nanê zarokan bistînin û biavêjin ber kûçikan 28 Lê wê cewab da û jê re got: " Erê, Xuda; Lê dîsa jî kûçikên li binê maseyê ji qirtikên zarokan dixwin. 29 Ê jê re got: " Ji bo vê gotinê, herin; Ruhê xerab ji keça te derket. 30 Ê ew çû mala xwe, û dît ku zarok li ser nivînan radiza û ruhê xerab ji holê rabûbû. 31 Ê dema ku dîsa ji navçeya Sûrê dûr ket, bi rêya Sîdonê hat deryaya Celileyê, li nêva herêma Deh Bajaran 32 Ê yekî ker û lal jê re anîn û ji bo ku destê xwe bide ser wî, gazî wî kirin. 33 Ê wî bi taybetî ji nav xelkê girt û tiliyên xwe xiste guhê wî, û bi saliva 34an dest danî ser zimanê wî û li ezmanan nihêrî, û xof girt, û jê re got: "Hephatha!" Ew e: Vekin! 35 Ê tavilê guhên wî vebûn û têla zimanê wî sist bû û rast axivî 36 Ê ferman da wan ku ji kesî re nebêjin. Lê ew çiqasî qedexe bike, ew jî ewqasî belav dikin. 37 Ê ew ji pîvanê wêdetir şaş man û gotin: "Wî her tişt baş kir; Dike ku ker bibihîze û bê ziman biaxeve.

8

1 Wexta ku gelek kes hebûn û tiştêkî wan tune bû, Îsa gazî şagirtan kir û jê re got:

"Xelk ji min re xemgîn e, ji ber ku ev sê roj in bi min re ne û tiştêkî xwarinê tune ye.

3 Ê eger ez bihêlim ew bê xwarin biçin malê, di rê da sist dibûn, hinek ji dûr ve hatibûn.

4 Şagirtên wî wisa cewab dan wî: "Li vê derê, kesek çawa dikare wan bi nan têr bike?"

5 Ê wî ji wan pirsî: "Çend nan ên te hene?" Gotin, " Heft "

6 Ê ferman da gel ku li erdê dirêj bike. Ê wî heft nan bir, sipas kir û şikand, û da şagirtên xwe, ku ew pêşkêşî wan bikin, û ew pêşkêşî xelkê kirin.

7 Ê hinek masîyên wan ên biçûk hebûn, wî jî spasîya wan kir û ferman da ku bihên pêşkêşkirin.

8 Lê xwarin xwarin û têr bûn, û parçeyên mayî, heft selik hildan.
 9 Û nêzîkî çar hezar bûn û wî ew berdan.
 10 û yekser bi şagirtên xwe re ket hundirê keştiyê û hat herêma Dalmanûtayê.
 11 Û Ferîsî derketin û bi wî re nîqaş kirin, wî aciz kirin û ji ezmanan îşaret xwestin.
 12 Û wî li ruhê xwe nihêrî û got: "Ev nîfş çima li nîşanekê digere? Bi rastî jî ez ji te ra dibêjim, tu îşaret ji vî nîfşî ra nayê dayîn.
 13 û wî dev ji wan berda û dîsa ket keştiyê û derbasî aliyê din bû.
 14 Û ji bîr kiribûn ku nan bi xwe re bibin û di keştiyê de ji nan pê ve tiştêkî din bi wan re tunebû.
 15 Û wî ji wan re emir kir û got: "Li devberdana Ferîsiyan û berdana Herod binêre û hişyar be."
 16 Û ew fikirîn û fro kirin, û ji hev re gotin : " Ev rastiyeke ku nanê me tune ye "
 17 Û Îsa ev yek dît û ji wan re got: "Tu çima ditirî ku nan tune? Ma hûn hêj fam nakin û hûn fêhm nakin? Di nava we de dilekî we yê hişk heye?
 18 Çavên te hene û nabînin? Guhên te hene, û nabihîzin? Û nayê bîra te,
 19 Dema ku min di nav pênc hezaran de pênc nan şikand, te çend zembîlên tijî parçe hilgirt? Gotin , " 12
 20 Gava min heft di nav çar hezaran de şikand, te çend zembîlên tijî perçe hilda? Gotin , " Heft "
 21 Û ji wan re got: "Ma hûn hêj fêhm nakin?"
 22 û hatin Bethsaidayê. Û ewan ji bona wî ra zilamekî kor anîn û gazî wî kirin ku destê xwe bide wî.
 23 Û wî zilamê kor bi destê xwe bir û ew ji gund derxist, û saliva li ser çavên wî danî, destê xwe danî ser wî, û jê pirsî : " Tu tiştêkî dibînî ?"
 24 Û wî li jor nihêrî û got, "Ez mirovên ku li ser dimeşin, wekî ku min dar dîtibin dibînim.
 25 Piştî dîsa destê xwe danî ser çavên xwe. Piştî bi zelaî dît, dîsa rast bû û her tişt bi zelaî didît.
 26 û ew şand malê û got : " Neçe gund "
 27 Û Îsa bi şagirtên xwe re çûn gundên nêzî Qeyseriya Filîpî. Û di rê da ji şagirtên xwe pirsî û ji wan ra got:
 "Mirov dibêjin ez kî me?"
 28 Ewan cewab dan: "Gotin tu Yûhenna Bapîstî î, hinek dibêjin tu Êlyas î, hinek dibêjin ku tu ji pêxemberan î."
 29 Û ji wan ra got: "Lê tu dibêji ez kî me?" Paşê Peter bersiv da û jê re got: "Tu Mesîh î!"
 30 û wî ew tehdît kirin, da ku ew der barê wî da nepeyivin.
 31 Û wî dest bi hînkirina wan kir: "Kurê meriv divê gelek êşê bikişîne, û ji aliyê mezinan û keşe û serçeteyan ve bê redkirin, û bê kuştin, û piştî sê rojan dîsa rabe."
 32 û bi rengêkî azad û vekirî qala wê kir. Û Peter ew da aliyekî û dest bi berxwedana wî kir.
 33 Lê wî zivirî û li şagirtên xwe nihêrî û ji Petrûs re got: "Ji min dûr bikeve, Şeytan, çimkî tu nayê maneya ku Xwedê çî ye, lê mirov çî ye."
 34 Û gazî xelk û şagirtên xwe kir û ji wan re got: "Kî bixwaze li pey min were, bila ew xwe înkâr bike û xaça xwe hilde û bide pey min."
 35 Kî bixwaze jiyana xwe biparêze wê winda bike û kî ji bo xatirê min û ji bo încîlê jiyana xwe ji dest bide, ew ê li ber xwe bide.
 36 Eger mirov hemû dinyayê bi dest bixîne û ruhê xwe winda bike, ev yek ji bo çî sûdê werdigire?
 37 Ji bo ku mirov ruhê xwe bistînin, gerek em çî bikin?
 38 Lê yê ku ji min şerm bike û ji gotinên min di nav vê şerî Apoyî û gunehkar de, Kurê Mirov jî dema ku li rûmeta Bavê xwe bi melekên pîroz re were, wê ji wî şerm bike.

9

1. Wî ji wan re wisa got: "Bi rastî ez ji te re dibêjim, hin kes hene ku heta ku padîşahiya Xwedê bi qewet neyê, tama mirinê nakin." 2 Û piştî şeş rojan, Îsa Petrûs, Aqûb û Yûhenna birin çiyayekî bilind, ew bi tenê û berî wan hatin nivîsandin. 3 Û kincên wî spî bûn. Ji ber ku li ser rûyê erdê tu kes nikare wan ewqas spî bike. 4 û Êlyas bi Mûsa re ji wan re xuya bûn, û ew bi Îsa re peyivîn. 5 Û Petrûs dest pê kir û ji Îsa re got: "Haham, ji bo me baş e ku em li vir bin." Û em ê sê tabûtan çêkin, yek ji bo te, yek ji Mûsa re û yek jî ji bo Êlyas. 6 Lê wî nizanibû ku çî dibêje; Ji ber ku ew bêzar bûn. 7 Û ewrek hat û ser wan girt. Û dengê ji ewr derket , got : " Ev kurê min ê delal e ; tu yê bibihîzî! 8 Û ji nişka ve, gava ew li dora xwe dinihêrin, wan ji bilî Îsa bi tenê kes nedît. 9 Gava ew ji çiyê dadiketin, Îsa emir da wan ku heta ku Kurê Mirov ji miriyan rabû, wan çî dîtibûn ji kesî re nebêjin. 10 Û wan peyva xwe berdeham kir û ji hev dû re pirsî: "Ji mirinê rabûn tê çî wateyê?"
 11 Û jê pirsîn, gotin: "Elica dibêjin divê pêşî Êliyah were." 12 Lê wî ji wan re got: "Belê, Êliyah wê pêşî were û her tiştî dîsa rast bike." Û çawa ji kurê meriv hatiye nivîsandin ku ew azarên giran bikişîne û bêhal bibe? 13 Lê ez ji te re dibêjim, Êlicah ji zû de hatiye, û tiştê xwestine jê re kirine, wekî ku li ser wî hatiye nivîsandin 14 Û hatin cem şagirtan û li dora wan gelek kes dîtin û bi wan re nîqaş dikirin. 15 Û her kesî ew dît, tirsîyan û baz dan silava wî. 16 Û wî ji wan pirsî: "Tu çima bi wan re nîqaş dikî?" 17 Û yek ji wan kesan bersiva " Mamoste min kurê xwe ji we re anî , ku xwedî ruhekî bê ziman e " 18 Û li ku derê wî distîne, wî dibarîne; Û ew diranên xwe dixeniqîne û hişk dibê. Û ez bi şagirtên te ra axivîm ku wan ew derxist, û nekarîn. 19 Lê wî bersiva wan da û got: "Gelî nîfşekî bêbawer, ez ê heta kengî bi te re bim? Ez ê heta kengî li ber te bimînim? Wî bîne vira min! 20 îdî ewan anîne bal

wî. Û her ku Ruh ew dît, wî ew hejand. Û ew ket erdê û rûlixand û mij bû. 21 Û Îsa ji Bavo pirsî: "Ji kengî ve ye ku ev yek bi serê wî de hatiye?" Got, "Ji zarokatîyê ve." 22 Û gelek caran ew avête nav agir û avê, dibe ku wî bikuje. Lê eger tu dikarî her tiştî bikî, rehma xwe li me bike û alîkariya me bike! 23 Û Îsa jê re got: "Tu çawa dibêjî, "Tu dikarî tişteki bikî?" Her tişt ji bo wî yê ku bawer dike pêkan e. 24 Tawilê bavê zarok giriya û got: "Ez bawer dikim; alîkariya bêbaweriya min bike! 25 Ji ber vê yekê, gava Îsa dît ku mirov ber bi wî ve dimeşin, wî ruhê nepak red kir û jê re got: "Tu bê ziman û ker î, ez fermanê didim ku tu jê derkevî û êdî nekeve nava wî." 26 Piştî wî giriya û ew birrîn û derket derve. Û kurik bû wekî ku miribe, bi vî awayî girseyê got, "Ew mirî ye." 27 Lê Îsa ew bi destê xwe girt û rakir ser xwe û rabû ser xwe. 28 Gava şagirtên wî hatin malê, şagirtên wî bi tenê jê pirsî: "Em çima nikarin wî derxin?" 29 Û got: "Ev qencî ji bilî nimêj û rojîyê nikare derkeve derve." 30 Û ji wir dûr ketin û di Celîleyê re derbas bûn. Û wî nexwest ku kes bizanibe. 31 Ji ber ku wî şagirtên xwe hîn kir û ji wan re got: "Kurê Meriv wê bê destê zilaman, ewê wî bikujin; û eger bê kuştin, dê piştî sê rojan rabe. 32 Lê gotin fêhm nekirin û tirsîyan ku jê bipirsîn. 33 Û hatin Capernaumê. Û dema ew li malê bû, ji wan pirsî, "Di rê de we çî bi hev re danûstandin kirin?" 34 Lê bêdeng bûn; Ji ber ku di rêya herî mezin de bi hev re muzakere kiribûn. 35 Û rûnişt û gazî dûwazdeh kir û ji wan re got: "Eger kesek bixwaze pêşî be, ewê dawî yê hemû xulamti be." 36 Û zarokek girt, xist nav wan û himbêz kir, û ji wan re got, 37 "Kî zarokekî wisa bi navê min bistîne, min distîne; Û yê ku min distîne min nagire, lê wî ez şandim. 38 Yûhenna jê re got: "Mamoste, me dît ku bi navê te cinên xerab derxistine, lê ew bi me naşopîne; Û me ew qedexa kir ku wisa bike, ji ber ku ew me naşopîne. 39 Lê Îsa got, "Tu yê wî qedexa nekî. Ji bo kesekî ku bi navê min mucîzeyekê bike, zû bi zû nikare bi min nexweş biaxive. 40 Ê ku ne li dijî me ye ji bo me ye. 41 Ji bo ku tu bi navê min qedehek av bidî te, çimkî tu ji Mesîh î, ez ji te re dibêjim ku ew nayê xelat kirin. 42 Û kî ji van biçûkên ku ji min bawer dikin, ji bo wî baştir e ku kevirekî aş li dora stûyê wî were daliqandin û bavêje behrê. 43 Lê eger destê te bibe sedema tûndbûna te, wê jêkin. Ji bo te çêtir e ku hûn wek bergirekî bikevin jiyane ji du destên xwe û biçin dojehê, heta agirê ebedî, 44 . 45 Heke lingê we bibe sedema blokeka ku we dihejîne, jê bike. Çêtir e ku tu bikevî nav kirêtîya jîyanê ji ya ku du lingên te hene û biavêjin dojehê. 47 Eger çavê te bibe sebeb ku tu bişemitîne, wê bavêje. Çêtir e ku tu bi çavekî bi ser padîşahiya Xwedê de biçî ji du çavên te û biavêjî dojehê, 48 cihê ku kurmê wê namirê û agirê wê nayê vemirandin 49 Gerek her yek bi agir were şor kirin. 50 Xwê baş e, lê eger xwê lawaz bibe, wê çî bicehime? Bi we re xwê bidin û bi hev re aram bin.

10 1 Û ew derket û hat herêma Cihûdeyê û ji Urdunê wêdetir. Û gel dîsa di nav qelebalixê da ber wî baz da û wekî adeta wî dîsa hîn wan kir. 2 Û Ferîsî hatin ba wî û jê pirsîn ka mîrek dikare jina xwe berde, û wî ceriband. 3 Û wî cewab da û got: "Mûsa çî emrê te kir?" 4 Gotin: "Mûsa destûr da wî ku belgeya berdanê binivîse û wî berde." 5 Û Îsa ji wan re wisa got: "Ji bo diwariya dilê te wî ev emir ji we re nivîsandiye; 6 Lê ji destpêka afirandinê ve Xwedê ew jin û mîr afirand. 7 Ji ber vê yekê dê mirov bavê xwe û diya xwe, 8 û her du jî bibin yek goşt. Ji ber vê yekê niha êdî ne du ne, lê yek goşt in. 9 Xwedê çî kiriye hevdû, bila tu kes ji hev veneqete. 10 Û şagirtên wî dîsa jê pirsîn. 11 Û ji wan re got: "Kî jina xwe berde û bi yekî din re bizewice, li dijî wê zîneyê pêk tîne; 12 Û eger jinek mîrê xwe berde û bi yekî din re bizewice, ew zîna dike. Îsa zarokên 13an pîroz dike û zarokên xwe anîn cem wî, ku ew dikare destê xwe bide wan. Lê şagirtan ew red kirin, 14 Lê gava Îsa ev dît, ew bênamûs bû û ji wan re got: "Bila zarok werin ba min, û wan qedexa nekin; ji ber vê yekê padîşahiya Xwedê ye. 15 Bi rastî ez ji te re dibêjim, kî padîşahiya Xwedê nestîne ew ê nekeve wê derê. 16 Û wî ew hembêz kir û destê xwe danî ser wê, û ew pîroz kir. 17 Û gava ew derdiket ser rê, yek ji wan li ber wî reviya û li ber wî ket û jê pirsî: "Hostayê min ê qenc, ez ê çî bikim ji bo ku ez jiyanê bêdawî ji xwe re bikim mîras?" 18 Lê Îsa jê re got: "Tu çima min erê dikî?" Tu kes ji bilî Xwedê bi tena serê xwe ne baş e. 19 Tu fermanan dizanî: "Hûn ê nekujin; Hûn ê zîna nekin; Tu nadizî, tu nabî şahidê derewîn; Tu dê tu kesî talan nekî; şerefa bav û dayikê. 20 Û jê re got: "Mamoste, min ev hemû tişt ji ciwantiya xwe dûr xist. 21 Û Îsa li wî nihêrî û jê hez kir, û jê re got: "Tişteke heye ku tu kêmtir î." Here, hemû tiştên te hene bifiroşe û bide belengazan û dê xezîneya te li ezmanan hebe û were, li pey min here. 22 Lê ew ji vê peyvê nerazî bû û ji xemgîniyê dûr ket Ji ber ku gelek eşyayên wî hebûn. 23 Û Îsa li dora xwe nihêrî û ji şagirtên xwe re wisa got: "Çi zor e ku dewlemend bikevin padîşahiya Xwedê! 24 Lê şagirt li ber gotinên wî matmayî man. . Lê Îsa dîsa cewab da û ji wan re got: "Zarokên hêja, ketina padîşahiya Xwedê çiqas zehmet e! 25 Hêştir e ku deveyek ji çavê derzîyekê derbas bibe, ji bo ku mirovekî dewlemend bikeve padîşahiya Xwedê hêsantir e. 26 Lê ew hîn bêhtir matmayî man û ji nava xwe gotin, "Wê çaxê kî dikare rizgar bibe?" 27 Lê Îsa li wan nihêrî û got: "Ne mimkun e ku mirov, lê ne bi Xwedê re; ji bo her tiştî bi Xwedê mimkun e. 28 Petrûs piştî bersiv da û jê re got: "Lê binihêrin, me her tişt hişt û me te şopand. 29 Îsa wisa got: "Bi rastî ez ji te re dibêjim, tu kes tune ye ku ji bo xatirê min mal, bira, dê an bav an zarok an zevî yan jî ji bo mizgînê, 30 kes nîne ku di nava zilmê de sed mal û xwişk û xwişk û dayik û zarok û zeviyan nestîne û jiyanê bêdawî li dinyayê bê. 31 Lê belê gelek wê yên dawî bin, ku yên destpêkê ne, yên destpêkê jî yên dawî ne. 32 Û ew li ser rêya Orşelîmê bûn; û Îsa çû pêşiya wan, û ew matmayî man; lê yên li pey wî ditirsîyan. Û dîsa duwazdeh birin cem wî û dest pê kir ku ji wan re bibêje ka dê çî bê serê wî: 33 Behold, em diçin Orşelîmê, û kurê meriv wê radestî keşe û nivîsevanan bê kirin, û ewê wî bi kuştinê mehkûm bikin û radestî

miletê nifûsî bikin 34 Ewê tinazê wî bikin û tif bikin û serê wî bitewînî û bikujin û piştî sê rojan ewê dîsa rabe 35 Paşê James û John kurên Zebedee çûn ba wî û gotin: "Mamoste, em dixwazin ku hûn çî ji we dixwazin, ji me re bikin." 36 Ji wan re got: Tu dixwazî ez ji bo te çî bikim? 37 Wan jê re got: "Bide me ku em li destê te yê rastê û yek jî li çepê te li rûmeta te rûnên." 38 Lê Îsa ji wan re got: "Tu nizanî ku tu çî dixwazî." Tu dikarî fîncana ku ez vedixwim vexwî an jî bi bin avbûna min ra were bin av kirin? 39 Jê re gotin, "Belê, em dikarin." Îsa ji wan re got: "Tu yê fîncana ku ez vedixwim vexwî, û tuyê bi bin avbûna bi navûdana ku ez pê re bin av bibim, bimînî; 40 Lê ji bo ku ez li destê xwe yê rastê û li milê xwe yê çepê rûnim, ne ji bo min e ku ez bidim te, lê ji kê re hatiye amadekirin. 41 Û dema deh kes ev bihîst, ew li James û Johnî bêrûmet bûn. 42 Paşê Îsa gazî wî kir û ji wan re got: "Hûn dizanin ku prensên cîhanê li dijî gelên xwe derdikevin, û desthilatdarên wan jî tundiyê li wan dikin 43 Lê nabe ku di nav we de wiha be; lê kî bixwaze di nav we de mezin be bila ew bibe bendeyê te; 44 Û kî ji we bixwaze pêşî bibe, bila ew bibe xizmetkarê hemûyan. 45 Ji bo ku Kurê Merojî jî xizmet nedikir, lê ji bo xizmetkirinê û ji bo xelaskirina gelek canê xwe dida. Mêrikê Kor ê Jericho 46 û hatin Jericho. Û her ku ji Erîcoyê dûr ket, ew û şagirtên wî û pirjimariyeke mezin, li wir zilamekî kor rûnişt; Bartimaeus kurê Timaes li ser rê bû û jê re got 47 Gava wî bihîst ku Îsayê Nazareth e, wî got ku "Îsa kurê Dawid, li min rehmet bike." 48 Û gelek ew tobe kir, jê re gotin ku bila bêdeng be. . Lê wî hê bêtir qîrîr, "Kurê Dawid, rehma min bike!" 49 Û Îsa dîsa jî sekinî û got: "Gazî wî bikin" Û bang li zilamê kor kirin û jê re gotin, "Bila dilxweş be, rabe." Li te digere! 50 Û wî paltoyê xwe avêt, xwe avêt jor, û hat Îsa. 51. Îsa cewab da û jê re got: "Tu dixwazî ez ji bo te çî bikim?" Zilamê kor jê re got: "Rabbuni, dibe ku ez dîsa bibînim." 52 Lê Îsa jê re got: "Here, baweriya te tu baş kir." Û tavi lê dîsa dît û di rê de da dû wî.

11 1 Û gava ew hatin orşelîmê li beytfac û Beytanî ber bi Çiyayê Zeytûnê ve, wî du 2 ji şagirtên xwe re şand û ji wan re got: "Here gundê ku li pêşîya we ye." Û çawa ku hûn bikevinê, hûn ê qehweyekî ku heta niha tu kesî li ser rûnenîştîye bibînin; veke û bîne vir! 3 Û eger kesek ji te re bêje, 'tu çî dikî?' Bêje: "Xuda jê re lazim e û bi carekê re dişîne." 4 Û çûn û dîtin ku kolt bi deriyekî li derveyî rê ve girêdayî ye, û ew venekirîye. 5 Û hinekên ku li wir disekinîn ji wan re gotin: "Tu çî dikî ji bo ku kulavê vekî?" 6 Lê wan ji wan re got ku Îsa emrê wan kiriye, û wan destûr daye. 7 Û kolt anîn cem Îsa, û kincên xwe li ser danîn, û ew li ser rûnişt. 8 Û gelek cilên xwe li ser rê belav kirin û yên din jî şaxên kesk ku li zeviyan qut kiribûn belav kirin 9 Û yên ku berê çûn û li pey xwe çûn qîriyan û gotin: Hosanna! Xwezî ew ê ku bi navê Xuda tê! 10 Padîşahiya bavê me Dawid pîroz be, ya ku tê. Hosanna di ya herî bilind de! 11 Û ew çû Orşelîmê û ket perestgehê, û li her tiştê derdora xwe nihêrî, û êvarê bi duwazdehan re çû Bethany 12 Û roja din dema ji Bethany derdiketin, birçî bû. 13 Û ji dûr ve dareke hejîrê dît ku pelên wê hebûn; Piştî ji bo ku bibîne bê ka dikare tiştêkî li ser wê bibîne, rabû. Û gava ew hat, ji bilî pelê tu tişt nedît; Ji ber ku ne dema hejîrê bû. 14 Û Îsa cewab da û jê re got: "Niha bila tu kes êdî fêkiyên te heta hetayê nexwe." Û şagirtên wî ev bihîstin. 15 Û hatin Orşelîmê. Û Îsa çû perestgehê û dest bi avêtina firoşkar û kiriyarên di perestgehê de kir; û maseyên guhartina pereyan û kursiyên firoşkarên ku wî di 16an da dehf da, û ew ê nehêle ku tu kes tiştêkî di perestgehê da hilgire. 17 Û wî ji wan re mamostetî kir û ji wan re got: "Ma ne nivîsiye, 'mala min ji bo hemû miletan mala nimêjê tê gotin?' Îdî te ji wê dizan çêkirîye. 18 Û ew hat pêşîya keşe û serçeteyan, û wan xwest ku çawa wî bikujin. Ji ber ku ji wî ditirsiyan; ji bo hemû gel ji bo hindekariya wî tirsîyan. 19 Û êvarê derketin derveyî bajêr. 20 Ve sabahlari hejîr ağacının arasından geçtiklerinde koka indirilen gördüler 21 Û Petrûs li vê fikirî û jê re got: "Haham, lê binêr, dara hejîrê ya ku te lanet kirî ye. 22 Û Îsa cewab da û ji wan re got: "Baweriya xwe bi Xwedê bînin. 23 Bi rastî jî ez ji te re dibêjim, kî ji vî çiyayî re dibêje, 'Rabin xwe bavêjin nava deryayê' Û wî ji dilê xwe guman nekir, lê bawer kir ku tiştê ew dibêje dê biqewime, dê bê serê wî. 24 Ji ber vê yekê ez ji te re dibêjim, tu di duayên xwe de çî bixwazî, bawer bike ku tu yê bistînî û ew ji bo te be. 25 Gava tu disekinî û dua dikî, eger tu li hemberî kesekî tiştêkî bikî, tu wan efû bikî, da ku Bavê te yê li ezmanan jî gunehên te bibexşîne. 26 27 Û dîsa hatin Qudsê. Û gava ew di perestgehê da dimeşîya, rahîb û nivîskar û kalên 28an hatin ba wî û jê re gotin: "Tu bi kîjan desthilatê vî karî dikî?" yan jî kê ev raye daye we ku hûn vê yekê bikin? 29 Lê Îsa ji wan re got: "Ez ê gotinekê ji te bipirsim; Bersivê bide min, û ez ê vê bi kîjan rayeyê ji te ra bibêjim. 30 Bin avbûna Yûhenna ji ezmanan bû an ji mirovan bû? Bersiva min bide! 31 Û ew ji xwe re fikirîn û gotin: "Eger em bêjin ew ji ezmanan e, wê bêje, 'Te çima jê bawer nekir?' 32 An jî em bibêjin ku ew ji mêran e? - Wê demê ji gel tirsîyan. Ji ber ku hemûyan bawer dikir ku John bi rastî jî pêxember e. 33 Û bersiv dan û ji Îsa re gotin, "Em nizanin. Û Îsa ji wan re got: "Ez jî van tiştan bi kîjan rayeyê ji te re nabêjim."

12 1 Û wî bi meselê bi wan re dest bi axaftinê kir: Zilamekî rez ekand û çit danî dora xwe, û meypress koland, û birc ava kir, û kirê da cotkarên mêwiyan, û derket derveyî welêt 2 Û gava wext hat, xulamêkî ji mêwiyan re şand, ku ew çend fêkiyên rez ji mêwiyan bistîne. 3 Lê ew birin û lêdan û vala hiştin. 4 Dîsa xizmetkarekî din ji wan re şand û serê wî perçiqandin û dijûn lê kirin. 5 Dîsa şandine yekî din û ew kuştine. Û gelekên din jî; Hinekan lê dan, hinek jî kuştin. 6 Paşê kurekî wî yê delal hebû, ku wî di dawiyê de ji wan re şand û got: "Wê ji kurê min bitirsîn."

7 Lê rezberan ji hev re gotin : " Ev mîrat e , werin em wî bikujin û mîrat jî wê ya me be "

8 û ew birin û ew kuştin û ji rez avêtin.

9 Niha xudanê rez dê çi bike? Ew ê bê û mêwîyan bikuje û rez bide kesên din.

10 Te di Nivîsarên Pîroz de nexwendîye, "Kevirê ku avakeran red kiriye, bûye kevîrê bingehî."

11 Ev ji Xudan derbas bûye, û ew jî li ber çavên me mucîze ye?"

12 Ê wan xwest ku ew bibînin ku ew çawa li ser wî sekinîne, lê dîsa jî ew ji mirovan ditirsiyan, çimkî wan fehm kir ku wî ew mesel ji wan re gotiye. Ê ew terikandin û çûn.

13 Ê hin ji mîrên Ferîse û Herod jê re şandin, da ku wî bi peyvên wî bigirin.

14 Ê hatin jê re gotin: "Mamoste, em dizanin ku hûn rast in, û em ji kesî napirsîn, çimkî hûn rêzê nadin nav û dengê merivan, lê hûn rîya Xwedê rast hîn dikin." Gelo rast e ku mirov bacê bide împarator an na? Divê em bidin an nedin?

15 Lê wî durûtiya wan dît û ji wan re got: "Tu çima min aciz dikî?" Ji bo dîtina wî qurîşekî ji min re bîne!

16 û yek anîn. Dûre got, "Wêne û nivîs çi ye?" Jê re gotin , " Qeyser "

17 Paşê, Îsa ji wan re wisa got: "Tiştên ku Qeyser in, ji Qesrê re û ji Xwedê re tiştên ku Xwedê ne, pêşkêş bikin." Ê ew bi wî matmayî man.

18 Paşê Sadduceyên ku bawer dikirin ku qiyamet tune ye, hatin cem wî û jê pirsîn, û jê pirsî:

19 Mamoste, Mûsa ji me re wisa nivîsî: "Eger birayê mîr bimire û pîreka xwe bihêle û zarokên wî tune bin, bila birayê wî jina xwe bigire û zarokên birayê xwe rabike."

20 Niha heft bira hebûn. Yê pêşî jin bir; mir û tu zarok nehişt.

21 û ya duduyan ew birin û mirin, zarok nehiştin. ya sêyem jî

22 Ê her heftan jî bê zarok man. Di dawiyê de jin jî jiyana xwe ji dest da.

23 Niha di rabûna miriyan de, gava ew ji miriyan rabin, wê jina kê di nav wan de be? Ji ber ku her heftan jî wekî hevjînekê xwedî yê wê bûn.

24 Paşê Îsa ji wan re got: "Ma ne wisa ye?" Tu şaş î ji ber ku tu nivîsaran nas nakî û ne jî qudreta Xwedê

25 Gava ji miriyan radibin, ne dizewicin, ne jî dizewicin, lê ew ê mîna ferîşteyên li ezmanan bin.

26 Lê der barê miriyan de, ku dibe ku rabin, te di pirtûka Mûsa de nexwendîye, xwedê çawa jê re got li ber bûşê got: "Ez Xwedayê Birahîm û Xwedayê Îshaq û Xwedayê Yaqûb im"?

27 Xweda ne Xwedayê miriyan, yê zindîyan e. Tu gelekî şaş î.

28 Ê yek ji wan sernivîseran hat cem wî, yê ku li wan guhdarî kiribû, gava wan bi hev re nîqaş dikir. "Îdî gava dît, ku bi rastî bersiva wan daye, ji wî pirsîye: Di serî da fermana herî mezin çi ye?"

29 Lê Îsa wisa got: "Bibihîze, Ey Îsraêl, Xwedayê me Xuda yê bi tenê ye,

30 û tuyê bi hemû dilê xwe û bi hemû ruhê xwe û bi hemû hêza xwe ji Xwedê hez bikî."

31 Ya din jî ew e: "Tu yê wekî xwe ji cîranê xwe hez bikî." Ji vê mezintir ti fermaneke din nîne.

32 Ê nivîskar jê re got: "Mamoste, te bi rastî rast gotiye. Ew ji bilî wî yek e û ji bilî wî tu kes nîne;

33 Ê ji bo hezkirina wî bi dil û can û bi hemû hişê xwe û bi hemû hêza xwe û hezkirina cîranê xwe wekî xwe, ew ji hemû pêşniyar û fedekariyên şewitî wêdetir e

34 Lê gava Îsa dît ku ew bi aqilmendî cewab dide wî, wî jê re got: "Tu ji padîşahiya Xwedê ne dûr î." Ê ji wê demê û pê ve êdî kesî newêrîbû jê bipirse.

35 Ê Îsa li perestgehê ders dida, wî wisa got: "Nivîskar çawa dibêjin ku Mesîh Kurê Dawid e?"

36 Dawid bi xwe jî bi Ruhê Pîroz got, "Xuda ji Perwerdekarê min re got: "Li destê min ê rastê rûne, heta ku ez dijmînên we têxim bin lingên te."

37 Dawid jê re dibêje hostayê xwe. Kurê wî ji ku ye? Ê hemû mirovan ji bihîstina wî hez kirin.

38 Ê wî hîn wan kir û ji wan re got: "Hay ji qorbaniyan hebin, yên ku hez dikin bi cilên dirêj bimeşin û silavê bidin hev li sûkê,

39 û hez dikin ku li serê kinîştan û li ser sifreya eywanê rûnin;

40 Xaniyên jinebiyan dixûnin û duayên dirêj pêşkêş dikin. Ew ê hukmê girantir bistînin.

41 Ê Îsa li hember sindoqa Xwedê rûniştin û dîtin ku xelkê çawa pere xistine sindoqê Ê gelek mirovên dewlemend gelek tişt xistin hundir.

42 Ê jinebiyekî belengaz hat û du mitefik danîn, ew yek jî dûr dike.

43 Ê wî gazî şagirtên xwe kir û ji wan re got: "Bi rastî ez ji te re dibêjim, vî jinebiya belengaz ji hemû kesên ku ew xistine singa Xwedê zêdetir xiste singê Xwedê.

44 Ji ber ku hemûyan bereketa xwe danîne, lê belê vê yekê hemû tiştên xwe ji xizaniya xwe, hemû eşyayên xwe daye jiyîn.

13

1 Ê gava ew ji perestgehê derdiket, şagirtêkî wî jê re got: "Mamoste, li kîjan kevîr û kîjan avahiyan binihêre!" 2 Ê Îsa jê re got: "Tu van avahiyan mezin dibînî?" Li ser kevîrekî din jî kevîrekî ku neyê şikandin namîne. 3 Ê gava ew li çiyayê Zeytûnê yê li hemberî perestgehê rûniştibû, Petrûs, James, John û Andrew jê bi tena serê xwe pirsî, 4 Ji me re bibêje, ew yek wê kengê bibe? Ê dema ku ew hemû tişt

temam bibin dê îşaret çi be? 5 Îsa ji wan re wisa got: "Lê binêre ku tu kes te naxapîne." 6 Gelek wê bi navê min werin, bibêje, 'ez ew im' û wê gelean bixapîne. 7 Lê dema ku hûn şer û gotegotên şer dibihîzin, natirsin. Divê bê kirin. Lê belê dawî hê ne li vir e. 8 Ji bo millet li hember millet û padîşahiye li hember padîşahiye serî hilde û erdhêjê dê paş û paş de çêbibin û dê demê wê giranbiha be. Ev destpêka êşên kedê ye. 9 Lê tu, hay ji xwe hebe. Ji ber ku ew ê te radestî darazê bikin û di kinîştan de hûnê lêxin û berî mîr û padîşahan hûnê werin pêşiya mîr û padîşahan ji bo xatirê min, wekî şahidiyekê ji wan re 10 û încîl divê pêşî li hemû miletan were belavkirin. 11 Ji ber vê yekê eger we bînin û radestî we bikin, pêşî li xema te nekevin ku hûn ê çi bêjin. Lê tiştê ku di wê saetê da ji te ra dihê dayîn diaxive. Ji ber ku ne tu dibêjî, lê ruhê pîroz e. 12 Bira wê bira teslîmî mirinê bike, û bav bide kurê xwe, û zarok jî wê li hemberî dê û bavan serî hildin û alîkariya wan bikin ku ew bimirin. 13 Û ji bo navê min tu dê ji her kesî nefret bikî. Lê belê yê ku heta dawiyê li ber xwe dide wê rizgar bibe. 14 Lê belê gava tu dibînî ku bêhalî li ku derê ye, kî dixwîne, bila bala wî bikişîne. - Wê demê kî li Cihûyê be bila bireve nav çiyân. 15 Ew kesê ku li ser malê ye divê neyê xwarê û nekeve hundir da ku tiştêkî ji mala xwe bîne. 16 Û kî li meydanê be, bila ji bo ku eyarê xwe bistîne venegere. 17 Lê xwelî li kesên ducanî û hemşîre yê wê demê be! 18 Lê dua bike ku zivistanan pêk neyê. 19 Di van rojan de, mîna ku ji destpêka afirandinê ve, ku Xwedê afirandiye û wê careke din qet nebe, tengasiyên wisa wê hebin. 20 Û eger Xudan van rojan kurt nekiribûya, tu mirov xelas nedibû; lê ji bo xatirê hilbijêrê ku wî hilbijartiye van rojan kurteber kiriye. 21 Eger kesek wê demê ji te re bibêje "Binêre, vaye Mesîh" binêre, ew li wir e!, jê bawer neke. 22 Ji bo gelek Mesîhên sexte û pêxemberên sexte wê nîşan û şaşiyan nîşan bidin, da ku ew hilbijartin jî bixapînin, eger gengaz bûya. 23 Lê tu hişyar bî. Min berê jî ji we hemûyan re gotibû! 24 Lê di wê demê de piştî vê bobelatê wê roj û hevy ronahiya xwe winda bikin, 25 û stêrk dê ji ezmanan dakevin, û dê hêzên asîmanan bihejînin 26 Û paşê ew dê bibînin ku Kurê Mirov bi hêz û rûmeteka mezin di nav ewran da tê. 27 Û paşê ewê milyaketên xwe bişîne, û ewê bi hev re hilbijartina xwe ji çar bayan, ji dawîya erdê bigire heta dawîya ezmanan 28 Lê ji dara hejîrê meselê fêr bibe: Dema ku şaxê wê niha diweşe û pel tî, hûn dizanin ku havîn nêz e. 29 Îcar jî, heke tu van tiştan bibînî, bizanibe ku li ber derî ne. 30 Bi rastî ez ji te re dibêjim, heta ev hemû tişt derbas nebin ev nîş derbas nabe. 31 Ezman û erd wê derbas bibin; Lê gotinên min dê derbas nebin. 32 Lê ji wê roj û saetê tu kes nizane, ne ferîşteyên li ezmanan, ne jî Kurê, tenê Bavo. 33 Hişyar be, lê binêre. Ji ber ku hûn nizanin kengî dem hatiye. 34 Çawa ku mirovekî li welêt digeriya û mala xwe terikand, ji xizmetkarên xwe re, ji her karê xwe re rabû desthilatdar û ji dergevan re emir kir ku lê temaşe bike: 35 Îcar temaşe bike; ji bo tu nizanî axayê malê kengî tê, çi êvar, çi nîvê şevê, çi li çengê xenişkê, yan jî sibehan, 36, da ku ew te di xew de nebin dema ku ji nişka ve tê 37 Lê ez ji te ra çî dibêjim, ez ji hemûyan ra dibêjim: Temaşe bike.

14

1 Û hêj du roj beriya Cejna Paskalyayê û rojên nanê bêxwedî hebûn. Û serok keşe û sernivîseran xwestin ku çawa wî bi qurmiçî bigirin û wî bikujin. Bi rastî: "Passa". Luther di Peymana Nû de "Paskalya" wek "Paskalya" bi nav kir. 2 Ji bo wan gotin, "Ne di cejnê de, eger di nava gel de serhildanek bê kirin" Li Bethany 3 Gava li Bethany li mala Simon leper bû, û li ser maseyê rûniştî bû, jinek hat ku qedehek rûnê spîndar a pak û hêja hebû, wê camşikand û rijand ser serê xwe. 4 Lê hin kes hebûn ku çavnebar bûn û di nav xwe de digotin, "Ev çi îsrafa neftê ye?" 5 Dikaribû ev rûn ji bo zêdeyî sê sed parçeyên zîv bihata firotin û ji xizanan re bihata dayîn; 6 Lê Îsa got: "Bila ew herin." Tu çima serê wê teng dikî? Wê ji bo min karekî baş kir. 7 Her tim mirovên xizan li cem te ne û eger hûn dixwazin hûn dikarin qenciye ji wan re bikin; Lê tu her tim li cem min nîn î. 8 Wê çi ji dest hat kir; Ji bo veşartina min berê bedena min aciz kir. 9 Bi rastî ez ji te re dibêjim, li ku derê Mizgînî li hemû dinyayê belav dibe, wê di bîranîna wê de jî bê gotin ku wê niha çi kiriye. 10 Û yek ji duwazdeh kesî ya Judas Iscariot ji bo ku xayintiyê li wan bikin çûne cem keşeyên sereke. 11 Dema ku ew bihîstin, kêfxweş bûn û soz dan ku wê pere bidin wî. Û di firsendeke baş da li rêyên xiyanetê geriya. 12 Û di roja pêşîn a nanê bêxwedî de, gava berxê Paschal dihat pêşkêşkirin, şagirtên wî jê re gotin: "Tu dixwazî em bi ku ve herin û berxê Paschal amade bikin ji bo ku hûn bixwin?" 13 Û du şagirtên xwe şand ji wan re got: "Herin nav bajêr, û hûnê rastî zilamekî ku qedehek avê tê de ye were; here dû wî, 14 û li ku derê bikeve, ji axayê xanî re bêje: "Axa ji te re xeber da, "Odeya ku ez dikarim bi şagirtên xwe re berxê Paschal bixwim li ku derê ye?" 15 Û ew ê saloneke mezin nîşanê we bide, ku tê de asê maye û amade ye; li wir amadekariyên me dike. 16 Û şagirt dûr ketin û hatin bajêr, û dîtin, wekî ku wî ji wan re gotibû, û berxê Paschal amade kir 17 Akşam da oniki yle birliktê geldî 18 Û gava ew li ser maseyê rûniştibûn û xwarin dixwarin, Îsa got: "Bi rastî ez ji we re dibêjim, yek ji we ku bi min re dixwe wê xiyanetê li min bike." 19 Û ew xemgîn bûn û jê re gotin, yeko yeko, "Ma ez?" 20 Û ji wan re got: "Yek ji wan duwazdeh kesî ye ku dê bi min re li tasê bixe." 21 Rast e ku Kurê Meriv diçe, wekî ku ji wî hatiye nivîsandin; Lê xwelî li wî zilamî be, yê ku kurê meriv bi wî re xayintî kiriye! Ew ê ji bo heman zilamî baştir bûya ku ew qet ji dayik nebûbû. 22 Û gava wan nan dixwar, Îsa nan stand, spas kir û şikand, û ew da wan, û got: "Bireve; Ev laşê min e. 23 û wî kasa girt, spas kir, û da wan; Û hemûyan jê vedixwar. 24 Û ji wan re got: "Eva xwîna min a Peymana Nû ye, ku ji bo gelean tê rijandin." 25 Bi rastî ez ji te re dibêjim, ez ji mezinbûna mêw re venaxwim heta roja ku ez dîsa vedixwim di padîşahiya Xwedê de 26 Û dema sirûda pesindayînê diaxivîn derketin çiyayê Zeytûnê. 27 Û Îsa ji wan re wisa got: "Hûn ê hemû li hemberî min bikevin; ji bo wê hatiye nivîsandin, " Ezê li şivan bixim, pez jî belav bibe " hatiye nivîsandin. 28 Lê wexta ku ez rabim, ez dê berîya te

herim Galileeyê. 29 Lê Petrûs jê re got: "Û heke ew tev li te bibin, ez nakim." 30 Û Îsa jê re got: "Bi rastî ez vê şevê berî du caran ji te re dibêjim, tuyê sê caran min înkâr bikî." 31 Ama daha da şöyle dedi: "Seninle birlikte bimirim bile, sizi inkâr etmedim Hemûyan jî heman tişt gotin. 32 û hatin dadgeha bi navê Gethsemane. Û ji şagirtên xwe ra got: "Heta ku ez nimêj bikim li vir rûne." 33 Û wî Petrûs û Aqûb û Yûhenna bi xwe re birin, û dest bi hejandin û hejandina wî kir, 34 û ji wan re got: "Canê min ji mirinê aciz e; Li vir bimîne û lê binêre! 35 Û hinekî dûr çû, û ket erdê, û dua kir ku, eger mimkun be, saet wê wî derbas bike, 36 û got: "Abba, bavê min, her tişt ji bo te mimkin e; vê kûpayê ji min bistîne; Lê ne tiştê ku ez dixwazim, lê tu çi dixwazî! 37 Û ew hat û ew di xewê de dît û ji Peter re got: "Simon, tu di xew de yî?" Tu nikarî saetekê temaşe bikî? 38 Temaşe bike û dua bike ku tu nekevî nav ceribandî. Ruh bi îrade ye; Lê goşt qels e. 39 Û dîsa çû dua kir û heman gotin got, 40 û dîsa hat û dîsa ew di xew de dît; ji ber ku çavên wan tijî xew bûn û nedizaniyê çî bersivê bidin wî 41 Û cara sisêyan hat û ji wan re got: "Ax, tu yê niha razê û bêhna xwe bidî?" Êdî bes e; saet hat. Binihêre, kurê merivan radestî destê gunehkaran dibe.

42 Rabe, bihêle em herin. Binihêre, yê ku xiyaretê li min dike nêzîk e. 43 Û hema ku ew hîn axîfî, cihûyek ji duwazdeyan hat cem wî, û şirketeke mezin bi wî re, bi şûr û çû, ji keşe û qûrbana û kalûpîran 44 Û xayîn ji wan re nîşanek çêkiribû û gotibû, " Ez ê kê maç bikim, ew e; desteser dike û bi selameti wî bi rê ve dibe. 45 Û dema hat, yekser hat cem wî û jê re got, "Rebî! û maçî kir. 46 Lê destê xwe danîn ser wî û ew desteser kirin. 47 Lê belê yek ji kesên ku li ber radiwestiya şûrê xwe xêz kir û li xizmetkarê keşeyê bilind xist û guhê yekî jê kir. 48 Û Îsa bersiv da wan û ji wan re got: "Hûn wek ku li dijî kujerekî bi şûr û bi çoyan derketin da ku min bigirin 49 Ez her roj bi te ra di perwerdeya perestgehê da me û te ez negirtim. . Lê belê divê kitêb ayet bê cih! 50 . Piştî hemûyan ew terikandin û reviyên. 51 Û xortek hebû ku li pey wî diçû, li ser çermê xwe yê tazî bi kinc li xwe kiribû; Û dest danîn ser wî. 52 Lê wî dev ji kinc berda û tazî reviya. 53 Û wan Îsa ber bi kahîne bilind ve bir; û hemû keşe û kal û serçete li hev civandin. 54 Lê Petrûs ji dûr ve li pey wî çû qesra rahîbê bilind, û bi xulamreyan re rûnişt û xwe bi agir germ kir 55 Lê belê serokerkan û hemû Senhedrîn dîsa li şahidiya Îsa geriyan, dibe ku ew wî bimirin, û tiştê nedîtin. 56 Gelek kes li hemberî wî şahidê derewîn aciz dibin; lê şahidiya wan li hev nekir. 57 Û hinek rabûn ser xwe û li hemberî wî şahidiya derewîn çêdikirin û digotin, 58 Me bihîst ku wî got: "Ez ê vê perestgeha ku bi destan hatiye çêkirin hilweşînim û di sê rojan de ez ê perestgeheke din a ku bi destan nayê çêkirin ava bikim." 59 Lê şahidiya wan jî li hev nedikir. 60 Û rahîbê bilind rabû û di navberê de sekinî û ji Îsa pirsî: "Ma tu bersivê nadî van şahidiya li hemberî te?" 61 Lê bêdeng, bê deng bû û tu bersiv neda. Paşê rahîbê bilind dîsa jê pirsî û jê re got: "Qey tu Mesîh, Kurê Yê Pîroz î?" 62 Lê Îsa got: "Ez im; Û hûnê bibînin ku Kurê Mirov li ser destê rastê yê desthilatdariyê rûniştiye û bi ewrên ezmanan tê. 63 Piştî rahîbê bilind kincên xwe diçirîne û dibêje, "Çima pêwistiya me bi şahidan zêdetir heye? 64 Bi rastî te kafirî bihîstîye. Tu çi difikirî? Lê hemûyan cezayê li ser wî bilêv kirin, ku sûcdarê mirinê ye. 65 Paşê hinekan dest bi tifikirina wî kirin, û rûyê wî nixumandin, û bi kulmên xwe lêdan, û jê re gotin: "Pêxember ji me re!" Û xudakaran li rûyê wî xist. 66 Û Petrûs jî li hewşê bûn. Paşê yek ji xizmetkarên qeşe bilind hat; 67 Û gava dît ku Petrûs xwe germ dike, li wî nihêrî û got: "Û tu jî li cem Îsayê Nazaretê bûyî." 68 . Lê wî ew derewand û got: " Ez nizanim, ne jî ez fam dikim ka tu çi dibêjî " Û ew derket hewşê, 69 . Xizmetkar ew dît û dîsa dest bi gotina kesên ku li cem wan sekinîne kir: " Ev yek ji wan e " 70 û dîsa întîxar kir. Û piştî demekê dîsa ji Peter ra gotin, "Rastî, tu yek ji wan î; Ji ber ku tu Galileyî yî. 71 Lê wî dest bi lanetkirina xwe kir û sond dixwe: "Ez zilamê ku tu diaxivî nas nakim." 72 Û di cih de dîsa keser. . Paşê, Petrûs got ku Îsa jê re got: "Berî ku du caran qijik bibe, tuyê sê caran min înkâr bikî." Û wî dest bi girî kir.

15

1 Û serê sibehê, keşeyan şîret li kal û pîran û qurbanan û hemû Senhedrînê girtin û Îsa girêdan û ew birin, û ew radestî Pilate kirin.

2 Û Pilate jê pirsî: "Tu padîşahê Cihûyan î?" Lê wî bersiv da û jê re got, "Tu wisa dibêjî."

3 Û serekê keşeyan ew bi hişkî tawanbar kirin.

4 Pilate dîsa jê pirsî û got: "Ma hûn bersivê nadin?" Binêre bê ka çi qas zor te sûcdar dikin!

5 Lê Îsa êdî cewab neda, ji ber vê yekê, Pilate matmayî ma. 6

û ji bo cejnê girtiyeke dida wan.

7 Şimdi isyanda cinayet işleyen isyancılarla yakalanan Barabbas adında biri de var

8 Û gel rabû ser xwe û jê xwest ku wekî berê bike.

9 Lê Pilate bersiva wan da, "Tu dixwazî ez padîşahê Cihûyan berdim te?"

10 Ji ber ku wî dizaniyê ku keşeyan ew ji ber çavnebariyê teslîm kirine.

11 Ama baş papazlar halka Barabbas'dan gidelim provoke

12 Lê Pilate dîsa bersiv da wan û ji wan re got: "Ez ê bi wî re çi bikim ku tu ji kê re dibêjî Padîşahê Cihûyan?"

13 Paşê dîsa qêriyan, " Wî bixaşînin ! "

14 Û Pilate ji wan re got: "Wî çi xerabî kiriye?" Lê hîn bêhtir qîriyan: Wî bixapîne!

15 Lê Belê Pilate tê bîra wî ku ew îradeya gel bike, û Barabbas ji wan re serbest berda, û Îsa ji rê derxist, û ew radestî xaçperestiyê kir.

16 Û eskeran ew anîn nav kelehê, yanî mala dadmendiye, û bi hev re bangî hemû şirketê kirin,

17 û wan mor danî ser wî, û taca stiranê pêxistin, û 18 û dest bi silava wî kirin, "Silav li te be Padîşahê Cihûyan."
 19 Îdî ewan bi sîleyekê li ser serê wî xistin û li ser wî da gerîyan û li ser çokên wan da ketin û îbadeta wî kirin.
 20 Û gava tinazên xwe pê dikirin, ew ji morê diqetandin û cilên wî li xwe dikirin, û ew derxistin ji bo ku bêne xaçkirin,
 21 salî û zorê li yekî ku derbas dibû, navê Simonê Cyrene yê ku ji meydana hat, ku bavê Îskender û Rufus bû, ji bo ku xaçê ji wî re bîne.
 22 û ew anîn cihê Calvary ku weke cihê kiloxê hatiye wergerandin.
 23 Û ji bo ku di şerabê da vexwin mîrat dane wî, lê wî ew nestandiye.
 24 Û ewan ji bona wî ra xaç kirine. Û kincên wî dabeş kirin û ji bo ku bibînin divê kî çi bistîne gelek tişt avêtin.
 25 Niha dora saeta sêyem bû ku ew xaçkirin.
 26 Û li ser wî nivîsiye tiştê ku li dijî wî hatiye gotin, yanî Padîşahê Cihûyan e.
 27 û bi wî re du kujer, yek li milê wî yê rastê û yek jî li milê wî yê çepê xaç kirin.
 28 Paşê kitêb a ku dibêje: "Ew di nava sitemkaran de tê hejmartin."
 29 Û yên ku bi wî re derbas bûn, ew kafir kirin û serê xwe hejandin û gotin: "Ha, tu yê ku perestgehê bişikîni û di sê rojan de ava bikî,
 niha 30 xwe rizgar bike û ji xaçê were xwarê."
 31 Bi vî awayî, serokkahîn di nav xwe û nivîskaran de henekên xwe pê dikirin û digotin: "Wî alîkarî daye kesên din, û nikare xwe rizgar bike."
 32 Bila Mesîh Padîşahê Îsraêl êdî ji xaçê dakeve xwarê, ku em bibînin û bawer bikin. "Û ewanê ku bi wî ra hatine serkutkirinê jî, ewan ançkirine.
 33 Û bi qasî saeta şeşan heya saet nehan li seranserê erdê tarîti hebû.
 34 Û di saet nehan de, Îsa bi dengê bilind giriya û got: "Êlî, Êlî, lama asabthanî?"
 35 Û hin kesên ku li ber radiwestiyan dema ku ev gotin bihîstin gotin: "Bele, gazî Êlijah dike."
 36 Paşê yek ji wan bazda û sifnek bi sirke tijî kir, û danî ser qatekê, av da û got: "Raweste, bila were dîtin ka Êlicah were û wî daxîne."
 37 Lê Îsa bi dengê bilind giriya û mir.
 38 Û perdeya di perestgehê da ji serî heta binî bi duyan hatibû çirandin.
 39 Û sedsalî, yê ku li hember wî sekinî bû û dît ku ew dimire, wisa got: "Bi rastî, ev zîlam kurê Xwedê bû."
 40 Û hin jin jî hebûn ku ji dûr ve temaşe dikirin, di nav wan de Mary Magdalene, û Meryem dayika James the Little and Joses, û Salome,
 41 salî hebûn ku dema ew li Celileyê bû pey wî ketibû û xizmet ji wî re kiribû, û gelek ên din jî bi wî re çûbû Orşelîmê.
 42 Û êvaran, çimkî roja berî sebatê bû,
 43 Ûsiv ê Arîmathea hat, ku ew jî li benda padîşahiya Xwedê bû. Bi wêrekî çû Pîlateyê û cesedê Îsa xwest.
 44 Lê Belê Pîlate matmayî ma ku ew ji zû ve miriye û gazî centurionê kir û jê pirsî ka ew berî demeke dirêj miriye yan na.
 45 Û wexta ku wî ji sedrê pirs kiribû, wî cesed da Ûsiv.
 46 û wî xalîceyek kirî, hilda, û li kincan pêça, û xiste goreke ku di zinarekî de hatibû hewandin, û li ber deriyê gorê keviyek hildigirt
 47 Lê Mary Magdalene û Meryem dayika Jose dîtin ku ew li ku derê hatîye danîn.

16

1. Gava Şabat derbas bû, Meryem Magdalene û Dayika James Meryem û Salome biharat kirîn, dibe ku ew bîn û wî aciz bikin. 2 Û roja pêşîn a hefteyê, pir zû, dema ku roj rabû hatin ser gorê. 3 Û di nav xwe de gotin: " Wê kî kevirê ji deriyê gorê ji me re bipêçe ? " 4 û li jor nihêrîn û dîtin ku kevir hatiye raxistin; Ji ber ku ew gelekî dirêj bû. 5 Û ketin hundirê gorê, dîtin ku ciwanek li ser destê rastê rûniştiye, ku kirasekî spî yê dirêj li ser bû û ew matmayî mane. 6 Lê ji wan re got, " Netirsîn . Tu li Îsayê Nazareth ê Xaçperest digêrî. Rabûye, ne li vir e. Li cihê ku ew danîne behs bike! 7 Lê here ji şagirtên xwe û Petrûs re bibêje ku ew ê berî te biçe Celileyê. Li wê derê tu yê wî bibînî, wekî ku wî ji te ra gotîye. 8 Û derketin derve û ji gorê revîyan; Ji ber ku ew dilerizî û tirsîyabû. Û ji kesî re tiştek negotin; Ji ber ku tirsîyan. 9 10 û ew çû ji kesên ku pê re bûn, şî û girîn îlan kir. 11 Û ev, gava bihîstin ku ew sax e û jê re xuya bû, wan bawer nedikir. 12 Paşê, gava ew li ser axê dimeşîyan, wî xwe di bin formeke din de ji du wan re di rê de eşkere kir. 13 Û ew jî çûn û ji yên din re gotin. Û wan jî ji wan bawer nedikir. 14 Di dawiyê de, dema yanzdeh li ser maseyê rûniştibûn, xwe derxist holê û bêbaweriya wan û diwariya dilê wan red kir, ji ber ku baweriya wan bi kesên ku ew dîtin e û rabûne, nedikir. 15 Û ji wan re got: "Herin hemû dinyayê û mizgînê bidin her aferîdeyekê 16 Ewê bawer dike û bin av dibe, wê xelas bibe. Lê yê ku bawer nake wê lanet bibe. 17 Lê îşaretên ku dê bibin pey kesên bawermend ev in: Di navê min de wê ruhên xerab derxin, bi zimanên nû biaxivin, 18 wê serban derxin, û eger ew tiştekî kujende vexwin, ew ê wan neêşîne; ew dê destên xwe bidin nexweşan û ew dê bi wan baştir bibe 19 Û Xudan,

piştî ku bi wan ra peyivî, ew rakirin ezmanan û li destê Rastê Xwedê rûniştin. 20 Lê belê derketin derve û li her cihî mizgînî dan. Û Xuda bi wan re xebitî û bi ayetên pey re peyva rast kir.

- Li gor Lûqa Încîl:

- 1 Piştî ku gelek berê xwe dane hesabê çîrokên ku di nav me de çêbûne,
2 wekî ku ew radestî me kirine, yên ku ji destpêkê ve ji xwe re dîtine, û bûne wezîrên gotinê,
3 min jî baş fikirî, piştî ku min ji destpêkê ve bi dil û can lêkolîn li ser hemû tiştan kir, ku ez bidim te Teofîlê min ê mezin,
4, hûn dikarin bingeha doktrîna ku hûn tê de talîmat didin bizanin.
5 Di rojên Şahê Herod ya Cihûyan de kahînekî fermana Abiah hebû ku navê wê Zachariah bû û hevîna wî keçên Harûn bû ku navê wê Elizabeth bû
6 Lê ew herdu jî li ber Xwedê bi meraq bûn û di hemû ferman û qanûnên Xuda de bêguneh dimeşyan.
7 Û zarokekî wan tune bû, ji bo Elîzabêt hişk bû, û her du jî gelek pîr bûn.
8 Û ew derbas bû, gava wî li ber Xwedê kahîntî dida xebitandin, wexta ku ew fermana wî bû,
9 ku li gorî adeta keşetiyê ew ji bo şewitandina tîrşîkê hatibû kişandin û ew çû perestgeha Xudan.
10 Û hemû girseya gel li derve bû, di saeta tacizê de dua dikirin.
11 Û melekekî Xuda jê re xuya bû, li ber destê rastê li tenîştê tûjê radiwestiya.
12. Û dema Zacharias ew dît, ew tirsîya û tîrsek bi ser wî de hat.
13 Melek jê re got: "Netirse Zacharias, ji bo ku duaya te hat bihîstin, û jina te Elizabeth dê ji te re kurekî ku navê wî John e, hilde."
14 Û tuyê bi kêf û şahî bî, û gelek kes wê bi zayîna wî şa bibin.
15 Ji bona Xuda yê mezin ra qencîkar e. Wê şerab û vexwarineke xurt venexwe û ji zikê dayika xwe bi Ruhê Pîroz tijî bibe.
16 Û ewê gelek zarên Cihûyan bibe Xudayê wan.
17 Û ewê bi ruh û hêza Êlyas derkeve pêşîya wî, dilê bav û bavan veguherîne zarokan, û bêtaetiya şehrezayiya qencan bike, da ku ew ji Xuda re komelekî amade be.
18 Zacharias ji melayketê re got: "Ez ê vê çawa zanibim?" Ji ber ku ez pîr im û jina min pîr e.
19 Melayket bersiv da û jê re got: "Ez Gabriêl im, yê ku li ber Xwedê radiweste û ez şandim ku bi te re bi axivim, dibe ku van tiştan ji te re bibêjim."
20 Û binêre, tu yê bêdeng bibî û heta roja ku ev tişt pêk werin, tu nikarî bi axivî, ji ber ku te ji gotinên min bawer nekiriye, ku dê di demsala wan de pêk were
21 Û mirov li benda Zacharias man, û matmayî man ku ew qas dirêj li perestgehê tar kir.
22. Gava ew derket derve, nikaribû bi wan ra bi axive, û wan dizanîbûn ku wî dîtinek li perestgehê dîtiye. Û gazî wan kir û bêdeng ma.
23 Û hat ku wexta xizmeta wî xilas bû, ew çû mala xwe.
24 Û piştî van rojan, pîreka wî Elîzabêt ji bo 5 mehan xwe ji dayik kir û xwe veşart û got,
25 : "Di rojên ku Xudan li min nihêrî, ku dibe ku ew ji min gazindên min ên di nava mêran de bistîne, ev e
26 Û di meha şeşan de, melek Gabriyêl ji aliyê Xwedê ve şandin bajarekî Celîlê, ku jê re Nazareth tê gotin,
27 salî bû bakirê ku ji zîlamê bi navê Ûsiv ê mala Dawid re hevaltî dikir û navê keçikê Meryem bû.
28 Û melek hat cem wî û got: "Silav li te be, yê herî qenc! Xuda bi te re ye!
29 Lê belê ew ji gotinên xwe tirsîya, û ji xwe re wisa fikirî: "Ev çi silav e?"
30 Û melek jê re got: "Netirse Meryem, ji ber ku te qencî ji Xwedê re dît."
31 Behs bike, tuyê kurekî bibînî û bidî dinyayê, û navê te îsa be.
32 Ewê gewre be, û ji wî re kurekî Herî Bilind tê gotin, û Xwedê Xwedê textê bavê xwe Dawid ê
33an bide wî û ewê heta hetayê li ser mala Yaqûb padîşah be û dawiya padîşahiya wî namîne
34 Paşê Meryemê ji melean re got: "Ev çawa dibe, ji ber ku ez kesekî nas nakim?"
35 Melek cewab da û jê re got: "Ruhê pîroz wê bi ser we de were, û hêza Herî Bilind wê we serûbin bike.
36 Û binihêre, Elîzabêt, xizmê te jî bi kurekî xwe yê bi temenê xwe ducanî ye û niha di meha şeşan de dimeşe, ku tê gotin beradayî ye.
37 Ji bo Xwedê tu tişt ne mimkûn e.
38 Û Meryemê got: "Hayjê, ez xulamê Xuda me, bila li gor gotina te li min bê kirin." Û melayket ji wê derket.
39 Lê Meryemê di wan rojan de rabû, û berê xwe da çîyan li bajarekî Cihûda,
40 û hat mala Zekerya û silav da Êlîzabêt
41 Û wexta ku Elîzabêt silava Meryemê bihîst, zarok di zikê xwe de rakir. Û Êlîzabêt bi Ruhê Pîroz tijî bû,
42 salî bû û bi dengê bilind giriya û got: "Xwezî tu di nav jinan de bî, û xwezî fêkiya zikê te ye."
43 Û çawa ye ku diya Perwerdekarê min tê ba min?
44 Behold, gava min dengê silava te bihîst, zarok di zikê min de ji kêfê rabû.

45 Ey xwezî hûn in ên bawerî anîne! "Bi rastî tiştê bi Xuda ji bona we ra hatiye gotinê, pêk hatiye."
 46 Û Meryemê got: "Ruhê min Xudan,
 47 û ruhê min bi Xwedayê rizgarkerê min şa dibe;
 48 ji ber ku kêmasiya bendeyê xwe dîtiye. Bisekine, ji niha û pê ve hemû zarokên zarokên min wê ji min re bêjin pîroz be.
 49 Ji ber ku wî ji bo min tiştên mezin kir, kî hêzdar e û navê wî pîroz e.
 50 Û dilovanîya wî bi ewanê ku ji wî ditirsin, her tim dimire.
 51 Hêza xwe bi milê xwe pêk tîne û kesên ku di dilê wan de serbilind in belav dike.
 52 Ewî hêzdar ji textê xwe avêtîye xwarê û bilindtir dike.
 53 Ew birçîbiyan bi kelûpelan tijî dike û dewlemendan vala dihêle
 54 Ew rehmetê tîne bîra xwe û alîkariya xizmetkarê xwe Îsraêl dike,
 55 gava ew bi bavê me re, bi Birahîm û zarokên xwe re heta bi hetayê diaxivî.
 56 û Mary bi qasî sê mehan li gel wê man û paşê ew vegerîya malê.
 57 Û wexta wê hat ku Elîzabêti ji dayik bibe û kurekî xwe anî dinê.
 58 Û cîran û merivên wê bihîstin ku Xuda jê re dilovaniyek mezin nîşan daye û pê şa bûye.
 59 Û roja heştêmîn derbas bû ku ew hatin ku pitik dorpêç bikin, û navê bavê wî Zacharias lê kirin.
 60 Lê diya wî cewab da û got: "Bi tu awayî, lê navê wî John e."
 61 Û jê re gotin, "Di nava malbata te de kesekî ku jê re dibêjin nîne.
 62. Û gava wî gazî kir, gazî bavê wî kirin.
 63 û tabletwest û nivîsand, "Navê wî John e." Û hemû jî matmayî man.
 64 û tavilê dev û zimanê wî vebû û wî xeber da û pesnê Xwedê da
 65 Û tirs bi ser hemû cîranan de hat û ev çîrok hemû li hemû çiyayên Cihûyê hatin zanîn
 66 Û hemû kesên ku bihîstin, ew ber bi dilê xwe ve birin û gotin: "Tu difikirî ku dê çi bibe ji Pitikê?" "Loma bi rastî destê Xuda li bal wî da bû."
 67 Û bavê wî Zacharias bi Ruhê Pîroz tijî bû, û pêxembertî kir, 68
 "Xwedayê Xwedê be, Xwedayê Îsraêl be! Ji ber ku wî ziyaret kir û gelê xwe xilas kir
 , 69 û ji me re korneya xelasiyê li mala xulamê xwe Dawid danî,
 70 salî wek ku bi devê pêxemberên xwe yên pîroz behsa kalûpîran kir:
 71 ku wî em ji dijminên me û ji destê her kesê ku ji me nefret dikin,
 72 û dilovaniya bavên me anî bîra xwe û peymana wî ya pîroz
 a 73 . Û di sonda ku ji bavê me Birahîm re sond xwariye ku em bidin me,
 74ê ku em ji destê dijminên xwe xelas bûn, hemû rojên jiyana me,
 75an bi qencî û qenciya ku jê re xweş tê, bê tirs xizmet kirin.
 76 Û tu zarokên biçûk, dê ji te re pêxemberê Herî Bilind bê gotin. Tuyê biçî ber Xuda, ku tu rêya wî amade bikî,
 77 û di bexşîna gunehên xwe de zanîna xelasiyê bidî gelê wî,
 78 bi dilovaniya Xwedê me, ku ji bilind ve bilind bû me ziyaret kir,
 79 ku ew xuya dibe ku ew li cem kesên ku di tarîti û siya mirinê de rûdinin, û lingên me di riya aştiyê de danîne
 80 Û pitik mezin bû û bi ruhê xurt bû. Û ew li çolê bû heta ku divê were pêşiya miletê Îsraîlê.

40

2

1 Niha hat ku wê demê fermanek ji Qeyser Augustus derket, ku divê hemû cîhan bihesibîne.

2 Û ev texmîna yekem bû, û di wê demê de hate kirin ku Cyrenius li Sûriyê walî bû.

3 Û her mirovek diçû qîmetê, her zilam diçû bajarê xwe.

4 Paşê Ûsiv jî ji Celileyê, ji bajarê Nazaretê ber bi welatê Cihûdayê ve çû bajarê Dawid, ku jê re Betlehem tê gotin, çimkî ew ji mal û xêza Dawid bû,

5 ku dibe ku ew qîmetê bide Meryemê, jina wî ya pêbawer, a ku bi zarok bû.

6 Û dema ku ew li wir bûn, wexta wê hatibû ku ew ji dayik bibe.

7 Û kurê xwe yê pêşîn anî dinê, û bi cilên xwe yên qaçax pêça, û ew xist egrîbê, ji ber ku di hundirê wan da odeyeka din tune bû.

8 Û li heman herêmê şivan ên bi katûşê hebûn, bi şev keriyên xwe tûj dikirin.

9 Û tu bawer bike, firîşteyê Xuda ji wan re hat û şewqa Perwerdekar li dora wan dibiriqî û ew gelekî ditirsiyan.

10 Û melayketê ji wan re got: "Netirse Binihêre, ez mizgîniya şabûneke mezin ji te re tînim, ku wê were serê hemû mirovan;

11 Ji bo ku îro rizgarkarek ji te re çêbûye, yê ku Îsa Mesîh e, li bajarê Dawid e.

12 Û ev nîşaneyek e: Tuyê zarokê ku bi cilên qaçax hatî pêçandin bibîn û di menzelekî da derewan bikî.

13 Û di cih de, melek gelek hostayên ezmanan pesnê Xwedê dida û digot:

14 Ji Xwedê re di bilindahî, aşî û daxwaza qenc a li ser rûyê erdê de.

15 Û gava milyaket ji wan çûn ezmanan, şivanan ji hev re gotin: "Ka em niha herin Beytlîsê û çîroka ku çêbûye bibînin, ya ku Xudan bi me daye nasîn."

16 Û ew bi lez hatin, û dîtîn ku Meryem û Ûsiv di mangerê de derewan dikan, û zarok di mêrgê de derewan dike.
 17 . Gava wan ew dîtibû, peyva ku ji aliyê vî zarokî ve ji wan re hatibû gotin, belav dikirin.
 18 Û hemû kesên berî wan hatibûn, li ber gotinên ku şivan ji wan re digotin matmayî man.
 19 Lê Meryemê ev hemû gotin digirtin û di dilê xwe de dihewandin.
 20 Û şivan piştî xwe zivirandin, pesnê Xwedê dan û pesnê her tiştê ku bihîstibûn û dîtîn, wek ku ji wan re dihat gotin
 21 Û gava heşt roj derbas bûn, û divê zarok bê sinetkiran, navê wî Îsa bû, wekî ku melek gazî wî kir, berî ku ew di zikê xwe de ji dayik bibe.
 22 Û wexta ku rojên pakbûna wan li gor qanûna Mûsa qediyar, ew anîn Orşelîmê, ji bo ku wî pêşkêşî Xudan bikin,
 23 wekî ku di qanûna Xudan de hatiye nivîsîn, "Bila her mêrê pêşîn ji Xudan re pîroz bê gotin"
 24 û dibe ku ew qurbanê bidin, wekî ku di qanûna Xuda de hatiye gotin "Cotek kevokên katûr an jî du kevokên ciwan".
 25 Û binihêre, li Orşelîmê kesekî bi navê Sîmeon hebû, û ew mirovekî qenc û durist bû, li benda rehetiya Îsraêl bû, û Ruhê Pîroz jî pê re bû
 26 Û wî ji Ruhê Pîroz cewab standibû ku heta ku Îsa Mesîh ê Xudan nedîtibe, wî mirinê nebîne.
 27 Û bi teşwîqa Ruh hat perestgehê. . Gava dê û bav zarokê Îsa anîn perestgehê, wî ji bo wî adet dikir, wî ew di hembêza xwe de girt û pesnê Xwedê da, û got:
 29 Xudan, niha bila xizmetkarê te aram be, wek te got;
 30 Ji bo çavên min rizgarkarê we yê
 31 ku we li ber hemû miletan amade kiriye,
 32 ronahiyek ji bo ronîkirina gencan û pesindayîna miletê we Îsraîlê dîtiye
 33 Û bavê wî û diya wî matmayî man ku li ser wî gotin.
 34 Û Simeon wan pîroz kir, û ji Meryemê re got: "Lê, ev zîlam ji bo ketin û rabûna gelek li Îsraîlê hatiye danîn, û ji bo nîşaneke ku li dijî hev be,
 35 û şûrek wê di riya giyanê te de qul bike, da ku fikrên gelek dilan diyar bibin
 36 Û pêxember hebûn, Anna, keça Phanuel, ya malbata Aşer bû, û heft sal piştî keçika xwe, bi mêrê xwe re jiya,
 37 salî û niha jinebiyek heştê û çar salî bû, ku qet ji perestgehê nehat, lê bi rojî û duayan xizmet ji Xwedê re kir.
 38 Ew jî di heman saetê de hat û pesnê Xwedê da, û wî bi hemû kesên ku li benda xelasbûna Orşelîmê bûn re axivî
 39 Û gava wan hemû tişt li gor qanûna Xudan qedandibûn, ew veqetîyan Celileyê, li bajarê xwe Nazareth.
 40 Lê zarok mezin bû, bi hîkmet mezin bû, tişî hîkmet bû û rehma Xwedê pê re bû. Îsa yê 12 salî di perestgehê de
 41 û dê û bavê wî her sal ji bo Paskalyayê diçûn Qudsê.
 42 Û dema duwazdeh salî bû, li gor adeta cejnê diçûne Orşelîmê.
 43 Û wexta ku roj xelas bûn, û ew dîsa çûn malê, zarokê Îsa li Orşelîmê ma, û dê û bavê wî ew nizanîbû.
 44 Lê difikirîn ku ew di nava hevalan de ye û ew hatin rêwîtiya rojekê û di nava xizm û nasên xwe de lê geriyan.
 45 Û dema ew nedîtîn, dîsa çûn Orşelîmê û li wî geriyan.
 46 û derbas bû ku piştî sê rojan dîtîn ku ew li perestgehê rûniştiye di nava mamosteyan de, li wan guhdarî kiriye û ji wan dipirse.
 47 Û hemû kesên ku li wî guhdarî dikirin, li ser têgihiştin û cewabên wî matmayî man.
 48 . Gava ew dîtîn , ew matmayî man . Û dêya wî jê ra got: "Kurê min, te çima ev anî ber me?" Lê binihêre, ez û bavê te em bi êşê li te geriyan.
 49 Û ji wan ra got: "Te çî li min gerand? Tu nizanî ku divê ez di nav tiştên Bavê xwe da bim?
 50 û ew peyva ku bi wan re axiftin fêhm nekirin.
 51 û bi wan re daket xwarê û hat Nezeratê û rastî wan hat Û diya wî van hemû peyvên di dilê xwe da radigirt.
 52 Û Îsa hîkmet, hîkmet û kerema xwe bi Xwedê û mirovan re zêde kir.

3

1 Di pazdehemîn saliya hikumdariya Tiberius Caesar de, dema Pontius Pilate waliyê Cihûdeyê bû û Herod mîrê Celîleyê bû û birayê wî Philip mîrê Ituraea bû û li herêma Traçonitis û Lysania prensê Abilene bû,

2 û dema Annas û Caiaphas kahînen bilind bûn, fermana Xwedê hat cem Kurê Zakarîa li çolê.

3 Û ew hat hemû axa dora Urdunê û mizgîna binavbûna tobekirinê ji bo veqetandina gunehan da,

4 wekî ku di kitêba gotinên Îsaya pêxember de hatiye nivîsîn û got: "Li çolê dengê mizgînavanekî heye, "Rêya Xudan amade bike, û riyên wî rast bike"

5 Hemû newal rabin û hemû çiya û gir nizm werin anîn û ya xapînok rast be û ya newekhev wê bibe rêyeke rast.

6 Û hemû goşt wê rizgarkarê Xwedê bibînin."

7 Paşê Yûhenna ji kesên ku derdiketin bin avbûna wî re wisa got: "Tu vipers, kê nîşanî te da ku tu yê ji xezebê

birevî da ku were?"

8 Guh bide, û fêkiyên rastîn tobe bike, û ji me re nebêje "Wekî bavê me Îbrahîm heye" Ji ber ku ez ji te re dibêjim Xwedê karibe ji bo Îbrahîm ji van kevîran zarokan mezin bike.

9 Ax ji xwe li koka daran hatiye danîn û çî dar li ber xwe nede wê fêkiya baş jê bibe û bavêje nav êgir

10 Û xelkê jê pirsî û got: "Em çî bikin?"

11 Wî cewab da û ji wan re got: "Kî du qapût hebin, bila bide yê ku tune ye, û yê ku xwarina wî heye, bila ew bike."

12 Berhevkerên bacê jî hatin bin av kirin û jê re gotin : " Mamoste em ê çî bikin ? "

13 Ji wan re got: "Ji bo we ji vê zêdetir nexwazin.

14 Piştî leşkeran jî jê pirsîn û gotin , " Em ê çî bikin ? " Û ji wan ra gotîye: "Tu kes ne şidet û neheqîyê neke û bi mûçeyên xwe qayîl be."

15 Gava mirov bi bendewariyan tijî bûn, û hemû jî der heqê Yûhenna de di dilê xwe de difikirîn, dibe ku Ew Mesîh be,

16 Yûhenna ji wan re wisa got: "Ez we bi avê bin av dikim, lê belê ji min hêzdartir heye, û ez têrê nakim ku qayîşên pêlavên wî vekim; ew ê te bi Ruhê Pîroz û bi agir bin av bike."

17 Di destê wî de kepçeya warpê heye û ew ê erda xwe ya zirav biperçiqîne û ew ê genimê li nav axurê xwe kom bike û wê bi agirê ku nayê vemirandin bişewitîne

18 Û bi gelek tiştên din ji gel re got û rizgarî ji wan re îlan kir.

19 Û Herod prensê çaran, gava ew ji ber Herodias, jina birayê xwe û ji bo hemû xerabiyên ku Herod kir, ji aliyê wî ve hat tobe kirin,

20 salî û wî John jî xist zindanê.

21 Û wexta ku hemû mirov bin av bûn, Îsa jî hat bin av kirin û dua kir, ku ezman hat vekirin,

22 û Ruhê Pîroz li ser wî mîna kevekê hat xwarê, û dengê ji ezmanan derket û got: "Tu kurê min ê delal î, ez bi te şa me."

23 Û Îsa, gava wî dest pê kir, sih salî bû, û gerek ew kurê Ûsiv bûya, yê ku kurê Êlî bû,

24 salî kurê Metta bû, yê ku lawê Mêlçî bû, ku kurê Jannai bû, û kurê Yûsiv bû,

25 salî bû. Kurê Amos bû, kurê Nahûm bû, kurê Ezlî bû, kurê Naggaî bû,

26 salî kurê Maath bû, kurê Mattathias bû, kurê Simeîs bû, ku kurê Josix bû, Jodah bû,

27 salî kurê Johanan bû, kurê Reza bû. Kurê Zerubbabel bû, kurê Sealthiel bû, kurê Nerî bû,

28 salî kurê Melçî bû, kurê Addî bû, ku kurê Kosam bû, Elmadam kurê Elmadam bû, ku kurê Er bû,

29 salî kurê Îsa bû, ku kurê Elîzêr bû, kurê Jehorim bû. 30 oğlu olan Levi'nin oğlu olan Matthat

'in oğlu Yûsuf'un oğlu Yûsuf'un oğluydu , Eliakim'in

31 oğlu olan Melea'nın oğlu olan Menna'nın oğlu olan Mattatha'nın oğlu Nathan'in oğlu

32 Kurê Jesse bû, kurê Obed, kurê Boaz, kurê Salmah, kurê Nachshon,

33 kurê Emmînadab, kurê Admin, kurê Arnî, kurê Hezronê kurê Perez, Kurê Cihûda bû,

34 salî kurê Yaqûb bû, kurê Îshaq bû, kurê Îbrahîm bû, kurê Thara bû, kurê Nahorê bû,

35 salî kurê Serugê bû, kurê Regûs bû ku kurê Peleg bû, kurê Eber bû, kurê Şelah bû.

36 Kurê Kenan bû, kurê Arpaçşad bû, kurê Şemê bû, kurê Nûh bû, lawê Lameç bû,

37 kurekî Methuselah bû, kurê Enûç bû ku kurê Jared bû, ku kurê Mahalalel bû, kurê Kenanê 38

salî bû ku kurê Enoş bû. Kurê Seth bû, lawekî Adem bû, yê Xwedê bû.

4

1. Îsa yê ku bi Ruhê Pîroz tijî bû, dîsa ji Urdunê hat û ji aliyê Ruh ve li çolê hat birêvebirin, 2 û ji aliyê şeytan ve çil rojan hat ceribandin. Û wî di wan rojan da tu tişt nexwar û dema ew hatin dawîyê, ew birçî ma. 3 Û şeytan jê re got: "Eger tu kurê Xwedê bî, ji vî kevirî re bêje, dibe ku bibe nan." 4. Îsa jî wisa got: "Tê nivîsandin, "Mirov wê bi tena serê xwe nan neji." 5 Û şeytan ew rakir û di kêlîkekê de hemû padîşahiyên hemû cîhanê nîşanî wî da, 6 û jê re got: "Ev hemû hêz ez ê bidim te û rûmeta wê; Ji ber ku ji min re hatiye dayîn û ez ê bidim kê ez ê bidim kê. 7 Ji ber vê yekê eger tu bixwazî ji min re îbadetê bikî, wê hemû yên te bin. 8 Îsa cewaba wî da û got: "Tê nivîsandin ku tu yê ji Xudayê xwe re îbadetê bikî û bi tena serê xwe ji wî re xizmet bikî." 9 Û wî anî Orşelîmê, û ew danî ser niqteya perestgehê, û jê re got: "Eger tu Kurê Xwedê bî, xwe ji vir bavêje jêr; 10 Ji bo ku ew te bigire, wê fermanê bide melekên xwe yên li ser te. 11 Ew ê we di destê xwe de hilgirin, da ku hûn lingê xwe li ber kevîrekê nexînin." 12 Îsa cewab da û jê re got: "Tê gotin, 'Tu yê Xudayê xwe neecibîn'." 13 Û gava şeytan hemû ceribandî qedandibû, wî ji wî bi demekê derket. Li Celileyê bixebite. Weazên li Nazareth 14 û Îsa bi hêza Ruh vegeriya Celileyê û xebera wî li hemû derên derdorê deng veda. 15 Û wî di sînogogên xwe da ders dida û ji hêla her kesî ve dihat pesinandin. 16 Û ew hat Nazaretê, li wir mezin bûbû, û li gor adeta xwe di roja sebtê de çû kinîştê, û rabû û xwest bixwîne 17 Piştî pirtûka Îsaya pêxember jê re hat radestkirin. Û gava wî pirtûk vekir, wî rêçika ku hatiye nivîsandin dît: 18 "Ruhê Xudan li ba min e, çimkî wî ez mereq kirim ku mizgînê bidim belengazan; "Ji bo ku ez mizgînê bidim esîrên ku ew azad bibin û korê ku ew bibînin û ji bindestan re şand ku ew azad û azad bin, 19 salîya qencîya Xuda îlan bikim." 20 Û dema pirtûk

qedand, da xulam û rûnişt. Û hemû çavên li kenîştêyê li ser wî bûn. 21 Û wî ji wan re got: "Îro ev peyva kitêbê di guhên we de bi cih tê." 22 Û hemû jî ji wî re şahidiyê dikin, û şaş man ku ev gotinên keremê ji devê wî derketin, û gotin: "Ma ev ne kurê Ûsiv e?" 23 Û ji wan re got, "Tuyê ji min re vê atasözüyê bibêjî, ' Doktor , xwe bixwe alîkariya te bike ' Me çi qas tiştên xweş bihîstin, li Capernaumê pêk hatin! Li vir jî heman tiştî li bajarê xweyê xwe bikin. 24 Û got: "Bi rastî ez ji te re dibêjim, li welatê xwe tu pêxember hêjayê tiştêkî nîne 25 Lê bi rastî ez ji te re dibêjim, di dema Êlîceyê de gelek jinebî hebûn, dema asîman sê sal û şeş mehan girtî bû, û li hemû xakê xweşiyên mezin hebûn, 26 û Êlîcah ji tu kesî re neşandin ji bilî Zarephath li welatê Sidoniyên ji jinebiyekê re 27 Û di rojên Elîşa pêxember de gelek leşeker li Îsraîlê bûn û ji bilî Naeman ê ji Sûriyeyê ti ji wan nehatin paqijkirin. 28 Û hemû kesên ku di kinîştê de bûn dema ku ev yek bihîstin bi hêrs tijî bûn, 29 salî rabûn û ew derxistin derveyî bajêr, û ew anîn qiraxa çiyayê ku bajarê wan li ser hatiye avakirin, ew avêtin xwarê 30 lê di nav wan re derbas bû. 31 û ew hat Capernaum, bajarekî Celileyê, û di şemîya sebtê da hîn wan kir. 32 Û ew ji hînkirina wî şaş man; Ji ber ku wî bi otorîteyê mizgîn da. 33 Û di kinîştê de zilamek hebû ku bi giyanekî nepak xwedî dikir; Wî bi dengê bilind qîriya, 34 "Raweste, tu çi ji me dixwazî, Îsayê Nazareth? Tu hatî me tune bikî. Ez dizanim tu kî yî: Ya pîroz ya Xwedê. 35 Û Îsa ew tobe kir û got: "Bêdeng be û ji wî derkeve." "Îdî ewanê cewrkar, ewî di nava wan da avêtîye û ji wî derkebe, îdî tu zîyana wî jî ne kirîye. 36 Û tirs bi ser wan hemûyan de hat, û bi hev re axivîn û gotin : " Ev tişt çi ye ?" Fermanê dide canên nepak ên bi desthilatdarî û desthilatdariyê, ew jî derdikevin derve. 37 Ve çevresinîn tüm yerlerinde kendisine haber vermişti 38 û ew ji kinîştê derket û hat mala Simon. Û xesûya Sîmonê di nav tayeka bilind da bû û ji bo wê gazî wî kirin. 39 û wî serî li ber wê tewand û fermana tayê kir û ew jî hişt. Û yekser rabû û xizmet ji wan re kir. 40 . Gava roj ava bû , hemû kesên ku bi kul û derdên cur bi cur nexweş bûn , ew anîn ba wî . Û destê xwe danî ser her yekî ji wan û şifa da wan. 41 Û ruhên xerab ên gelek derketin, diqîriyan û digotin , " Tu kurê Xwedê yî ! " Û gef li wan xwar, wê nehêle ew bi axivin. Ji ber ku wan dizanibû ku ew Mesîh e. 42 Û dema roj hat , derket cihekî bi tenê ; Û xelk li wî geriyan, û hatin cem wî û ew bi lez girtin, da ku ew ji wan dernekeve. 43 Û ji wan re got: "Divê ez mizgîniya padîşahiya Xwedê jî bidim bajarên din; Ji bo vê tiştê ku ez ji bo wê hatim şandin. 44 Û wî mizgîn da kinîştên Cihûyan.

5

1 Û derbas bû, ji ber ku xelkê li ba wî xebere Xwedê bihîst, ew li kêleka Deryaya Celîl sekinîbû, 2 salî û dît ku du keştî li kêleka behrê diman, û masîvan jî derdiketin û torên xwe dişuştin. 3 Paşê ket keştiya yekî ku Simon's bû, û gazî wî kir ku wî hinekî ji erdê bistîne. Û rûnişt û gel ji keştiyê derxist hîn kir. 4 . Gava wî axavtin xelas kir, ji Simon re got: "Here bilindahiyên û tevnên xwe bavêje, tu dikarî meşekê bikî." 5 Sîmon bersiv da û jê re got: Mamoste, me tevahiya şevê kar kir û me tiştê negirt, lê bi gotina te ez ê tevnê bavêjim 6 Û dema ku ew kirin gelek masî girtin û torên wan dest bi şikestinê kirin. 7 û gazî hevalên xwe yên di keştiya din de bûn kirin ku werin alîkariya wan bikin. Û hatin û her du keştî tijî kirin, bi vî awayî noqî avê bûn. 8 Gava Sîmon Petrûs ev dît, ew li ber lingên Îsa ket û got: "Xwedayê min, ji min derkeve." Ez mirovekî gunehkar im. 9 Ji ber ku terorek bi ser wî de hatibû, û her kesê ku bi wî re di vê sefera masîvaniyê de bûn ku wan bi hev re kiribûn; 10 Herweha James û John, kurên Zebedee, hevalên Simon. Û Îsa ji Simon ra got: "Netirse." Ji niha û pê ve hûn dê zilaman bigirin. 11 Û bi rêya bejahî keştî bi rê ve birin û her tişt hiştin û dan dû wî. 12 Û ew derbas bû, wexta ku ew li bajarekî bû, lê binihêre, zilamek tijî leprosî hebû. Gava Îsa dît, ew li ser rûyê wî ket û gazî wî kir û got: "Xudayê min, heke tu bixwazî, tu dikarî min paqij bikî." 13 Û destê xwe dirêjî wî kir û dest dirêjî wî kir û got: "Ez ê bikim, paqij bibim." Û tavilê leprosy ew hişt. 14 Û ferman da wî ku ji kesî re nebêje. .. Lê hûn herin bal kahîn û ji bo pakkirina te qurban bikin. Wekî ku Mûsa emir dabû wan, ew ji wan re şahidî bike. 15 Lê xebere wî ji dûrtir û dûrtir belav bû û gelek kes li hev civiyan da ku bibihîsin û bi rêya wî ji nexweşiyên wan bîr saxkirin 16 . Lê wî xwe berda çolê û nimêj kir . 17 Û rojekê derbas bû ku wî mamostetî dikir, û ferîse û krîter ên ku ji hemû cihên Celîle û Cihûyê û ji Orşelîmê hatibûn, rûniştibûn. Û hêza Xuda jî ji bo şifakirina nexweşan xebitî. 18 Û binihêre, hin zilaman zilamek anîn ser nivînekî ku nexweşê gûtê bû, û xwestin wî bînin hindir û bidin pêşîya wî. 19 Gava ew nikarî wî bînin pêşberî mirovan, ew derketin ser banî û ew di nav fayansan de, bi nav nivînên berî Îsa ve daketin. 20 Û gava baweriya wan dît, jê re got: "Birako gunehên te efû bibin."

21 Û şerîf û Fêrisiyan ji xwe re gotin : " Kî ye ku kafir bipeyive ? " Ji xeynî Xwedê kî dikare gunehan efû bike?
 22 Lê gava Îsa fikrên wan dît, wî cewab da wan û ji wan re got: "Tu di dilê xwe de çi difikirî?
 23 Kîjan hêsantir e, ku mirov bibêje "Gunehên te efû ne" an jî "Rabe bimeşe?"
 24 Lê dibe ku tu zanibî ku kurê meriv dikare gunehên li ser rûyê erdê bibexşîne, wî ji zîlamê ku bi gût nexweş e re got: "Ez ji te re dibêjim, rabe nivînên xwe rake û here malê."
 25 Û tavi lê li ber çavên wan rabû û rahişt nivînê ku li ser derewan dikir, çû malê û pesnê Xwedê da.
 26 Û hemû şaş man, û pesnê Xwedê dan, û bi tirsê tijî bûn û gotin: "Me îro tiştên ecêb dîtîn."
 27 Dûre derket derve û dît ku berhevkarekî bacê yê bi navê Levî li torbeyê rûniştiye û jê re got, "Bide dû min."
 28 û wî her tişt hişt, rabû û li pey wî çû.
 29 Û Levi li mala xwe cejneke mezin jê re amade kir û gelek berhevkar û yên din jî bi wî re li ser maseyê rûniştin.
 30 Û Ferîsî û şerîfên wan bi moran ji şagirtên xwe re gotin: "Tu çima bi berhevkarên bacê û gunehkaran dixwî û vedixwî?"
 31 Û Îsa bersiv da wan û ji wan re got, "Pêwîstiya tenduristiyê bi doktorekî nîne, lê nexweş heye.
 32 Ez hatim ji gunehkaran ra poşman bibim û ne ji xweparêzan.
 33 Û jê re gotin: "Şagirtên Yûhenna gelek caran rojî digirin û nimêja xwe dikin, wekî şagirtên Ferîsan jî, lê şagirtên we dixwin û vedixwin."
 34 Lê Îsa ji wan re wisa got: "Gava zava bi wan re ye, tu nikarî zewacê zû çêkî."
 35 Lê wext wê were ku zava ji wan were standin û piştî wê di wan rojan de rojî bigirin.
 36 Û wî ji wan ra gotine meselok, "Kes ji cilekî nû tîrşîkê nabarînin û li ser kincê kevn sererast nakin, an jî kincê nû dibarînin, û rayê yê nû jî nagihîje yê kevin
 37 Û tu kes şeraba ciwan naxe çermên kevn, naxwe şeraba ciwan dê çermên xwe biçîkîne û birijîne û çerm jî dê bimire.
 38 Lê şeraba ciwan dê li çermên nû yên şerabê were rijandin.
 39 Û kesê pîr vexwe, yê nû naxweze, ji ber ku wî got: "Kalner nermtir e."

6 1 Û hat ku roja Sebtê derbas bû ku ew di nav zeviyê de derbas dibû; û şagirtên wî guhên garisê jê kirin û bi destên xwe li wan xistin û xwarin. 2 Û hin Ferîsiyan gotin: "Tu çima çi dikî ku di şemîya sebtê de ne rewa ye?" 3 Û Îsa cewab da wan û ji wan re got: "Gelo te nexwendiyê ku Dawîd çi kir gava ew birçî bû û yên ku pê re bûn?" 4 dema ku çû mala Xwedê û nanê şowê girt û xwar û da kesên ku pê re bûn jî; Ji bilî keşeyan destûr nehate dayîn ku tu kes xwarinê bixwe? 5 Û ji bona wan ra gotîye: Kurê meriv an Xuda yê di roya şemîyê da jî ye." 6 Niha hat ku di Şemîya din da derbas bibe ku ew çû kinîştêyê û mamostetî kir. Û zilamek hebû ku destê wî yê rastê diêşe. 7 Lê firewn û Ferîsî li bendê bûn ku ew jî di Şemîya Sebtê de şîfayê bistînin an na, dibe ku ew li hemberî wî tiştêkî bibînin. 8 Lê wî fikrên wan bihîst, û ji zîlamê bi desthiladar re got: "Rabe û were pêş." Û rabû û gav avêt. 9 Paşê Îsa ji wan re got: "Ez ji te dipirsim, gelo qencî an xerabî di şemîya bê de rast e?" Ji bo parastin an jî xespkirina jiyanê? 10 Û li her derê li wan nihêrî û ji mêrik re got: "Destê xwe dirêj bike." Û wî jî wisa kir û dîsa destê wî jê re anîn. 11 Lê ew pir bêaqil bûn, û bi hev re li ser tiştên ku ew diçûn Îsa diaxivîn. 12 Û di wê demê re derbas bû ku ew ji bo nimêjê diçû çiyayekî; Û ew şevêkê di duaya Xwedê da ma. 13 Û gava roj hat, gazî şagirtên xwe kir û duwazdeh ji wan hilbijartin, ku wî jî gazî şandîyan kir: 14 Simon, ku wî jî gazî Petrûs û Andrewyê birayê xwe kir; James û John; Philip û Bartholomew; 15 Metta û Thomas; James, kurê Alphaeus û Simon, bi navê Zelotes; 16 Judas kurê James û Yahûdas Iscariot ku piştî xiyaret lê kirin. 17 û bi wan re daket û li ser qadeke astê sekinî. Û dora wî pirjimarê şagirtên wî û pirjimareke mezin ji xelkê ji hemû axa Cihûyan û ji Orşelîmê û ji perava Tîrê û Sîdonê 18 salî bûn ku hatibûn ba wî, û dibe ku ew ji nexweşiyên wan baş bibin Û ewên ku bi ruhên nepaqij dihatin ajotin jî şifa didan wan. 19 Û hemû kesa dixwestin ku dest bidinwî; Ji ber ku hêz ji wî derket û her tişt şifa kir. 20 Û wî çavên xwe li ser şagirtên xwe rakir û got: "Xwezî tu feqîr î; Ji ber ku padîşahiya Xwedê ya te ye. 21 Tu pîroz î yê ku li vir birçî yî; Ji bo te divê tije bibe. Tu li vir digirî pîroz î; Ji bo ku tu bikenî. 22 Gava meriv ji te nefret dikin û we derdixin û ji bona kurê merivan ra navê we bi xerabî red dikin, hûn pîroz in. 23 Wê rojê şa bike û şa be; Ji bo ku tu lê nihêrî, xelata te li ezmanan pir mezin e. Bavên wan jî li pêxemberan kirin. 24 Lê li hemberî vê, xwelî li we dewlemendan be! Ji ber ku te rihetîya xwe winda kir. 25 Xwelî li we be yên ku li vir qayîl in! Ji bo ku tu birçî bibî. Xwelî li te be yên ku li vir dikenin! Ji bo ku hûn bigirîn û bigirîn. 26 Xwelî li te be eger her kes baş behsa te bike! Vêca bavên wan jî li pêxemberên derewîn dane. 27 Lê ez ji te re dibêjim kî guhdar e, ji dijmînên xwe hez bike; Qenciye bi wan kesên ku ji te nefret dikin bikin; 28 kesên ku lanetê li te dikin pîroz bikin; "Tu ji bona wanê, ku te ji wan nexapîne, dua bike. 29 Û kî te li ser rûçikekê biçîkî, yê din jî pêşkêş bike; Û kî paltoyê te bigire, qapûtê te qedexe neke. 30 Kî ji te bipirse, bide wî; Û kî çi ji te bistîne, careka din nexwaze. 31 Û wekî ku tu dixwazî mirov li te bikin, li wan jî bikin. 32 Û heke tu ji kesên ji te hez dikî, çi spasîya te heye? Ji bo gunehkaran jî ji hevalên xwe hez dikin. 33 Û eger tu ji dixwazên xwe re qenciye bikî, spasîya te çi ye? Ji bo gunehkaran jî heman tiştî dikin. 34 Û eger hûn deynê xwe bidin kesên ku hûn dixwazin ji wan bistînin, çi spasîya we heye? Ji bo gunehkaran jî deynê gunehkaran dan, da ku dîsa heman bigirin. 35 Belê, ji dijmînên xwe hez bikin; baş bikin û li cihê ku hûn hêvî dikin di berdêla wê de tiştê tune be û xelata we dê

mezin be û hûn ê bibin zarokên Herî Bilind; Ji ber ku ew ji nankor û xeraban re nazik e. 36 Dilovan be, wekî bavê te dilovan e. 37 Û tu dadgerî neke û tu yê neyê darizandin. Mahkum nekin, hûn ê mehkûm nebin. Biborin û hûnê bêne efû kirin. 38 Nimêja me, wê ji we re bê dayîn. Pîvaneke tijî, pêçayî, hejandî û zêde dê bikeve nav hestîya te; Ji bo pîvana ku hûn pê pîvandin, hûn dê dîsa bihên pîvandin. 39 Û wî jî ji wan re got ku merivekî kor dikare rê nîşanî mirovekî kor bide? Ew dê her du jî nekevin çalê? 40 Şagirt ne li ser axayê wî ye; şagirt bêqisûr be, ew jî wekî axayê xwe ye. 41 Lê tu çima spekê di çavê birayê xwe de dibînî, û tu tîrêj di çavê xwe de nabînî? 42 Tu çawa dikarî ji birayê xwe re bibêjî, ' Bisekine bira, ez ê spekê ji çavê te derxim û tu bi xwe jî tîrêjê di çavê xwe de nabînî? ' Hûn durûtiyê dikin, pêşî tîrêjê ji çavê xwe derxin û piştî bibînin ku hûn spekê ji çavê birayê xwe derdixînin. 43 Ji ber ku dareke baş a ku fêkiyên riziyaî û dareke riziyaî ya ku fêkiyên baş hildide tune ye. 44 Her dar bi fêkiya xwe tê zanîn. Ji bo ku mirov hejîrê ji stiranan hilnebijêre, ji hêjîran jî tirî nagirin. 45 Mirovekî qenc tiştên qenc ji xezîneya dilê xwe derdixe; Û merivekî xerab ji xezîneya xerabîyê ya dilê xwe sikatîyan derdixe. Ji bo yê dilê wî tije ye, devê wî diheje. 46 Lê tu çima li min digêrî, Xwedayê min, û tiştê ku ez ji te re dibêjim nakî? 47 Kî were cem min û gotinên min bibihîze û wan bike, ez ê nîşanî we bidim bê kî ye. 48 Ew mîna zilamekî ku xaniyek ava kiriye û kûr kolaye û hîm li ser kevir daniye Lê dema ku lehiyeke avê hat, çem bi ser malê de hilweşiya û nikaribû bilivîne; Ji ber ku ew baş hatîye avakirin. 49 Lê belê yê dibihîze û nabihîze, mîna mirovekî li ser rûyê erdê xaniyekî bê bingeş ava kiriye. Û çem bi ser wî de hilweşiya, û yekser ket û mal pir ket.

7 1 Gava Îsa bi mirovan re peyivî, ew çû Kapernaumê. 2 Û xizmetkarê sedsalî yê ku hêjayî wî bû, nexweş bû. 3 Lê belê gava Îsa bihîst, kalên Cihûyan şand cem wî û gazî wî kir ku ew were û xizmetkarê xwe sax bike. 4 Lê gava ew hatin Îsa, bi xîret gazî wî kirin û gotin: " Ew hêja ye ku tu vê yekê nîşanî wî bidî; 5 Ji bo ku ew ji gelê me hez dike û ji bo me sînağog ava kiriye. 6 Lê Îsa bi wan re çû. Lê dema ku ew ne dûrî malê bû, sedsalî heval jê re şand û got: "Ya rebî, bela xwe nede; Ez ne hêja me ku tu di bin banê min de biçî; 7 Ji ber vê yekê min xwe hêja nehesibandibû ku bêm cem te; Lê belê peyvekê bipeyive û xizmetkarê min dê şîfayê bistîne. 8 Ji bo min jî mirovekî ku di bin desthilatê de ye û di bin min de leşker hene; Û ez ji yekê re dibêjim, ' Here ! ' bi vî awayî diçe; û li aliyê din: Were vir ! ji ber vê yekê tê; Û ji xizmetkarê min ra, "Vê bike." Ji ber vê yekê dike. 9 Lê gava Îsa ev bihîst, ew li wî matmayî ma, zivirî û ji kesên pey wî re got: "Ez ji te re dibêjim, min baweriyek wisa bi hemû Îsraîlê re nedît. 10 Û gava pêxember dîsa hatin malê, wan xizmetkar baş dît. 11 Û ew derbas bû ku ew çû bajarekî bi navê Naîn; û şagirtên wî bi wî û gelek kesan re çûn. 12 Û gava ew hat ber deriyê bajêr, lê binihêre, mirovekî mirî hate kirin, ku ew tenê kurê diya wî bû, û ew jinebî bû. Û gelek mirovên ji bajêr bi wê re çûn. 13 Û gava Xuda ew dît, ew ji bo wê poşman bû û jê re got: "Negirîn." 14 Û ew hat û destê xwe da tabûtê, û barhîlgir li ser piyan bûn. Û wî got, "Xorto, ez ji te ra dibêjim, rabe." 15 Û miriyek rabû ser piyan û dest bi axaftinê kir, da dayika xwe. 16 Û tirsek bi ser wan hemûyan de hat, û wan pesnê Xwedê da û gotin: "Pêxemberekî mezin di nav me de derket, û Xwedê çû serdana gelê xwe." 17 Û ev axaftina der heqê wî de li hemû axa Cihûyan û li hemû welatên derdorê deng veda 18 Û şagirtên wî ev hemû tişt ji Yûhenna re gotin. Û Yûhenna du şagirtên xwe gazî wî kir, 19 û wan şand cem Perwerdekarê û jê re got: "Yê ku dê were tu yî, yan em ê li benda yê din bimînin?" 20 Û gava ew zilam hatin cem wî, gotin: "Yûhenna baptîst em şandin cem te, gotin: "Tu kî yî, yan em ê li benda yê din bin?" 21 Û di wê saetê de, wî gelek ji nexweşî û bela û ruhên xerab qenc kir û dît da gelek mirovên kor. 22 Û Îsa cewab da wan û ji wan re got: "Here ji Yûhenna re bibêje ka te çi dîtîye û bihîstîye: Kor bibînin, rêveçûn, lebat paqij dibin, ker dibijîzin, mirî radibin, belengaz mizgîna mizgînê didin; 23 Û bibereket e, yê ku min aciz nake. 24 Lê gava pêxemberên Yûhenna çûn, Îsa bi xelkê Yûhenna re wisa got: "Tu çima ji bo dîtina wî derketî çolê?" Te xwest ku tu bibînî ku li ber bayê revandî ye? 25 An jî tu ji bo dîtina çi derketî? Te dixwest zilamekî bi kincên nerm bibînî? Hay jê hebe, yên kincên bedew li xwe dikin û bi rengekî welê dijîn, li dadgehên qraliyetê ne. 26 An jî tu derketî ku tu çi bibînî? Te dixwest pêxemberekî bibînî? Erê, ez ji te re dibêjim, ew ji pêxemberî wêdetir e. 27 Ew e ê ku hatiye nivîsandin: "Binêre, ez pêxemberê xwe dişînim ber ya we, kî riya xwe li ber te amade bike." 28 Ez ji te re dibêjim ku di nav wan kesên ku ji jinê çêbûne de, ji Yûhenna mezintir tune ye. Lê yê ku herî kêr di padîşahiya Xwedê de ye, ji wî mezintir e. 29 Û hemû kesên ku wî bihîstibûn, û berhevkarên bacê, bi Xwedê re li hev kirin û bi bin avbûna Yûhenna ve hatin bin av kirin. 30 Lê Ferîse û şerîfên ku Xwedê ji bo wan mexseda wan dikir, bêrî dikirin û ji aliyê wî ve nehatibûn bin av kirin. 31 Ez ê zilamên vê nîfşê ji kê ra berawird bikim, û ji kê ra dişibin hev? 32 Ew mîna zarokên ku li bazarê rûdinên, bang li hev dikin û dibêjin, "Me ji bo te lîstîye, te jî dîlan nekiriye; Me giliyê te kiriye û hûn negirîn. 33 Ji bo Yûhenna Baptîst hat û nan neji şerab nexwar; tu dibêjî, ' Ew xwedî ye '. 34 Kurê Meriv hat, xwarin û vexwarin; Tu dibêjî, "Lê binêre, mirov glutton e û vexwarina şerabê ye, berhevkerê bacê û gunehkar heval e". 35 Û dîsa jî zanatî ji hêla hemû zarokên wê ve hatiye rewakirin.

36 Û yek ji Ferîsan ji wî xwest ku pê re xwarinê bixwe. Û ew çû mala Ferîseyê û li ser maseyê rûnişt. 37 Û binihêre, li bajêr jineke ku gunehkar bû, hebû. Dema bihîst ku ew li mala Ferîseyê li ser maseyê rûniştiye, wê qedehek meymûn anî, 38 û li ser lingên xwe li pişt sekinî û girî, û dest bi şilkirina lingên xwe bi hêstiran kir, û bi porê serê wê ziwa kir, û lingên wî maç kir, û bi sûretê mest kir 39 Lê dema Ferîse yê ku ew vexwendibû ev yek dît, ji xwe re got: "Eger ev zilam pêxember bûya, wê bizaniya ka dest li kê û jineke çawa werdida; Ji ber ku ew

gunehkar e. 40 Îsa bersiv da û jê re got: "Simon, tiştê heye ku ez ji te re bibêjim." û wî got, "Mamoste, ji min ra bibêje." 41 Deyndêrekî wî yê du deyndar hebû. Deynê yekî pênc sed groschenê zîv bû, yê din pêncî. 42 Lê ji ber ku ne mecbûr bûn pere bidin, wî da her duyan. Ji min ra bibêje, herî zêde kîjan ji wan dê ji wî hez bikin? 43 Sîmon bersiv da û got, "Ez hurmetê nîşanî yê herî zêde daye wî didim. û ji wî ra got: "Te rast hukim kirîye." 44 û berê xwe da jinê û ji Simon re got: "Tu vê jinê dibînî?" Ez hatim mala te ; te ji bo lingên min av nedaye min ; Lê wê lingên min bi hêstiran şil kir û bi porê serê xwe ziwa kir. 45 Te ez maç nekirim ; Lê ya paşîn, piştî ez hatim, dev ji maçkirina lingên xwe berneda. 46 Te serê min bi rûn nexapandine ; Lê wê lingên min bi meymûnan hejand. 47 Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim, gelek guneh lê hatine efûkirin û ji ber vê yekê wê hezkirineke mezin nîşanî min daye. Lê belê yê ku biçûk tê efûkirin hindik jê hez dike. 48 û jê re got: "Gunehên te efû dikin." 49 Paşê yên ku bi wan re li ser maseyê rûniştine ji xwe re gotin: "Kî ye ku gunehan jî efû dike?" 50 û ji jinê re got: "Baweriya te alîkariya te kir; bi aramî here!

8 1 û hat ku ew li bajar û gundan digeriya, mizgîna Padîşahiya Xwedê belav dikir û mizgîn belav dikir, û duwazdeh jin jî pê re bûn, 2 û çend jinên ku wî ji giyan û nexweşiyên xerab qenc kiribûn, meryema ku navê wê Magdalene ye, ku heft ruh jê derketibûn, 3 û Joanna, Jina Chusa, yek ji qehremanên Herod û Susanna û gelek kesên din ku destê dane wan. 4 û dema ku gelek kes li hev kom dibûn, û ji bajaran lez didan wî, wî bi meqaleyekê diaxivî: 5 Sower derket ku tovê xwe biçêrîne û dema ku diçû, hinek li kêleka rê diketin û di bin linga de diqetiyan û çûkên hewayê ew dixwarin. 6 û hinek li ser kevîr ketin ; û dema ku rabû, ji ber ku ava wê tune bû. 7 û hinek jî di nav stiranên de ketin ; û stîrî pê ve çûn û ew qurmiçand. 8 û hin tişt ketin ser erdekî baş ; û ew belav bû û bi sedan fêkî dilerizî. Dema ew got, giriya, "Yê ku guhên wî hene bibihîze, bila bibihîze." 9 û şagirtên wî jê pîrsî ka ev mesel çi ye. 10 û wî got: "Ji we re hatiye dayîn ku hûn nesîbê padîşahiya Xwedê zanibin, lê belê ji kesên din re meselên meselê hene, da ku ew vîya hê nebînin û fêm nekin ka ew hê jî dibihîzin." 11 Lê mesel ev e: Tov peyva Xwedê ye. 12 Lê ewên ku bi rê û rêbazan dibihîsin ew in; paşê şeytan tê û peyvê ji dilê wan distîne, da ku ew bawer nekin û xilas bibin 13 Lê yên li ser kevîr ew in: Gava ew dibihîzin, ew peyva bi kêf distînin. Lê koka wan tune ye; Ji bo demekê bawer dikin û di dema darizandinê de ew dikevin. 14 Lê yên ku di nav stiranên de ketin, ew in ên ku dibihîzin û dikevin nav xem û dewlemendî û şahiyên jiyanê û fetîsîna û fêkî nagirin 15 Lê yên ku li welatê baş in, peyvê dibihîzin û di dilekî xweş û baş de dihêlin û di sebrê de fêkî didin. 16 Kes mûmekê vêdixê û bi keştiyekê vedişêre yan jî dixê bin kursiyekê; Lê ew wê li ser lambeyekê bi cih dike, da ku kî bikeve hundir bila ronahiyê bibîne. 17 Ji ber ku tiştêkî veşartî yê nayê eşkerekirin nîne, ne jî tiştêkî veşartî yê nayê zanîn heye û derdikeve holê. 18 Ji ber vê yekê, binêre ka tu çawa guhdarî dikî. Ji bona wî ra kî heye, ji bona wî ra bê dayîne. Lê yê ku tune be, çi difikire jî dê ji destê wî bê girtin. 19 û diya wî û birayên wî çûn cem wî, û nikarîbûn werin ba wî. 20 û jê re hat gotin: "Diya te û birayên te li derve disekinin û dixwazin te bibînin." 21 Lê wî bersiv da û ji wan re got: "Dêya min û birayên min ew in ku peyva Xwedê dibihîzin û dikin." 22 û hat roja yekê ku ew bi şagirtên xwe re ket keştiyekê; û ji wan re got, "Em ji golê derbas bibin." û wan ji axê dehf da. 23 û bi ajotinê ra ket xewê. û bayekî bi ser deryayê ve hat û pêlan keştî tijî kir û ew di bin xetereyeka mezin da bûn. 24 Paşê hatin cem wî û ew hişyar kirin, gotin: "Mamoste, hosta, em dimirin!" Paşê rabû û gef li ba û pêlên avê xwar; û rawestiya û bû bêdengiyek. 25 û ji wan re got: "Ka îmana te li ku ye?" û tirsîyan û matmayî man û di nava xwe de gotin , " Ev kî ye ? " Heta ba û ava ku ew ferman dike jî û bi gotina wî dikin. 26 û çûn herêma Gerasenes a li hemberî Celîle 27 Ve kîyîya çikîtiyê de kîyîyên ruhên xirab ên şehîrê de bir adamla tanîştî ve uzun süre kinc li xwe nekir ve hiçbir evde kalmınca gömülen mağaralar içinde 28 Lê gava Îsa dît, wî giriya û li ber wî ket, û bi dengêkî bilind giriya û got: "Tu çi ji min dixwazî Îsa kurê herî bilind?" Ez ji te re lava dikim, tu naxwazî îşkenceyê li min bikî. 29 . Ji ber ku wî fermana îdamkirina ruhê nepak ji mirovan re kir. Ji ber ku demeke dirêj îşkence lê kiribû û bi zincîr û fetiran ve girêdayî bû û dîl girt û bendên wî şikand û bi ruhê xerab ber bi çolê ve hat dehf dan 30 û Îsa jê pîrsî û got: "Navê te çi ye?" Got: Legîon. Ji ber ku gelek canên xerab ketibûn nava wî. 31 û ji bo ku ji wan re nebêjin bila herin dogehê, gazî wî kirin. 32 Niha li çêrgeha li aliyê çiyê keriye mezin a berazan hebû. û ji bo ku ew têkevin wan, gazî wî kirin. û wî destûr da wan ku vê bikin. 33 Pişt re jî cinên xerab ji meriv derketin û çûn nav bera û kerî xwe ji kendêl avêt nava golê û xeniqî 34 Fakat koyunlar neler olup biteni görünce kaçıp şehirde ve köylerde beyan etmişler 35 Ji ber vê yekê, ew derketin ku bibînin ka çi qewimiye, û hatin îsa, û dîtin ku zîlamê ku cinên xerab ji wan derketine, li ber lingên Îsa rûniştine, cil û berg û maqûl in û tirsîyane. 36 û ewanê ku ewa dîtine, ewa ji bona wan ra îlan kirîye, wekî ku merivê cin an xwediyê cinan şifa kirîye. 37 û hemû pirraniya ji xaka derdorê Gerasenes ji wî xwest ku ji wan dûr bikeve; Ji ber tirseka mezin bi ser wê da hatibû. û ew derbasî keştîyê bû û dîsa zivirî. 38 û mêrê ku cinên sîkatî ji wî derketibûn, gazî wî kiribûn ku ewa bi wî ra be. . Lê Îsa ew terk kir û got: 39 Here malê û ji te re bibêje ka Xwedê çi qas tiştên mezin ji bo te kiriye. û ew çû û li hemû bajarî îlan kir ku Îsa ji bo wî çi qas tiştên mezin kirine. 40. Gava Îsa vegehiya, xelkê ew bi dilxweşî stand; Ji ber ku hemû li benda wî bûn. 41 û binêre, zîlamê bi navê Jairus ku hikumdarê kîniştê bû, hat û li ber lingên Îsa ket, û gazî wî kir ku ew were mala wî; 42 Ji ber ku keçeka wî ya bi tenê hebû, nêzî duwazdeh salî bû, ku di lingên wê yên dawî de bû. û her ku çû, gel li dora wî qelebalix bû. 43 û jineke duwazdeh salan xwedî herikîna xwînê bû; ji aliyê tu kesî ve nehat dermankirin. 44 Ew ji paş ve hat û dest

da ser hemê cilê xwe; û yekser xwîna wê herikî. 45 Û Îsa got: "Kê destê xwe da min?" Lê gava wan hemûyan derewand, Peter got: "Mamoste, xelk zext û zordariyê li we dîkin." 46 Lê Îsa got: "Yekî dest da min; Ji ber ku min hîs kir ku hêzekê ez hiştim. 47 Lê dema ku jinê dît ku ne veşartî ye, dilerizî û li ber wî ket xwarê û doza destavêtina wê ji hemû kesan re ragihand û wê çawa di demeke nêzîk de baş bibe 48 Û jê re got: "Keça min, baweriya te tu rizgar kir. Bi aramî here! 49 Dema ku hîn axiviye, yek ji xulamên mîrê kinîştê hatiye û jê re gotiye: "Keça te miriye; hoste neêşîne. 50 Lê gava Îsa ev bihîst, wî cewab da wî: "Netirse; Tenê ji min bawer bike, ew dê bi wî awayî baş bibe! 51 Gava ew hat malê, ji bilî Peter, John, James û bav û diya zarokê tu kes bi wî ra neçe hundir. 52 Lê hemûyan ji bo wê şîn û şîn kirin. Lê wî got, "Negirîn" Ew nmiriye, lê di xew da ye. 53 Û bi wî kenîyan, ji ber ku baş dizanîbûn ku ew miriye. 54 Lê wî ew bi destê xwe girt û giriya û got: "Zarok rabe!" 55 Û ruhê wê dîsa hat û yekser rabû ser xwe. Û wî ferman da ku ew têr bibe. 56 Û dê û bavê wê heyran man. Lê ferman da wan ku tiştên qewimîne ji kesî re nebêjin.

9

1 Duwazdeh kes bi hev re gazî kirin, û wan li ser hemû cinên xerab îxtidar da wan, û dibe ku ew nexweşiyên baş bikin, 2 û ew şandin ku mizgînê bidin padîşahiya Xwedê û şifayê. 3 Û wî ji wan re got: "Tu yê tişteki bi xwe re nebî, ne personel, ne çente, ne nan, ne pere û ne jî du çakêt." 4 Û eger tu bikevî malekê, Heta ku tu berdewam bikî li wir bimîne. 5 Û eger te wernegirin, ji heman bajarî derkevin û weke şahidiyekê li hemberî wan toza ji lingên we bihejin. 6 Û derketin derve û di nav gundan re çûn, mizgînê belav kirin û li her derê şifa kirin. 7 Û hemû tiştên qewimîn berî Herod mîrên çar-mîr hatin; û bêhteng bû, ji ber ku ji hinan re hat gotin, "Yûhenna ji miriyan rabûye; 8 Lê ji hinekan, Êlîjah derket; lê ji hinekan yek ji pêxemberên kevnar rabûne 9 Û Herod got: "John, min serê wî jê kir; Lê ev kî ye ku van tiştan dibihîzim? Û me xwast wî bibîne. Pênc Hezar 10'an têr kirin û şandiyên wê dîsa hatin û jê re gotin ku wan çi qas tiştên mezin kirine. Û wî ew bi xwe ra bir û çû bajarekî bi navê Bethsaidayê. 11 Gava mirov hay ji wî çêbû, ew li pey wî ketin. Û wî destûr da ku ew werin cem wî û ji wan re qala padîşahiya Xwedê kir û yên pêwistiya wan pê hebû şifa kir. 12 Lê rojê dest bi serîtwandinê kir. Paşê duwazdeh hatin cem wî û jê re gotin: Gelî ji te dûr bikevin, ku herin nav gundên derdorê û çewlikê, ku niştecihbûn û xwarinê bibînin; Ji ber ku em li vê derê li çolê ne. 13 Û ji wan re got: "Tişteki bide wan ku bixwin." Gotin, "Ji pênc nan û du masiyên me zêdetir nîne; Heta ku em neçin û xwarinê ji bo van hemû mirovan bikirin; 14 ji bo ku nêzîk pênc hezar mîr hebûn. Û ji şagirtên xwe re got: "Bila ew bi komên pêncî û pêncî rûnên." 15 Û wan wisa kir û hemû kirin bin erdê. 16 Paşê pênc nan û du masî girt, û li ezmanan nihêrî û sipasî ji wan re kir, şikand, û da şagirtan da ku pêşkêşî xelkê bikin 17 Û wan xwarin xwar û tev qayîl bûn; Û tiştê ku ji wan ji perçeyan mayî hate hildan, duwazdeh zembîl. 18 Û ew derbas bû, gava ew bi tena serê xwe dua dikir, û tenê şagirtên wî pê re bûn, wî ji wan pirsî û got: "Mirov dibêjin ez kî me?" 19 Wan bersiv da û got: "Dibêjin tu Yûhenna Baptîst î; Lê hinek, tu Êlîjah î; Lê hinek, ku yek ji pêxemberên kevin rabûbû 20 Û ji wan ra got: "Lê tu dibêji ez kî me?" Paşê Peter bersiv da û got: "Tu Mesîhê Xwedê yî." 21 Û wî ji wan re got ku gerek ew ji kesî re nebêjin, 22 . Got: "Divê kurê mirov gelek êş û janê bikişîne, û ji aliyê kal û serekê keşe û serçeteyan ve were redkirin û bêne kuştin û roja sisiyan dîsa rabin." 23 Paşê ji wan hemûyan re got: "Kî bixwaze min bişopîne, bila ew xwe înkâr bike û her roj xaça xwe bigire û bide pey min." 24 Ji bo kî bixwaze jiyana xwe biparêze wê wînda bike; Lê belê kî ji bo xatirê min jiyana xwe ji dest bide, wê bistîne. 25 Eger mirov hemû dinya bi dest bixista û xwe wînda bikira an zerar bidaya xwe, wê ji bo çi feyde bidîta? 26 Lê kî ji min û ji gotinên min şerm bike, kurê meriv jî dema ku li rûmeta xwe û li Bavê xwe û li melekên pîroz tê şerm bike 27 Lê ez bi rastî ji te re dibêjim, hin kesên ku li vir disekin hene ku heta padîşahiya Xwedê nebînin, dê tama mirinê nestînin. 28 Û piştî van gotinan hat ku wî Peter, John û James bir cem xwe û ji bo duayê bike derket serê çiyayekî. 29 Û gava wî dua kir, rûyê wî xuya bû, û kincê wî spî û geş bû. 30 Û binêre, du zilam bi wî re xeber dan, ên ku Mûsa û Êlîyas bûn. 31 Ew hatin fehm kirin ku gerek ew li Orşelîmê bê cih. 32 Lê Petrûs û yên pê re bi xew ve tijî bûn. Lê dema şiyar bûn, dîtin ku çawa hatiye transtranskirin û her du zilam jî li cem wî sekinîne. 33 Gava ew ji wî derdiketin, Petrûs ji Îsa re wisa got: "Mamoste, ji bo me qenc e ku em li vir bin." Em sê tabûr, yek ji bo te, yek ji bo Mûsa, yek jî ji bo Êlîyas çêbikin. Û wî nizanibû ku ew çi dibêje. 34 Çawa ku wiha digot, ewrek hat û ser û bin kir; Û gava ewr wan dinixumîne tirsîyan. 35 Û dengêkî ji ewr derket got, "Ev kurê min ê bijarte; tu yê bibihîzî! 36 Û gava deng hat, wan Îsa bi tena serê xwe dît. Û bêdeng man û wan rojên ku dîtin ji kesî re negotin. 37 Ve ondan sonra bir gün sonra dağdan indiler ki birçok kişi onları karşılaya geldiler 38 Û binêre, zilamek di nav xelkê de qîriya û got: "Mamoste ez lava ji te dikim, li lawê min binêre; Ji ber ku ew kurê min ê yekane ye. 39 Behold, ruhek wî distîne da ku ji nişka ve bigirî, û wî diqîre, da ku ew kef bike, û bi zehmetî dev ji wî berde dema ku wî bi wî awayî tune dike 40 û min ji şagirtên te xwest ku wî derxin, û ew nikarin. 41 Paşê, Îsa cewab da û got: "Gelî nîfşekî nebawermend û nebaş, ez ê heta kengî bi te re bim û êşa te bikêşim?" Kurê xwe bîne vir! 42 . Gava ewa hatiye bal wî, ewa ruhê sikatî ewa dihejîne û ewa dûr xistiye. . Lê Îsa ruhê nepak îsbat kir û kurik şifa kir û ew da bavê xwe. 43 Û hemû jî heyranê hêza Xwedê ya mezin bûn. Û gava ew hemû heyran bûn, wî ji şagirtên xwe re got ku: "Guh bide vê gotinê: Divê kurê merivan radestî destê zilaman bê kirin." 45 Ama kelimenî anlamadılar ve onlardan gizlenmişti, bu da anlamasınlar. Û ditirsiyan ku vê peyvê jê bixwazin. Li hemberî hewes û

bêtehemuliyê, 46 Lê fikir di nav wan de derket ku di nav wan de ya herî mezin bû. 47 Lê gava Îsa fikra dilê wan dizanibû, wî zarokek girt û li kêleka xwe bi cih kir, 48 û ji wan re got: "Kî vî zarokî bi navê min bistîne, min distîne; û yê ku min distîne, wî yê ku ez şandime werdigre. "Ji bona wî ra, ku di nava we hemûyan da qet nebe, ewa pir baş e. 49 Paşê Yûhenna bersiv da û got: "Mamoste, me dît ku yekî ku bi navê te cinên xerab derdixistin; û me li hemberî wî li ber xwe da, ji ber ku ew te bi me naşopîne. 50 û Îsa jê re got: "Wî qedexe nekin. " "Loma bi rastî ewa ji bona we ra ne li hemberê we ye. 51 û wext derbas bû, wexta ku ew ji vir were standin, wî rûyê xwe zivirand ji bo ku rasterast biçe Orşelîmê. 52 û di berya wî da pêxember şandine. û çûn û hatin gundekî Sameriyan, ku ferman dane wî ku ew birêve bibe. 53 û ew wernegirtibûn, ji ber ku ji bo ku biçe Orşelîmê rûyê xwe pêçabû 54 Gava şagirtên wî Aqûb û Yûhenna ev yek dît, wan got: "Xudayê min, eger hûn ê bixwazin, em ê bêjin ku agir ji ezmanan dikeve û wan dişewitîne." 55 Lê Îsa zivirî û gef li wan xwar. 56 Kurê Mirovan nehatibû ku ruhê mirovan xera bike, lê wan biparêze> 57 û çûn gundekî din. 58 û Îsa jê re got: "Rovî xwedî çal in, çûkên hewayê jî hêlînên wan hene; Lê kurê mirov li ku derê serê xwe daneyne tune ye. 59 û ji yekî din ra got: "Li pey min here." Lê wî got, "Destûrê bide ku ez pêşî biçim û bavê xwe defin bikim." 60 Lê Îsa jê re got: "Bila mirî miriyên xwe binax bikin; lê here û padîşahiya Xwedê îlan bike. 61 û yê din jî got: "Xuda, ez ê te bişopînim; Lê pêşî destûrê bide ku ez ji wan kesên ku li mala min in derkevim. 62 Lê Îsa jê re got: "Kî destê xwe bide çewisandin û li paş xwe binihêre, ji bo padîşahiya Xwedê ne guncaw e."

10 1 Paşê Xudan heftêyekî din ji hev xist û du û du berî wî şand hemû bajar û cihên ku wî dixwest biçinê, 2 û ji wan re got: "Dexl pir e, lê karker hindik in Ji Perwerdekarê dextlê bixwaze ku karkeran bişîne dextlê xwe. 3 Here; binihêre, ez te wek berxên di nav guran de dişînim. 4 Çente, çente û pêlavan hilnagirin û di rê de silavê nedin tu kesî. 5 Dema ku hûn dikevin malekê, pêşî bibêjin, 'aşî jî vî xanî re be'. 6 û eger zarokekî aştiyê hebe, aşî wê li ser wî bimîne; Lê heke ne wisa be, dê aştiya te vegere te. 7 Lê di heman malê de bimînin, bixwin û vexwin çî ji we re tê dayîn; ji bo karker hêjayî heqdestê xwe ye Tu dê ji malekê neçî maleka din. 8 û gava tu têyî bajarekî û te distînin, tiştê li ber te hatiye danîn bixwin, 9 û nexweşên li wir sax bikin û ji wan re bibêjin: "Padîşahiya Xwedê nêzîkî we bûye" 10 Lê eger tu werî bajarekî ku ew te wernegirin, derkevin kolanên wê û bibêjin, 11 Em ê toza ku ji bajarê we li ser lingên me daliqandî, li ser te bihejînin; lê bizanin ku padîşahiya Xwedê nêzîkî te bû. 12 Ez ji te ra dibêjim, Sodom dê di wê rojê da wekî bajarekî bîtehemultir be. 13 Xwelî li te be, Çûrazîn! Xwelî li te be Bethsaida! Ji bo ku karên wiha bi serê Tyre û Sîdon ê ku bi serê we de hatibûya, ew ê ji mêj ve di nav torbe û eşan de rûniştibûna û tobe bikirana. 14 . Lê belê di hukmê de wê ji bo Sûrê û Sîdonê ji we girantir be. 15 û tu, Capernaum, tu yê bibî ezmanan? Tuyê biavêjî dojhê. 16 Ewê ku te dibihîze min dibihîze; û yê ku we ji min bêrî dike; Lê yê ku min ji min nefret dike, ew ji wî yê ku ez şandî bêrî dike. 17 û heftê dîsa bi şahî hatin û gotin: "Xuda, ruhên xerab jî bi navê te ji me re dibin mijar." 18 û wî ji wan re got: "Min dît ku Şeytan mîna birûskê ji ezmanan ket. 19 Behold, min raye daye te ku tu li ser mar û dûpişkan û li ser hemû hêza dijmin an bixwînî; û tu tişt zîrê nade te. 20 Lê ji ber ku giyan li ser te ne, şa nebin. Lê şa bibin ku navên we li ezmanan hatine nivîsandin. 21 Di wê saetê de, Îsa bi Ruhê Pîroz şa bû û got: "Ez pesnê te didim Bav û Xudanê ezman û zemînê, ku te ev tişt ji aqilmend û şehreza veşartibûn û ew ji bapîran re eşkere kirin." Erê bavo, ji ber vê yekê kêfa te hat. 22 Hemû tişt ji hêla Bavê min ve hatin teslîmkirin. û ji pêştirê bav tu kes nizane ku Kurî kî ye. "û bav ji bona wî ra ne, ji bona kuro û ji bona wî ra bivê, qe tu kes nîne." 23 û wî bi rengekî taybet berê xwe da şagirtên xwe û got: "Pîroz be, çavên ku tu çî dibînî, pîroz be." 24 Ji bo ku ez ji te re bibêjim, gelek pêxember û padîşahan xwestin tiştên ku hûn dibînin bibînin, û nedîtin, û dengê te bihîstin, û nebihîstin 25 û binêre, nivîsgerek rabû ser xwe û ew ceriband û got: "Mamoste, ji bo ku ez jiyana bêdawî mîras bigirim, divê ez çî bikim?" 26 û jê re got : " Di qanûnan de çî hatiye nivîsandin ? " Tu çawa dixwînî? 27 Wî cewab da û got: "Tuyê bi dil û can û bi hemû hêza xwe ji Xudayê xwe hez bikî û bi hemû aqilê xwe û cîranê xwe bi xwe." 28 Lê wî jê re got: "We rast bersiv da; Vê bike û tu yê bijî. 29 Lê wî xwest ku xwe mafdar derxe, û ji Îsa re got: "Cîranê min kî ye?" 30 Paşê Îsa cewab da û got: "Zilamek hebû ku ji Orşelîmê daket Jêrroyê û ket destê talankeran; Ew tazî kirin û li wî xistin û çûn û niv mirî hiştin. 31 û bi tesadûf bû ku keşeyek bi heman rêyê diçû; û dema ku ew dît, ew derbas bû. 32 Loma jî Elewî; dema hat cihê bûyerê û ew dît, derbas bû. 33 û sameriyekî geriya û hat wê derê; 34 Çû cem wî, rûn û şerab bi ser birînên wî de rijandin û band kirin û ew rakirin ser heywanê xwe, û ew ber bi hundurekî ve birin, û ew xwedî kirin 35 Roja din wî du zîv derdixist û dida hindirê xwe û jê re got: "Li wî miqate be, eger tu tişteki din nîşan bidî, dema ez vegeirim ez ê perebidim te." 36 Li gor te ji van her sêyan kîjan kes bû ku ketin nav talankeran? 37 got: "Ewê ku dilovanî nîşanî wî daye." Paşê Îsa jê re got: "Here û wisa bike." 38 û derbas bû ku ew diçûn, hat gundekî. Jineke bi navê Martha hebû ku ew birin mala wê. 39 û xwişka wê hebû, navê wê Meryem bû; Ew li ber lingên Îsa rûnişt û li axaftina wî guhdarî kir. 40 Lê Martha ji bo xizmetê jê re bike eşên mezin kişandin. û ew hat û got, "Xudayê min, tu naxwazî ku xwişka min bihêle ez bi tena serê xwe xizmetê bikim?" Jê re bêje ku wê êrîşî wê jî bike! 41 Lê Xudan bersiv da û jê re got, "Martha, Martha, gelek xem û belayê te heye. 42 Lê tişteki pêwîst e. Meryemê beşa baş hilbijart; Divê ev ji destê wê neyê girtin.

1 Û hat ku ew li cihekî nimêj dikir. "Îdî gava ewa rawestîya, şagirtêkî wî ji bona wî ra gotîye: Xuda! Tu ji bona me ra nimêjê hîn bike, wekî ku Yûhenna jî şagirtên xwe hîn kirîye." 2 Û ji wan re got: "Dema tu dua dikî, bibêje, 'Bavê me yê li ezmanan e!'" Bila navê te pîroz be. Keyîtiya te tê. Li ser rûyê erdê wekî di bihuştê de wê thy bê kirin. 3 Nanê xwe yê rojane heta hetayê bide me. 4 Û gunehên me efû bike; Ji ber ku em hemû kesên deyndarê me ne jî efû dikin. Û tu me nexe nav cahilîyê, lê me ji xerabîyan radest bike. 5 Û ji wan re got: "Ji we kî hevalê kê ye, nîvê şevê diçû cem wî û jê re digot, "Hevalê hêja, sê nan da min; 6 Ji bo hevalê min di rêwîtiyê da hat ba min û tiştê ku min li ber wî danî tune ye. 7 Û yê di hundir de wê bigota, "Serê min neêşîne" Derî jixwe kilît kirî ye û zarokên min ên biçûk jî li odeyê bi min re ne; Ez nikarim rabim û teslîmî te bikim. 8 Ez ji te re dibêjim, eger ranebe û teslîmî wî neke, ji ber ku ew hevalê wî ye, ew ê ji ber israra xwe ya bêeman hîn rabe û çiqasî pêwîstî pê hebe wê bide wî. 9 Û ez jî ji te re dibêjim, bipirse û ew ê ji te re were dayîn; bigerin û hûnê bibînin; lêbide û dê ji te ra vebe. 10 Ji bo ku ewa ji wî bipirse, ewa distîne; Û yê ku lê digere, dibîne; "Û kîjan li kê bixe, îdî ewa bi xweber jî vekirî ye" 11 Kurekî ji we li ku derê masîyekî ji bavê xwe dixwaze, kî dê ji bo masîyan servîsê pêşkêşî wî bike? 12 an jî, eger ew hêkekî bixwaze, kî di berdêla wê de dûpişkê pêşkêşî wî dike? 13 Eger tu xerabî bikarî diyariyên baş bidî zarokên xwe, Gelo Bavê li ezmanan wê Ruhê Pîroz bide kesên ku jê dipirsin! 14 Û wî ruhekî nebaş derxist ku ehmeq bû. Û dema ku ruh derket, ew zîlamê bêdeng axivî. Û gel matmayî ma. 15 Û hin ji wan gotin: "Ew bi rêya Beelzebubê ruhên xerab derdixê." 16 Lê hinekan ew ceriband û ji ezmanan îşaret xwest. 17 Lê wî fikrên wan dizanî û ji wan re got: "Her padîşahiye, dema ku li hemberî xwe parçe dibe, bêhal dibe, malek jî dikeve ser hev." 18 Lê eger îblîs jî li hemberî xwe parçe bibe, padîşahiya wî wê çawa bisekine? Ji ber ku tu dibêjî min bi rêya Beelzebubê ruhên xerab derxistin. 19 Lê eger ez ruhên Beelzebub derxînim, kurên te ji aliyê kê ve tên derxistin? Ji ber vê yekê ew ê bibin dadgerê we. 20 Lê eger ez bi tiliyên Xwedê ruhên xerab derxim, padîşahiya Xwedê ji te re hat. 21 Dema ku zilamekî bihêz li qesra xwe diparêze, ew bi xwe di nav aramiyê de dimîne. 22 . Lê eger zilamekî bihêztir bi ser wî de were û bi ser wî de were, zîrxê xwe yê ku xwe dispêrê ji destê wî distîne û talanê belav dike 23 Ê ku ne li ba min e li dijî min e; Û ew ê ku bi min ra kom nabe. 24 Gava ruhê nepak ji mirov derdikeve, li cihên axî digere, bêhna xwe vedide û nabîne; Bi vî awayî wî got, "Ez ê ji dema ez hatim vegerim mala xwe." 25 Û dema tê, dibîne ku ew hildiweşe û dixemilîne. 26 Paşê diçe û heft canên din ên ku ji xwe xerabtir in digere; Û dema ku ew hatin, li wir rûdinên û piştê bi heman kesî re wê ji berê xerabtir bibe. 27 Û derbas bû, wexta ku wî ev gotin digotin, jineke nav xelkê dengê xwe rakir û jê re got: "Cesedê ku te diêşîne û pêşîrên ku te dimêjand, pîroz be." 28 Û got: "Belê, yên ku peyva Xwedê dibihîzin û xwedî dikin, pîroz in. 29 Lê gel zext kir. Piştê dest pê kir û got, "Ev nîfş nîfşekî nebaş e; . Ew nîşanekê dixwaze, û ji xeynî nîşana Yûnis, tu nîşan jê re nayê dayîn. 30 Ji ber ku Yûnis ji Nînevîyan re îşaret bû, ji ber vê yekê, ewê ji vê nîfşê re kurê mirovan be. 31 Şahbanûya Başûr wê di Dîwana Dawî de bi xelkê vî nîfşî re derkeve û wan mehkûm bike, ji ber ku ew ji dawîya dinyayê hatiye ku şehrezaya Silêman bibihîse Û lê binihêre, li vir ji Silêman zêdetir tişt hene. 32 Gelê Nînova wê bi vî nîfşî re xwedî li dîwana xwe derkevin û mehkûm bikin; Ji ber ku wan piştî belavkirina Yûnis tobe kir. Û binêre, li vir ji Yûnis zêdetir heye. 33 Tu kes findekê vênake û dixê quncikê, ne di bin bûşelekî de jî, lê li ser lambeyê jî, da ku ew bikeve çirayê. 34 Çavê te çirûska bedenê ye. Ji ber vê yekê eger çavê te pak be, hemû laşê te sivik e; Lê heke çavê te xerab be, laşê te jî tarî ye. 35 Ji ber vê yekê bibînin ku ronahiya di te de ne tarîti ye. 36 Ji ber vê yekê, laşê te hemû sivik e, da ku perçeyekî wê yê tarîtiyê tune be, wê demê ew ê bi qasî ronahiya ku çirûskek bi çirûskek geş we ronî bike. Li hember Ferîse û şerîfên 37. Dema ku ew hîn axiviye, Ferîseyekî jê xwestiye ku xwarina nîvro jê re bixwe. Û ew ket hundir û li maseyê rûnişt. 38 Ferîse ev yek dît, ew matmayî ma ku berî xwarinê şûst. 39 Û Xudan jê re got: "Tu Ferîsî qedeh û firaqan bi dil paqij dikin; lê hundurê we bi talan û xerabîyê tije ye. 40 Tu bêaqilî, ma qey ewa ji derve afirandîye, ewa hundur jî afirandîye? 41 Ji bo almên ku di hundirê wê de hene bidin, bisekinin û hûn ê her tiştî paqij bikin. 42 Lê Ferîsî ji te re xwelî, ku hûn nane û rue û hemû lahan girê bidin û bi hikum û hezkirina Xwedê derbas bibin! Divê ev bê kirin û ne ew be. 43 Ferîse xwelî li te be, ku tu hez dikî li serê kinîştan rûne û li cihê bazarê were pêşwazîkirin! 44 Xwelî li te be, ku tu mîna gorên veşartî yên ku mirov li ser dimeşin û pê nizanin! 45 Piştê yek ji nivîskaran bersiv da û jê re got, "Mamoste, tu jî bi van gotinan me sîcdar dikî. 46 Lê wî got: " Û xwelî li we jî be! "Ji bo ku hûn barê merivan hildin, hûn bi xweber jî bi tilîyekê destê xwe nadine wan. 47 Xwelî li we be!" ji bo ku tu ji pêxemberan re goran ava bikî; lê bavên te ew kuştin. 48 Ji ber vê yekê, tu şahidî dikî û karên bavên xwe pesend dikî; ji ber ku wan ew kuştine û tu ji wan re gorê çê dikî. 49 Ji ber vê yekê şarezayê Xwedê dibêje: Ez ê pêxember û şandiyan ji wan re bişînim û hin ji wan wê bikujin û zilmê li wan bikin, 50 ku xwîna ku ji dema hîmê cîhanê ve hatiye rijandin, dibe ku ji vî nîfşê hemû pêxemberan, 51 ji xwîna Abel heta xwîna Zekerya ku di navbera altar û perestgehê de jiyana xwe ji dest daye, were xwestin. Erê, ez ji te re dibêjim, ew ê ji vî nîfşî were xwestin. 52 Xwelî li we be! Ji ber ku we mifteya zanînê ji destê we girt. Hûn neketin hundir û li hemberî yên dixwazin bikevin hundir li ber xwe dan. 53 Û gava ew ji wir derket, şerîf û Ferîsiyan dest bi zexteke giran kirin û bi pîrsên cuda wî lêpîrsîn kirin, 54 û li benda wî man ku bibînin ka ew dikarin tiştêkî ji devê wî bişopînin an na.

1 Di vê navberê de, mirov hatin cem wan, û çend hezar kes hatin ba hev, da ku ew bi hev re zeliqîn. Paşê dest pê kir û pêşî ji şagirtên xwe re got: "Hay ji destûra Ferîsiyan hebe, ku durûtî ye." 2 Lê tiştêkî veşartî yê ku neyê aşkerakirin, ne jî veşartî nîne ku neyê zanîn. 3 Ji ber vê yekê, tiştên ku hûn di tarîtiyê de dibêjin wê di ronahiyê de bîn bihîstin; tiştên ku di guhê xwe de di odeyan de dibêjin dê li ser banan biqêrin. 4 Lê ez ji we re dibêjim hevalno, ji kesên ku cenaze dikujin natirsin û piştê nîkarin tiştêkî bikin. 5 Lê ez ê nîşanî we bidim ku divê tu ji kê bitirsî: Ji wî bitirse, piştî ku ew kuşt, ew jî xwedî wê hêzê ye ku bavêje dogehê. Erê, ez ji te ra dibêjim, ji wî bitirse. 6 Tu pênc çûkan bi du qurîşan nafirosî? Dîsa jî yek ji wan li ber Xwedê nayê jibîrkirin. 7 Lê porên li ser serê te hemû hejmar in. Ji ber vê yekê natirsin; Tu ji gelek çûkan zêdetir î. 8 Lê ez ji te re dibêjim, kî min berî mêran îtiraf bike, wê Kurê Mirov jî wî li ber melekên Xwedê îtiraf bike. 9 Lê kî min berî mirovan înkâr bike, wê berî melekên Xwedê bê derewandin. 10 Û kî li dijî Kurê Meriv peyvekê bipeyive, ewê bibexşîne, lê kî ruhê pîroz efû bike wê efû nebe. 11 Lê eger ew te bînin kinîştên xwe, û berî desthilatdaran û li ber desthilatdaran netirsin ku hûnê çi cewab bidin an çi bibêjin. 12 Ji bo Ruhê Pîroz wê di wê saetê de hîn te bike, divê çi bê gotin. 13 Û yekî ji xelkê jê re got: "Mamoste, ji birayê min re bêje ku ew mîrasê bi min re parve dike." 14 Û wî jê re got: "Mêro, kê ez hukim kirim yan mîratgiriya te kir?" 15 Û wî ji wan re got: "Li xwe miqate bin û ji hemû peymanê hişyar bin; Ji bo ku tu kes bi xwedîkirina gelek berheman najî. 16 Û wî ji wan re got meselok, got: "Mirovekî dewlemend hebû, qad baş çêbûbû. 17 Û ew ji xwe re fikirî û got: "Ez çi bikim?" Cihê ku ez fêkiya xwe berhev bikim tune ye. 18 Û got: "Tiştê ez ê bikim ev e: Ez ê kunên xwe bişikînim û yên mezintir ava bikim, û ez ê hemû hebên xwe û berhemên xwe di nav wan de kom bikim, 19 û ez ê ji giyanê xwe re bibêjim, "Canê delal, çend salan dikaneka te ya mezin heye; Niha aştî, xwarin, vexwarin û şabûneke xweş be! 20 Lê Xwedê jê re got: "Tu xapînok! Di vê şevê de giyanê te wê ji te bê xwestin; Û wê ev çi be ku we amade kirîye? 21 Ji ber vê yekê bi kesên ku xezîneyê ji xwe re depo dikin û ji bo Xwedê dewlemend nînin re ye. 22 Û ji şagirtên xwe re got: "Ji ber vê yekê ez ji te re dibêjim, ji jiyana xwe re xeman nexwe, tu yê çi bixwî, ne jî li laşê xwe, tu yê çi li xwe bikî." 23 Jiyan ji xwarinê zêdetir e û beden ji cil û bergan zêdetir e. 24 Li qirşikan binihêrin: Sawê rind nakin, ne mahzen û ne jî kunê wan hene û dîsa jî Xwedê wan têr dike. Tu çiqasî ji çûkan zêdetir î! 25 Di nav we de kî heye, gelo ew jixwe dilgiran e, kî dikare dirêjahiya jiyana xwe lê zêde bike? 26 Heger tu nikarî tiştêkî herî kêmkî, tu çima ji bo yê din ditirsî? 27 Li sosinan binêre, ka ew ne dizivirin, ne jî digirîn. Lê ez ji te ra dibêjim ku Silêman di hemû rûmeta xwe da wekî ya wan nehatiye qewirandin. 28 Heger Xwedê giyayê ku îro li zeviyê ye li xwe bike û sibê bavêje firinê, dê çiqasî din te biqulipîne, tu ji baweriya biçûk! 29 Ji ber vê yekê, hûn jî napirsin bê ka divê hûn çi bixwin an jî çi vexwin û nekevin tengasiyê. 30 Ev hemû tişt mîletên cîhanê digerin; Lê bavê te baş dizane ku pêdiviya te pê heye. 31 Lê li padîşahiya wî bigerin, û ev hemû tişt wê li we bînin zêdekirin. 32 Netirse, kerê biçûk. Ji ber ku kêfa bavê te xweş e ku hûn padîşahiye bidin te. 33 Tiştê te heye bifiroşe û alms bide. Ji xwe re çenteyên ku ne kevin dibin, xezîneyeke ku qet li ezmanan kêmkî nabe, ku dizî nayê û moth naxwin. 34 Ji bo ku xezîneya te li ku be, dilê te jî dê li wir be. 35 Bila lorînên te girde bibin, û mûmên te bişewitin, 36 û bibin mîna zilamên ku li benda Perwerdekarê xwe ne, kengî ew ê ji dawetê derkeve, da ku dema ew were û lêbide, yekser li ber wî vebin. 37 Xulamên ku hosta gava tê hişyar dibin, pîroz in. Bi rastî ez ji te re dibêjim, ew ê beraxwe bide û li ser maseyê rûne û were cem wan û xizmetê ji wan re bike. 38 . Gava ew di nobeta duduyan de û di nobeta sisiyan de tê û wisa dibîne, ev xulamên pîroz in. 39 Lê vê bizanibin, eger malbatekê zanibûya wê diz di kîjan saetê de bihata, mala wî neketibûya hundir. 40 Ji ber vê yekê hûn jî amade bin. Ji bo kurê zilam, di şetekê da tê ku tu wisa nafikirî. 41 . Lê Petrûs jê re got: "Xuda! Tu ji me re an ji her kesî re vê meselê dibêjî?" 42 Û Xuda jî got ku: "Xuda, bendeyên xwe bi ser bendeyên xwe de dihevine kî ye, ku ew di wexta xwe de bide wan, ka çi ji destê wan tê?" 43 Pîroz e xulamê ku hostayê wî dema tê vî karî dibîne. 44 Bi rastî ez ji te ra dibêjim, ew dê wî li ser hemû mal û milkên wî tayîn bike. 45 Lê eger heman xulam di dilê xwe de bibêje, 'axayê min tartar werin' û dest bi lêdana xulam û xizmetkaran dike û her wiha xwarin û vexwarin û serxweşiyê dike, 46 wê demê heman seydayê xulam wê were roja ku ew nizane û saeta ku nizane û wê parçe parçe jê bike û wê xelata xwe jî bi kafiran bide. 47 Lê xulamê ku wesiyeta axayê xwe dizane, lê li gor daxwaza xwe tu tişt amade nekiriye yan jî nekiriye, dê gelek derbeyan bixwe. 48 Lê yê ku nizane, û tiştê ku hêjayî lêdanê ye kiriye, wê çend derbeyan bixwe. Ji bo wî gelek tişt hatiye dayîn, wê gelek tişt ji wî bê xwestin; Û ji kê ra gelek ferman tê dayin, dê gelek tişt ji wî bihên xwestin. 49 Ez hatim agirê li ser rûyê erdê vêxim; Ji şewitandinê zêdetir min dê çi bixwesta! 50 Lê berî her tiştî divê ez bi bin av bibim, û heta ku temam bibe ez çi qas biendîşe me! 51 Tu difikirî ku ez ji bo aştîyê li ser rûyê erdê bînim vir? Ez dibêjim: Na, lê cuda ye. 52 Ji niha û pê ve wê li malekê pênc heb, sê li hemberî du, du jî li hemberî sêyan. 53 Dê li dijî kur bav, dayik jî li hemberî keç û keçê li dijî dayik, xesû û bûka li dijî bûka dayik û bûk jî li dijî xesûyê be. 54 Û ji gel re got, "Dema ku hûn dibînin ewrekî ji rojava bilind dibe, hûn ê yekser bêjin, 'baran tê'. Û bi vî awayî dibe. 55 Û dema tu dibîni bayê başûr diteqê, tu dibêjî, 'wê germ be'. Û bi vî awayî dibe. 56 Hûn durûtîyê dikin! Tu dizanî ku tu çawa li ser xuyanbûna erd û asîmanan dikolî; Lê tu vê carê çawa test nakî? 57 Û tu çima ji xwe re hikim nakî ka çi rast e? 58 Ji bo ku tu bi dijminê xwe re biçî ber hakim, li ser rê bixebite da ku wî ji wî xelas bike, da ku ew te derxe pêşberî dadwer, dadwer jî te radestî ferdê bike, û xulam te bavêje zindanê. 59 Ez ji te ra dibêjim, heta ku tu pereyê herî dawî nedî tu dê ji wir dernekevi.

- 1 Niha hin ji wan hebûn ku ji wî re qala Celileyen kirin, ku Xwîna Pilate bi fedekariya wan re tevlihev bû.
- 2 Îsa cewab da wan û ji wan re wisa got: "Tu difikirî ku ev Celîlan ji hemû Celîlan bêtir gunehkar bûn, çimkî wan ev êş kişand?"
- 3 Ez ji te re dibêjim na, lê heke hûn poşman nebin hûn ê hemû bi heman awayî bimire.
- 4 An tu difikirî ku hejdeh kesên ku birca Siloam li ser wan ket û ew dirandin, ji hemû kesên din ên ku li Orşelîmê dijişîn sûcdartir bûn?
- 5 Ez ji te re dibêjim na, lê heke hûn poşman nebin, hûn ê hemû bi heman awayî bihelin.
- 6 Û wî ev mesel ji wan re got: Zilamek hebû ku dara hejîrê di nav rezê xwe de çandibû, hat û li ser wî fêkî geriya, û nedît
- 7 Dû ra ji tirî ra got: "Lê, ez sê sal in her sal tîm, li ser vê dara hejîrê fêkî digerîyam û nabînim. Wî jêkin! Çi li pêşiya welêt dibe asteng?
- 8 Lê wî cewab da û jê re got: "Xuda, vê salê dev jê berde heya ku ez jê re bikolim û wî bixapîne, 9 eger ew hîn jî bixwaze bera xwe bide; eger ne wisa be, wî birrîne."
- 10 Û wî di şemîya şemîyê da li kinîştetekê mamostetî kir.
- 11 Û lê binihêre, jineke ku 18 salan rihê wê yê nexweş hebû û serê wê dişewitî, û nikaribû rabe ser xwe.
- 12 Lê gava Îsa ew dît, gazî wî kir û jê re got: "Jin, ji nexweşiya xwe azad be."
- 13 Û wî destê xwe danî ser wê, û yekser rabû ser xwe û pesnê Xwedê da.
- 14 Paşê hikumdarê kinîştê, çimkî ew nezan bû ku Îsa wê roja Sebtê qenc bikira, cewab da û ji xelkê re wisa got: "Şeş roj hene ku ew li ser kar in; werin û li ser wan qenc bibin, lê ne di roja şemî de."
- 15 Paşê Xudan bersîva wî da û got: "Hûn durûtiyê dikin! Ma qey her yek ji we di roja sebatê de ji mêrxasê ga û kerê xwe sist nake û nagihîne cihê avdanê?
- 16 Wê demê, gerek ev yek, keça Birahîm kî ye, ya ku îblîs ji 18 salan ve girêdayî bû, di roja Sebtê de ji vê boneyê bê berdane?
- 17 . Gava wî ev gotin got, hemû kesên ku jê hez nedikirin, şerm dikirin. Û hemû mirov bi hemû karên bi rûmet ên ji aliyê wî ve hatin kirin, şa bûn.
- 18 Û wî got: "Padîşahiya Xwedê ji kê re mîna kê ye, û ez ê ji kê re berawird bikim?"
- 19 Wek tovê xerdelê ye, mîrik bir û avêt nav baxçeyê xwe, û mezin bû û bû dar, û çûkên hewayê di nav şaxên xwe de diweşin
- 20 Û dîsa got: "Ez ê padîşahiya Xwedê ji kê re berawird bikim?"
- 21 Mîna mayînê ye, ku jinekê bi sê devikên ard ê tevlihev kir heta ku bi temamî jê veqetiya.
- 22 Û li bajar û gundan geriya, mamostetî kir û çû Qudsê.
- 23 Û yekî jê re got: "Xudayê min, tu dibêjî qey hindik wê bêne rizgarkirin?" Û ji wan re got,
- 24 "Hewl bidin ku ji dergehê teng ve têkevinê, ji bo gelekên, ez ji te re dibêjim, ez ê çawa têkevimê, û wê nikaribe vê bike.
- 25 Ji wê demê û pê ve, dema axayê malê rabû derî girt û tu dest pê dikî li derve bisekinî û li derî bixî û bibêjî, 'Ya rebî derî li me veke' wê bersivê bide û ji te re bibêje, 'ez nizamim tu ji ku yî'.
- 26 Dûre hûnê dest bi gotina 'Me li ber te xwarin û vexwar, we li kolanên xwe mamostetî kir' dest pê bikin.
- 27 Û wê ji te re bibêje: "Ez nizamim tu ji ku derê yî, ji min dûr keve, hûn hemû xeraban dikin."
- 28 Gava tu Birahîm, Îshaq, Yaqûb û hemû pêxemberên di padîşahiya Xwedê de dibînin, dê bigirî û diranan bigirî û bigirî.
- 29 Û wê ji Paskalya yê û ji rojava, ji bakur û ji başûr were, ku wê li padîşahiya Xwedê li ser maseyê rûnên.
- 30 û binihêrin, dawî ne, ew ê pêşt bin, ew jî pêşt ne, ew ê dawî bin. Neyartiya Hêrod
- 31 Di wê saatê de hin Ferîsî hatin û jê re gotin: "Here dûr bikeve, ji ber ku Herod dixwaze te bikuje."
- 32 Û ji wan re got: "Here ji vî rovî re bibêje, "Binêre ez ruhên xerab derdixim û vê roj û sibe şîfayê dikim û roja sisiyan ez ê li cihê xwe bim."
- 33 Lê îro û sibe û roja piştî wê divê ez hîn bimeşim, ji ber ku ne rast e ku pêxemberek li derveyî Orşelîmê bimire.
- 34 Orşelîm, Orşelîm, tu pêxemberan dikujî û yên ku ji te re dişînin kevir, min çend caran dixwest ku zarokên we bi hev re kom bikim, wekî mirîşkê hêlîna xwe di bin baskên wê de kom dike, û tu yê nedî!
- 35 Behs bike, "mala te wê ji we re bimîne." Ji ber ku ez ji te re dibêjim, heta ku dem neyê tu yê min nebînî ku tu yê bibêjî 'Pîroz e yê ku bi navê Xuda tê'

1. Gava ew hat mala hikumdarê Ferîsiyan di şemîyekê de nan bixwe, ew li benda wî man. 2 Û binêre, berî wî zilamek hebû, yê ku dilop dikir. 3 Û Îsa cewab da û ji fîrewn û Fêrisiyan re wisa got: "Baş e ku em roja Sebtê bixwin an na?" 4. Lê ew bêdeng bûn. Û wî girt û ew şîfa kir û ew berda. 5 Û ji wan re got: "Di nav we de kî heye kurê wan an gayê wan dikeve bîrê, û kî wî zû dernaxe di roja

şemî de?" 6 û nikarîbûn bersivê bidin wî. 7 Û meselok ji mêvanan re axivî, çaxa dît çawa hewl didan ku li jor rûnin, û ji wan re got, 8 Eger tu ji aliyê yekî ve hatibe dawetê, serê xwe nede rûnenê, ji te re sermestekî ji hêla wî ve bê vexwendin, 9 û paşê hat ku tu û wî vexwendine, û ji xwe re bibêje, ' Rê bidin vê '. Û paşê divê tu li binî bi şermê rûne. 10 Lê gava gazî te hat kirin, here rûnê, da ku gava ew kî te vexwendiyê were, wê ji te re bibêje, 'Heval, here jor.' Wê demê berî yên ku bi we re li ser maseyê rûnin hûnê xwedî rûmet bin. 11 Ji bona wî kesê ku xwe bilind dike, ewê dilnizm be. Û yê ku xwe dilnizm dike divê bê bilindkirin. 12 Wî ji yê ku ew vexwendiyê re jî wisa got: "Eger hûn şîv an şîvê bixwin, ne hevalên xwe, ne birayên xwe, ne xizmên xwe, ne jî cîranên xwe yên dewlemend vexwînin, ji bo ku careke din we vexwînin û xelatê bidin we. 13 Lê gava tu xwarinekê çêkî, gazî belengazan, belengazan, lepikan, koran, 14an bikî û tu pîroz bibî, çimkî tu daxwaza wan tune ku tu pereyê te bidî. "Bi rastî hûnê di rabûna xwedaparizan da bêne xelatkirinê." 15 Gava yekî li ser maseyê rûniştî ev yek bihîst, jê re got: "Yê ku di padîşahiya Xwedê de nan dixwe pîroz e." 16 Û wî jê re got: "Zilamek hebû ku şîvek mezin çêdikir, û gelek kes vexwendine wî." 17 Û xulamê xwe şand di saeta şîva Xuda de ji bo ku ji ên ku hatine vexwendin re bêje: "Were, ji bo her tiştî amade ye."

18 Û hemûyan li dû hev dest bi lêborînê kirin. Yê pêşî jê re got : " Min qad kirîye û divê ez derkevim derve û bibînim ; Ez ji te re lava dikim, li min biborin. 19 Û yê din jî got: "Min pênc nîrê oxenkirî, niha jî ez ê wan bibînim; Ez ji te re lava dikim, li min biborin. 20 û yê sisiyan got: "Min hevjinêk girt; Ji ber vê yekê nikarim werim. 21 û xulam hat û ev yek dîsa ji axayê xwe re got Paşê axayê malê bi hêrs bû, û ji xulamê xwe re got: Bi lez herin kuçe û kuçeyên bajêr, û belengaz, û kor û lal bînin. 22 Û xulam got: "Xudayê min, tiştê ku te ferman kir, hat ku derbas bibe; Lê li wir hê jî cih heye. 23 Û hosta ji xulam re got: "Derkevin otoban û çeperan û wan mecbûr bikin ku werin hundir, da ku mala min tije bibe." 24 Ji bo ku ez ji te ra bibêjim, tu zilamên ku hatine vexwendin dê tama şîva min nestînin. 25 Û gelek kes bi wî re çûn ; û zivirî û ji wan re got, 26 : " Eger kesek were ba min û ji bav , dê , hevjin , zarok , bira , xwişk û birayên xwe nefretneke , nabe şagirtê min " 27 Û kî xaça xwe hilnegire û li pey min nekeve, nikare bibe şagirtê min. 28 Lê di nav we de kî heye ku dixwaze kuleyekê ava bike, û pêşî rûnene û lêçûna hilgirtina wê dihejmêre? 29 Ji bo ku gava wî bingehe danî ye û nikare derxe, hemû kesên ku dibînin tinazê xwe pê nakin, 30 dibêjin: "Vî zilamî dest bi avakirinê kir û nikare derxe." 31 An jî kîjan padîşah dixwaze li dijî padîşahêkî din şer bike, û pêşî rûnê û şîretê negire ku ew bi deh hezar kesên ku bi bîst hezar kesî re tê cem hev an na? 32 Heger ne wisa be, ew peyamê dide, dema ku hê jî li dûr e, daxwaza aştiyê dike. 33 Ji ber vê yekê her yek ji we yên ku dev ji her tiştê xwe bernade nikare bibe şagirtê min. 34 Xwê tiştêkî baş e; lê eger xwê lawaz bibe, dê bi çi were demsalkirin? 35 Ne ji bo erd û ne jî ji bo zindanê bi kêrî tiştêkî nayê, lê ew ê bê avêtin. Yê ku guhên wî hene ku bibihîze, bila bibihîze!

15

1 Û her cûre berhevkarê bacê û gunehkar nêzî wî bûn da ku wî bibihîzin. 2 Û Ferîsûsî û şerîtan digot: "Ev zilam gunehkaran distîne û bi wan dixwe." 3 Û wî ji wan re got ev meselok, got: 4 Di nav we de kîjan zilam heye ku sed pezê wî heye, û eger yek ji wan winda bike, ew ji nod û neh li çolê nahêle û li pey yê windayî diçe heta ku bibîne? 5 Û dema ku ew dît, bi kêfxweşî datîne ser milê xwe. 6 Û dema tê malê, gazî heval û cîranên xwe dike û ji wan re dibêje, "Bi min şa bibin; Ji ber ku min pezê xwe yê windabûyî dît. 7 Ez ji te re dibêjim, loma li ezmanan, li ser gunehkarekî ku ji nod û neh kesên qenc poşman dibe, yên ku ne hewceyî tobekirinê ne, kêfxweşiyek zêdetir heye. 8 An jî kîjan jin heye deh qurîş hene, eger yek winda bike, yê ku mûmekê vênexê û malê serûbin dike û bi dilgermî lê digere heta ku wî bibîne? 9 Û dema ku ew dît, gazî heval û cîranên xwe dike û dibêje, "Bi min şa bibe; Ji ber ku min penîrê xwe yê ku min winda kiribû dît. 10 Ji ber vê yekê, ez jî ji te re dibêjim, li ber melekên Xwedê li ser gunehkarekî ku poşman dibe, wê kêfxweşî hebe. 11 Û got, "Du kurên zilamekî hebûn. 12 Û jê biçûktir ji bavê xwe re got: "Bide min bavo, beşa tiştên ku aîdî min in." Û mal û milk bi wan re parve kir. 13 Û ne demek dirêj piştî wê kurê biçûk hemû tişt li hev civandin û bi ser welêt de çûn; Û li wê derê mal û milkê xwe bi lewitî kuşt. 14 Wexta ku wî hemû xwendibû, li seranserê welêt delaliyek mezin hebû, û dest bi birçîbûnê kir, 15 salî û çû û xwe li welatiyekî heman welatî xist. Wî ew şand zevîya xwe da ku berazekê bimeyzîne. 16 Û wî dixwest ku zikê xwe bi genimên xerîdar, ku berazan xwar, dagire; Û tu kesî neda wî. 17 Paşê ji xwe re fikirî û got: "Bavê min çend zilamên kirêkirî hene, yên ku nanê wan zêde ye û ez di birçîbûnê de dimirim! 18 Ez ê rabim û herim cem bavê xwe û jê re bibêjim, 'Bavo min guneh li ezmanan û berî te kiriye'. 19 Ez êdî ne hêja me ku gazî kurê te bikim; Min bike yek ji kedkarên roja xwe! 20 û ew rabû û hat ba bavê xwe. Lê çawa ku hîn ji wê derê dûr bû, bavê wî ew dît, û poşman bû, bazda û ket stûyê wî, û maçî kir 21 Û lawo jê re got: "Bavo, min li hember bihuştê û berî te guneh kir; Ji ber vê yekê ez êdî ne hêja me ku gazî kurê te bikim. 22 Lê bav ji xulamên xwe re got: "Zû kincê herî baş derxe û li xwe bike, û bazinê bide destê wî û pêlavên wî li ser ligan, 23 û golika ku me qelandiyê bîne û bikuje Em bixwin û bi kêf bin! 24 Ji bo ku ev lawê min miribe û ji nû ve ketiye jiyanê; winda bûye û hatiye dîtin. Û wan dest bi kêfxweşiyê kir. 25 Lê kurê mezin li qadê bû. Û dema hat nêzîkî malê, wî stran û dîlan bihîst, 26 û gazî yek ji xulamên wî kir, û jê pirsî ka ew çi ye 27 Lê jê re got: "Birayê te hat, bavê te golika qelandî qetî kir, ji ber ku wî ew saxlem kir." 28 Paşê hêrs bû û dê nekeve hundir. Paşê bavê wî derket derve û gazî wî kir. 29 Lê wî cewab da û ji Bav re got: "Lê be, min ev qas sal ji we re xizmet kir, û hê jî emrê te derbas nebûye; Û te qet bizinek neda min ku bi hevalên min ra dilxweş bibim. 30 Lê gava ev

lawê te hat, yê ku mal û milkê te bi fûhûşê xerc kir, te golika qelandî jê re qetand. 31 Û jê re got: Kurê min tu her tim li cem min î û tiştê min tenê yê te ye. 32 Lê gerek tu dilşad û dilşad bî; ji bo ev birayê te miribe û ji nû ve hatiye jiyane winda bûye û hatiye dîtin

16

1. Wî ji şagirtên xwe re jî wisa got: "Zilamekî dewlemend hebû, û berî wî bi îsrafkirina tiştên wî dihat tawanbarkirin."

2 Û ji bo wî şand û jê re got: "Ez çi ji te dibihîzim?" Ji malbata xwe hesab bipirse! Ji ber ku ji niha û pê ve tu nikarî bibî xatûn.

3 Serkar ji xwe re got: "Ez çi bikim?" Axayê min meqamê ji min distîne; Nikarim bikolim û şerm dikim ku parsekiyê bikim.

4 Ez baş dizanim ez ê çi bikim, da ku dema ez ji ofîsê bêm derxistin min bibin mala xwe.

5 Û gazî deyndêrên hostayê xwe, her yekî bi xwe kir û ji yê pêşî re got: "Tu çi qas deyndarê axayê min î?"

6 got, "Sed ton rûn" Û jê ra got: "Deynê xwe hilde, rûnê û pêncî bilez binivîse."

7 Paşê ji yê din re got: Lê tu çi qas deyndarê te yî? Got, "Sed bûş genim" Û jê re got: "Nameya xwe bigire û heystê binivîse."

8 Xuda jî pesna xudayê xudaparizan da, ku ewa bi zanetî tevgerîyaye. Loma bi rastî zarên vê cîhanê di nava xwe da ji zarên ronahîyê jîrtir in.

9 Û ez jî ji te re dibêjim, hevaltiyê bi mamûsê nerast re bikin, da ku dema dawî bibe, dibe ku we bibin tabernaca bêdawî. 10

Bêguman ew bi qencîkaran dilsoz e, û yê ku herî kêmxelet e jî di mezinan de şaş e.

11 Eger tu ji mamê neheq re dilsoz nebî, kî wê te bi qenciya rastîn emanetî te bike?

12 Û eger tu ji biyaniyan re dilsoz nebî, kî wê çi bide te?

13 Tu xizmetkar nikare ji du hostayan re xizmet bike: An ew ê ji yê din nefret bike û ji yê din hez bike, yan jî ewê xwe bi yê din ve girêbide û yê din xapînok bike. Tu nikarî ji Xwedê û mamûnan ra xizmet bikî.

14 Ferîsiyan ev hemû bihîstin. Ji bo pereyan çavbirçî bûn û tinazên xwe pê dikirin.

15 Û wî ji wan re wisa got: "Yê ku xwe rast bide pêşîya mirovan, tu yî, lê Xwedê dilê te dizane, çimkî di nav mirovan de çi hebe, li ber çavê Xwedê xerabî ye."

16 Qanûn û pêxemberan dirêjî Yûhenna dikin. Ji wê demê û pê ve mizgîna padîşahiya Xwedê tê dayîn û her kes bi zorê berê xwe dide wê.

17 Lê ji bo kêmasîya qanûnê ji bo bihuştê û erdê derbasbûn hêsanîr e.

18 Kî jina xwe berde û bi yekî din re bizewice, zînayê dike, û kî mêrê xwe berde jî zîna dike.

19 Niha mirovekî dewlemend hebû ku xwe bi kincên binefîşî û hêja pêça bû û her roj bi rûmet û kêfxweşî dijiya.

20 Niha mêrekî belengaz ê bi navê Lazarûs hebû, ku li ber deriyê xwe yê tije sore,

21 salî bû û dixwest ji tiştê ji sifreya dewlemendan ketî razî be, û kûçik hatin û êşên wî dizeliqandin

22 . Gava zilamê belengaz mir, ew derbas bû û ji aliyê melekên ve hat birin bosê Birahîm. Lê mirovê dewlemend jî mir û hat veşartin.

23 Dema li cem miriyan bû, di êşa xwe de çavên xwe rakir û Îbrahîm ji dûr ve û Lazarûs di zikê xwe de dît.

24 Û giriya û got: Bav Îbrahîm rehma xwe li min bike û Lazarûs bişîne da ku serê tiliya wî biavêje û zimanê xwe sar bike, ji ber ku ez di vê agirê de ez êşandim

53

25 Lê Birahîm wisa got: "Ji bîr nekin, lawo, ku we qenciya xwe di jiyana xwe de wergirtiye, lê Lazar xerabî wergirtiye; êdî ew li vir rehet bûye û ezabê te li te hatiye kirin."

26 Û di serî de ev hemû tişt di navbera me û we de kendavek mezin heye, da ku yên ku dixwestin ji vir derbasî we bibin nikaribin û ne jî yên ji wir derbasî me bibin.

27 Dû ra got: "Ez ji te re lava dikim bavo, da ku wî bişînim mala bavê min;

28 Ji bo pênc birayên min ên din, dibe ku ew wan hişyar bike, ji bo ku ew jî werin vê derê eziyetê.

29 Îbrahîm got: "Mûsa û pêxemberên wan hene; bila wan bibihîzin."

30 Lê wî got: "Na bav Birahîm, lê eger yek ji miriyan biçûya cem wan, wê poşman bibûna."

31 Jê re got: "Eger ew Mûsa û pêxemberan nebihîzin, eger kes ji miriyan rabe, ew ê bawer nekin.

17

1. Wî ji şagirtên xwe re wisa got: "Ne mimkun e ku blok bên, lê ji kê re bên xwelî li wî be." 2 Wê baş be ku kevirek li stûyê xwe daliqandî be û bavêje behrê, çimkî ji van biçûkan re bibe asteng. 3 Hişyar be! Eger birayê te guneh bike, li wî bixaşînin; Û heke poşman bibe, tu wî bibexşîne. 4 Û eger rojê heft caran li hemberî we guneh bikira û heft caran li te vegerîya û bigota, 'ez poşman im!' Ji ber vê yekê tu yê wî efû bikî. 5 Û şandîyan ji Perwerdekar re gotin: "Baweriya me zêde bikin." 6 Û Xudan got: "Eger baweriya te mîna tovê xerdel hebe û ji vî dara mûlkî re bêje: 'Xwe bixaşînin û xwe têxin behrê' Ji ber vê yekê ew ê bi te re îtaat bike. 7 Kî ji we ku xizmetkarê wî heye ku wî biçêrîne yan jî dewaran xwedî bike, gava ji zevî tê malê jê re dibêje: 'Tavilê were li ser maseyê rûne?' 8 Ma ne ew e ku jê re dibêje: 'Tiştê ku ez ji bo şivê dixwim amade bikim, li pêşiyê xwe deynim û heta ku ez bixwim û vexwim, ji min re xizmet bikin; Piştî wê tu jî dikarî

bixwî û vexwî? 9 Ji bo ku ew çî ferman da, ew jî spasîya xulam dike? 10 Hûn jî wisa ne! Dema ku we hemû ferman li we kirin, bêjin ' Em bendewariyên bêkêr in ; Me çî ji destê me hat kir. 11 Û wexta ku ew diçû Orşelîmê, di navbera Samarîa û Celîl de rêwîti dikir. 12 Û gava ew hat gundekî, deh lebatvan pê re hevdiştin kirin, yê ku dûr sekinî, 13 û dengê xwe bilind kir û got: "Îsa, hostayê hêja, rehma xwe li me bike." 14 Û gava wî ew diştin, ji wan re got: "Herin xwe nîşanî kahînan bidin." Û her ku ew çûn, ew hatin paqij kirin. 15 Lê yek ji wan, dişt ku ew sax bûye, paşde vegeriya û bi dengê bilind pesnê Xwedê da, 16 salî û li ber lingên Îsa li ser rûyê wî ket û spasiya wî kir. Û ev Samerîyek bû. 17 Lê Îsa cewab da û got: "Ji wan deh heb nehatine paqijkirin?" Lê neh li ku ne? 18 Ji xeynî vê xerîbiyê, kesekî din tune bû ku poşman bibe û rûmetê bide Xwedê? 19 Û jê re got: Rabe, here; Bawerîya te alîkarîya te kir. 20 Lê gava Ferîsiyan ji wî pirsî : " Padîşahiya Xwedê wê kengî bê?" bersiva wan da û got, "Qraliyeta Xwedê bi vî rengî nayê ku bi çavên we bê diştin; 21 Ne jî wê bêjin , ' Binêrin , li vir e ! ' an: li wir! Ji ber ku padîşahiya Xwedê di nava we de ye. 22 Û ji şagirtan re got: "Wê demê were ku tu yê bixwazî yek ji rojên Kurê Meriv bibînî û tu yê wî nebînî." 23 Û wê ji te re bibêjin : " Binêre ! Li vir be! Neçe û neşopîne. 24 Ji ber ku birûsk ji asîmana jorîn diçirûse û li her tiştê di bin bihuştê de diçirûse, wê Kurê Mirov jî di roja xwe de be. 25 Lê berî her tiştî, gerek ew gelek êş bikişîne, û ji aliyê vê nîfşê ve bê red kirin. 26 Û wekî ku di rojên Nûh de çêbû, wê li rojên Kurê Mero jî wisa be: 27 xwarin xwaribûn, vexwarin, zewicî bûn, zewicî bûn, zewicî bûn, heta roja ku Nûh ket gemiyê, lehî hat û ew hemû wêran kirin. 28 Wekî din, Wek ku di rojên Lût de çêbû: xwarin xwarin, vexwarin, kirîn, firotin, çandin, çêkirin; 29 Lê roja ku Lût ji Sodomê derket, agir û kevirê birûn ji ezmanan bariya û hemû kuştin. 30 Îdî di wê royê da ye, ku kurê meriv dihe hinartinê. 31 Di heman rojê de kî li ser banî be û mal û milkên wî di malê de hebe bila neyê xwarê daxîne. Bi heman awayî kî li meydana be bila li paş xwe venegere. 32 Jina Lût bîne bîra xwe. 33 Kî bixwaze ruhê xwe biparêze wê wînd bike; Û kî wê wînd bike, dê alîkarîya wê bike ku bijî. 34 Ez ji te re dibêjim, heman şevê du wê li ser nivînekê razên; Yek wê bê qebûlkirin, ya din jî wê bê redkirin. 35 Du wê bi hev re hêşîn bibin; Yek wê bê qebûlkirin, ya din jî wê bê redkirin. 36 Du wê li qadan bin, yek bê qebûlkirin, ya din jî wê bê terikandin. 37 Û ewan cewab dan û jê ra gotin: "Xuda, ka li ku?" Û ji wan re got, "Li cihê ku cesed lê ye, sûlav kom bûne hene."

18

- 1 Û wî ji wan re got ku meselek, gerek mirov her tim dua bike û dev jê bernede,
- 2 û got: "Li bajarekî dadgerek hebû ku ne ji Xwedê ditirsiya, ne jî ji kesekî ditirsiya.
- 3 Niha li heman bajarî jinebiyek hebû ku dihat cem wî û digot, "Li pêşîya dijamin min edaletê îspat

bike."

- 4 Û ew dê ne demeka dirêj bûya. Paşê, lê wî ji xwe re got: "Her çî qas ez ji Xwedê natirsim û ne jî ji tu zîlamî ditirsim,
- lê dîsa jî ez ê ji vê jinebiyê re edaletê bikim, çimkî ew qas bela dide min, da ku ew di dawiyê de neyê û tiştêkî bi min bike."
- 6 Paşê Xuda gotîye: "Li vir guhdarî bike, ka dadwerê nedurist çî dibêje."
- 7 Xwedê jî wê edaletê nede hilbijêrê xwe yê ku bi şev û roj jê re digirî, û gerek ew bi wan re dirêj bike?
- 8 Ez ji te ra dibêjim, ew dê di demeka kurt da edaleta wan vegerîne. "Îdî gava kurê merivan hatibe, gelo tu dibêjî qey ewê li ser rûyê zemîn bawerîyê bibîne?"
- 9 Û wî got ku ev mesel ji bo hin kesên ku dibêjin ku ew rast in û ji kesên din aciz bûne:
- 10 Du kes çûn perestgehê dua kirin, yek Ferîse, yê din jî baca berhevkirina bacê.
- 11 Ferîse sekinî û ji xwe re dua kir, "Ey Xwedêyo, ku ez ne wek mirovên din, talanker, neheq, zînaker, an jî mîna vê baca berhevker im
- 12 Hefteyê du caran rojî didim û her tiştê ku distînim dehemîn didimê.
- 13 Û berhevkerê bacê li dûrsekinî, û çavên xwe hilneda ezmanan, lê pêşîra wî lêda û got: Xwedê ji min re dilovan be gunehkarek
- 14 Ez ji te ra dibêjim, ev bi mafdarî daket mala wî, ne wisa. "Ji bona wî ra, ku xwe bilind dike, îdî ji bona wî ra jî dilnizm e. Û ewê ku xwe dilnizm kirîye, îdî ewa bi xweber jî hatiye bilindkirinê.
- 15 Zarokên biçûk jî anîn cem wî ku dest bidin wan. Lê gava şagirtan ew diştin, ewan bi xweber jî li wan dane.
- 16 Lê Îsa gazî wî kir û got: "Bila zarok werin ba min, û wan asteng nekin, çimkî padîşahiya Xwedê wisa ye."
- 17 Bi rastî ez ji te re dibêjim, kî padîşahiya Xwedê nestîne wê nekeve wê derê.
- 18 Û hikumdarekî jê pirsî: "Hostayê qenc, ji bo ku ez heta bi hetayê mîras bigirim, divê ez çî bikim?"
- 19 Lê Îsa jê re got: "Tu çima min erê dikî?" Tu kes ji bilî Xwedê bi tena serê xwe ne baş e.
- 20 Tu fermanan dizanî: "Tu yê zînayê nekî; hûn nakujin; Tu nadizî, tu nabî şahidê derewîn; hûn ê rûmetê bidin bavê xwe û dayika xwe.
- 21 û got, "Min ev hemû tişt ji ciwantiya xwe veşart."
- 22 Gava Îsa ev bihîst, wî jê re got: "Tu hê jî tiştêkî kêmtî dikî." Hemû tiştên te hene bifiroşin û bidin xizanan û dê xezîneya te li ezmanan hebe û were, li pey min here.
- 23 Dema ev bihîst, xemgîn bû, ji ber ku gelekî dewlemend bû.

24 Lê Îsa li wî nihêrî û got: "Çi zor e ku dewlemend bikevin padîşahiya Xwedê!
 25 Hêştir e ku deveyek ji çavê derzîyekê derbas bibe, ji bo ku mirovekî dewlemend bikeve padîşahiya Xwedê hêsantir e.
 26 Paşê yên ku ev tişt bihîstin gotin: "Wê demê kî dikare xilas bibe?"
 27 Lê wî got: "Ya ku bi zilaman ne mumkun e, bi Xwedê pêkan e."
 28 Piştî Peter got, "Lê binihêre, me her tişt hişt iye û li pey te çûye."
 29 Û wî ji wan re got: "Bi rastî ez ji te re dibêjim, tu kes tune ye ku ji bo padîşahiya Xwedê xaniyek, pîrek, bira, an dê û bav, an zarok, ji bo ku ew vê carê dîsa manîfestoyê bistîne, û jiyana bêdawî li dinyayê were
 31 Û wî duwazdeh bi xwe re bir û ji wan re got: "Bele, em diçin Orşelîmê, û her tiştê ku ji aliyê pêxemberên Kurê Mirov ve hatibû nivîsandin dê temam bibe."
 32 . Ji bo ku ew radestî Gendiyan bê kirin, ewê tinaz û gazin û tif kirin,
 33 û ewê wî bifetîşîn û bikujin, û roja sisiyan dîsa radibe
 34 Lê fam nekirin û axaftin ji wan veşartibûn û nedizanîn çî hatiye gotin
 35 Û wexta ku ew hat nêzîkî Jerichoyê, ew zilamekî kor li kêleka rê rûniştibû.
 36 . Ancak geçenleri duyduğu zaman , neler olanlarını sordu .
 37 Paşê jê re gotin ku Îsa yê Nazareth derbas dibe.
 38 Û wî hawar kir û got: "Îsakurê Dawid, rehma min bike."
 39 Lê yên derketin pêş, gef li wî xwarin ku bêdeng be. Lê wî pir zêde giriya, "Kurê Dawid, rehma min bike!"
 40 Îsa dîsa jî sekinî û ew birin cem wî. Dema ku ew nêzî wî kirin, jê pirsî,
 41 saliya xwe û got, "Tu dixwazî ez ji bo te çî bikim?" Wî got, "Xwedayê min, dibe ku ez careke din bibînim."
 42 Û Îsa jê re got: "Bibîne" Bawerîya te alîkarîya te kir.
 43 Û di cih de dît û da pey wî, pesnê Xwedê da. Û hemû mirovên ku ev tişt dîtî e, pesnê Xwedê dan.

19

1 Û ew çû Jerichoyê. 2 Û binêre, zilamekî bi navê Zacchaeus hebû, yê ku serwerê bacê bû, û dewlemend bû. 3 Û wî dixwest Îsa bibîne ku ew kî ye, û nikaribû berî mirovan, ji ber ku ew biçûk bû. 4 Û ew bi pêş ve çû û bi dara duberiyê rabû. ku ew wî bibîne. Ji ber ku li wir diwîya bû derbas bibûya. 5 Û gava Îsa hat cîhê, wî li jor nihêrî û jê re got: "Zacchaeus, zû were xwarê; Ji ber ku divê ez heta rojê li mala te bisekinim. 6 Û bi hesreta xwe daket xwarê û bi kêf û xweşî ew pêşwazî kir. 7 Dema ku ew dîtî, hemûyan murîd kirin û gotin, "ew hatiye gunehkarekî." 8 Zacchaeus hat pêşîya Xudan û got: "Ya rebbî, nivê tiştên min ez didim xizanan, û eger min kesek xapandiye, ez ê çar qatî bidim. 9 Û Îsa jê re got: "Îro rizgarî hatiye vê malê, ji ber ku ew jî kurê Îbrahîm e." 10 Ji bo ku kurê merivan bigere û tiştê wînda bûyî rizgar bike hat. 11 Wexta ku wan guhdarî dikir, wî jî ji meselekê re got, çimkî ew nêzîkî Orşelîmê bû, û wan digot ku padîşahiya Xwedê wê derhal bê eşkere kirin, 12 û got: "Mirovekî aqil çû erdekî, dibe ku ew padîşahiye bistîne û paşê vegere." 13 Ji bo deh bendeyên xwe şand, deh lîre da wan û ji wan re got, "Heta ez vegerim bi wan re bazirganiyê bikin." 14 Lê belê welatîyên wî dijmîniyê li wî dikirin û li dû wî mesaj didan û digotin , " Em naxwazin ew li ser me hikum darizîne " 15 Gava ew hat, ew dîsa hat, piştî ku wî padîşahiye bi dest xist, wî gazî eynî xizmetkarên ku pere dane wan kir, dibe ku ew bizağibe ku her yek ji wan ji bo çî bazar kiriye. 16 Paşê yê pêşîn hat û got: "Xudayê min, pûndê te deh lîre qezenc kir." 17 Û wî jê re got: "Ey xulamê xulam, çimkî tu herî kêr dilsoz î, tu yê li ser deh bajaran bibî xwedî desthilat." 18 Ya duduyan hat û got: "Xudayê min, pûndê te pênc lîra çêbûye." 19 Wî jî jê re got, "Û tu yê di ser pênc bajaran re bî." 20 Û ya sisiyan jî hat û got: "Ya rebbî, va ye, va ye lîreyê te, ya ku min di destmal de girtîye; 21 Ez ji te ditirsiyam, ji ber ku tu mirovekî dijwar î; Tiştê ku te nedanî tu yê bigirî û tiştê ku te nekirî bixapînî. 22 Jê re got: "Ez ê te ji devê te darizînim, tu bendeyê xerab î." Te dizanî ku ez mirovekî dijwar im, tiştê ku min nedanî ber xwe hilde û tiştê ku min nexwariye rahêje? 23 Te çima pereyê min nexist fatoreya danûstendinê? Û heke ez bihatama, min dê bi meraq xwestibûya. 24 Û wî ji kesên ku li ber radiwestiyan re got: "Pûnd ji wî bistînin û bidin wî yê ku deh lîre ye." 25 Û jê ra gotin: "Xudayê min, jixwe deh lîreyên wî hene." 26 Lê ez ji te re dibêjim, ji kê re heye, wê bê dayîn; lê ji wî kesê ku tune be jî, çî ji destê wî bê girtin jî. 27 . Lê belê ew dijmînen min ên nexwestin ez li ser wan serwer bim , wan bînin vê derê û beriya min bikujin . 28 Û dema ew got, derket pêş û heta Qudsê geriya. 29 Û hat ku dema ew nêzî Beytfac û Bethany bû û hat çiyayê bi navê Çiyayê Zeytûnê, du 30 ji şagirtên xwe re şand û got, "Here cihê berevajî wê." Û gava tu bikevî hundur, tu yê kulek ê girêdayî bibînî, ku heta niha tu kesî li ser rûneniştîye; veke û bîne vir! 31 Û eger kesek ji te bipirse ka tu çima vê yekê dizanî, bêje : " Xudan jê re lazim e " 32 Û ewên ku hatine şandin jî wekî ku ji wan re gotibû çûn û ew dîtî. 33 Û gava ku wan kolt veneqetand, efendiye wî ji wan re gotin: "Tu çima kulavê vedikî?" 34 Lê gotin: "Xuda jê re lazim e." 35 Û ew anîn ba Îsa, û kincên xwe avêtin ekolê, û Îsa danîn ser wê. 36 Îcar dema ku ew çû, kincên xwe li ser rê belav kirin. 37 Û gava ew berê xwe da girê Çiyayê Zeytûnê, hemû şagirtên wî bi dengê bilind pesnê Xwedê dan ji bo hemû kirînan ku dîtîne, 38 û got: "Pîroz be kî tê, padîşah, bi navê Xudan." Aştî di bihuştê de be

û rûmet a herî bilind be! 39 Û hin Ferîsîyên nav xelkê jê re gotine: "Hosta, li hemberî şagirtên xwe li ber xwe bidin." 40 bersiv da û ji wan re got, "Ez ji te re dibêjim, eger ev bêdeng bin, wê kevir bigirîn. 41 Û gava nêzik bû, li bajêr nihêrî û li ser wê girî, 42 got: "Xwezî te jî di vê demê de zanibûya ka ji bo aramiya we çî ye." Lê niha ji çavên te veşartîye. 43 Rojan wê bi ser we de were, wê çaxê dijmînên we li dora we û zarokên we dîwarekî bilind bikin û we dorpêç bikin û li her derê we bitirsînin. 44 Û ewan te digrînin û kevirekî jî li ser hev nahêlin, ji ber ku te nedizanî ka hûn di wê demê da êşiyane. 45 Û ew çû perestgehê û dest bi derxistina kesên difiroşin kir, 46 û ji wan re got, "Hatiye nivîsandin, 'mala min wê mala nimêjê be'." Lê te ew xistiye dizîyan. 47 Û li perestgehê rojane mamostetî dikir. Lê serok keşe û serçete û begên xelkê xwestin wî bikujin, 48 û nedîtin çawa bikin; Ji bo ku hemû mirov pê hesiyar û wî bihîstin.

20

- 1 Û roja ku ew li perestgehê hîn dikir û mizgîn dida mizgînê, hat ku rahîb û nivîskar bi kalên civatê re hatin cem wî,
- 2 û jê re gotin: "Ji me re bêje, tu bi kîjan desthilatê vî karî dikî, ya jî kî rayeyek wisa daye te?"
- 3 Û wî cewab da wan û ji wan re got: "Ez ê jî peyvekê ji te bipirsim; ji min re bibêje,
- 4 Binavbûna Yûhenna ji ezmanan bû yan ji zilaman bû?"
- 5 Lê ew ji xwe re fikirîn û gotin, "Eger em ji ezmanan bêjin, wê bêje, 'te çima jê bawer nekir?'
- 6 Lê eger em ji zilaman re bibêjin, hemû mirov wê me kevir bikin, çimkî ew bi israr dibêjin ku Yûhenna pêxember e.
- 7 û bersiv dan ku nizanin ji ku hatiye.
- 8 Û Îsa ji wan re got: "Ez ji te re nabêjim bê ez bi kîjan rayeyê vî karî dikim."
- 9 Û wî dest bi gotina vê meselê ji xelkê re kir: Zilamekî rez ekand û kirê da tirî, û ji bo demeke baş derket derveyî welat
- 10 Û di wexta xwe da xulamekî xwe şand nav mêwîyan, ku ew dikarin ji fêkiyên rez bidine wî. Lê rezan li wî xistin û ew vala hiştin.
- 11 Û xulamekî din şand, lê li wî jî xistin û tinaz ên wî kirin, û ew vala hiştin.
- 12 Û sisêyan şand, lê ew jî bi xwîn xwar û derxistin derve.
- 13 Paşê xudanê rez got: "Ez çî bikim?" Ez ê kurê xwe yê delal bişînim; ew ê jê fedî bikin.
- 14 Lê dema ku rezvanan kur dîtin, ji xwe re fikirîn û gotin: "Ev mîrat e; were, em wî bikujin, mîrate dibe ku mîrate ya me be."
- 15 û ew ji rez derxistin û kuştin. Xudanê rez dê çî bi wan bike?
- 16 Ew ê bê û van rezên xwe bikuje, rezê xwe bide kesên din. Dema ku ew bihîstin gotin, "Dûr be ji te!"
- 17 Lê wî li wan nihêrî û got: "Wê hingê ew çî ye ku hatiye nivîsîn (Zebûr 118:22): "Kevirê ku avakeran red kir, bûye kevirê bingehtî?"
- 18 Kî bikeve ser vî kevirî wê biperçiqîne, lê kî bikeve wê biperçiqîne.
- 19 Û sernivîser û keşeyan xwestin ku wê saetê destê xwe deynin ser wî, û ji xelkê tirsîyan, çimkî ew fam kirin ku wî ev mesel ji wan re gotiye.
- 20 Û li pey wî çûn, û zilam şandin ji bo ku ew xulamtiyê bikin, da ku ew wî di axaftina wî de bigirin, da ku ew wî radestî desthilat û desthilata walî bikin.
- 21 Û ji wî pirsîn, û gotin: "Mamoste, em dizanin ku hûnşî dilsozî diaxivin û hîn dikin, û hurmetê nadin otorîteya tu zilamekî, lê tu rêya Xwedê rast hîn dikî."
- 22 Gelo rast e ku em bacê bidin Qesrê, an na?
- 23 Lê wî quretiya wan dît û ji wan re got,
- 24 Qurişekî nîşanî min bide. Di destê wî de kîjan wêne û nivîs heye? Lê wan got, " Qeyser "
- 25 Û wî ji wan re got: "Tiştên ku Qeyserî ne, ji Qeyser re bibêje û tiştên ku Xwedê ne, ji Xwedê re bîne."
- 26 Û wan nikaribûn wî bi peyva berî mirovan vehewînin û li hember bersiva wî matmayî man û bêdeng bûn
- 27 Paşê, hin Saddûyên ku bawer dikin ku qiyamet tune ye, hatin ba wî û jê pirsîn ,
- 28 , Mûsa wisa got: "Mamoste, Mûsa ji me re wisa nivîsî: "Eger birayekî ku pîreka wî heye bimire, û ew bê zarok bimire, bila birayê wî jinikê bigire û zarokên birayê xwe rabike."
- 29 Niha heft bira hebûn. Ya yekem jinek girt û bê zarok mir.
- 30 Û ya duduyan ew birin,
- 31 û ya sîsiyan, her heftji wan, û bê zarok man û mirin.
- 32 Di dawiyê de jî jin jiyana xwe ji dest da.
- 33 Niha di rabûna miriyan de, wê jina kê di nav wan de be? Ji ber ku her heftan jî wekî hevjiyekê xwedî yê wê bûn.
- 34 Û Îsa ji wan re got: "Zarokên vê dinyayê dizewicin û zewicîn;
- 35 Lê yên ku layiqî bidestxistina wê cîhanê û vejîna ji miriyan in, ne dizewicin û ne jî dizewicin.
- 36 Ji ber ku ew êdî nikarin bimirin, ji ber ku mîna melek û zarokên Xwedê ne, ji ber ku ew zarokên rabûna miriyan in.

37 Lê Mûsa jî nîşan da ku mirî wê di nav gulê de rabin, çimkî jê re dibêjin Xwedayê Birahîm, Xwedayê Îshaq û Xwedayê Yaqûb.

38 Lê Xwedê ne xwedayê miriyan e, lê ya zindiyan e, ji bo ku ew hemû jê re dijîn.

39 Piştî hin ji qrbaniyan bersiv dan û gotin , " Mamoste , we rast gotiye "

40. Û wan êdî jê nedipirsî.

41 Û wî ji wan re got: "Çawa dibêjin ku Mesîh kurê Dawid e?"

42 Û ew bi xwe jî Dawid di kitêba Zebûr (Zebûr 110:1) de dibêje: "Xudan ji Perwerdekarê min re gotiye: "Li destê min ê rastê rûne,

43 heta ku ez dijmînên te ji bo lingên te bixim sitûyê lingan"

44 Ji ber vê yekê Dawid jê re dibêje hoste, nexwe kurê wî çawa ye?

45 Lê dema ku hemû kesan guhdar dikir, ji şagirtên xwe re got,

46 "Hay ji qurbanên ku dixwazin bi kincên dirêj biçin, û bi kêfxweşî li sûkê bên pêşwazîkirin, û dixwazin li serê kinîştan û li ser maseyê rûnên

47 Ji bo xuyangê xaniyên jinebiyan dixwin û duayên dirêj dikin. Ew ê hukmê girantir bistînin.

21

1 Û wî li jor nihêrî û dît ku dewlemend qurbanên xwe dixin singa Xwedê.

2 Û wî jî jinebiyeke belengaz dît ku li du mîtan xistiye.

3 Û wî got, "Bi rastî ez ji te ra dibêjim, vê jinebiya reben ji hemûyan zêdetir xiste hundir.

4 Ji bo van hemûyan ji bo fedekariyên xwe xwe dane der, lê belê wê hemû tiştên ku wê ji ber hejariya xwe jiyaye, xistiye nava xwe.

5 Û gava hinekan ji perestgehê got ku ew bi kevir û gewherên xweş hatiye xemilandin, wî got:

6 Wext wê bê ku tu bibînî keviyek li ser yê din namîne ku neyê şikandin

7 Lê wan jê pirsî: "Mamoste, ev dê kengê çêbibe?" û îşareta ku wê kengê biqewime çî ye?

8 Lê got , " Binêre , nexapîne . Ji bo gelekên wê bi navê min were, bibêje , ' Ez e , ' û ' Dem hatiye ' . - Li pey wan nekevin !

9 Lê dema şer û serhildan dibihîzin , natirsin . Ji bo vê divê pêşî ev were kirin ; Lê dawî ne ewqas zû ye.

10 Paşê ji wan re got: "Xelk dê li hember millet rabe, û padîşahiye li hember padîşahiye,

11 û erdhejên mezin çêbibin, û pîsbûn û zemanê giranbuha, û teror û nîşaneyên mezin ji ezmanan

12 Lê berî van hemûyan ewê destê xwe bidin ser te û zilmê li we bikin û ewê te radestî kinîşte û zindanên xwe bikin û ji bo navê min herin ber padîşah û mîran

13 Ev ê we bike şahid.

14 Ji ber vê yekê, ji dil bifikire ku tu yê çawa cewaba xwe bidî.

15 Ji bo ku ez dev û hîkmetekê bidim ewe ku hemû neyarên we wê nikaribin li ber xwe bidin û li dij bisekinin.

16 Lê dê û bav, bira, xizm û hevalên te wê teslîmî we bibin û ew ê hin ji we bikujin.

17 Û ji bo navê min tu dê ji her kesî nefret bikî.

18 Û ne porê serê te dê winda bibe.

19 Eger tu sebat bikî, tuyê jiyana xwe qezenc bikî.

20 Lê gava tu dibînî ku Orşelîm ji aliyê artêşê ve hatiye dorpeçkirin, bizanibin ku bêrîkirina wê hatiye.

21 Paşê bila yê li Cihûyê bireve çîyayan û bihêle kî li bajêr e derkeve derve û kî li welêt e divê neyê hundir

22 Ji bo van rojên tolgirtinê ne, da ku hemû tiştên ku hatine nivîsîn bi cih werin.

23 Lê xwelî li wan kesên ku di wan rojan de ducanî û hemşîre ne! Ji ber ku li ser rûyê erdê dê tengasiyeke mezin hebe û li hemberî vî gelî xezeba

24 û ew ê bi perçê şûr bikeve û di nav hemû miletan de dîl were girtin û Orşelîm di bin lingan de ji aliyê Gencan ve were perçiqandin, heta ku wexta Gendiyan pêk were

25 Û di rojê de îşaret hebin û di hîvê de û di stêrkan de û li ser rûyê erdê mirov bitirsin, û bitirsin, ji bo derya û pêlên avê wê bilerizin,

26 û mêr bi tirsê ji holê radibin û bi hêviya tiştên ku li ser hemû erdê werin, ji bo hêzên ezmanan jî biheje

27 Û paşê ew dê bibînin ku Kurê Mirov bi hêz û rûmeteka mezin di ewrekî da tê.

28 Lê gava ev tişt dest pê bikin, li jor binêrin û serê xwe rakin, ji ber ku xelaskirina te nêzîk dibe.

29 Û wî ji wan re meselok got: Li dara hejîrê û hemû daran binihêrin:

30 Eger niha biweşin û hûn bibînin, hûn bi xwe dizanin ku havîn nêzîk e

31 Ji ber vê yekê, gava tu van hemû tiştan nêzîk dibînî, bizanibe ku padîşahiya Xwedê li ber destê ye.

32 Bi rastî ez ji te re dibêjim, heta ku her tişt derbas nebe ev nifş derbas nabe.

33 Bihuş û erd wê derbas bibin, lê gotinên min derbas nabin.

34 Lê hişyar be ku dilê te bi xwarin û vexwarinê û bi xema xwarinê giran nabe û ev roj bi lez mîna xenîmetê bi ser we de nayê

35 Ji ber ku ewê ji nişkê ve li ser wan ên li ser rûyê erdê rûniştî ne, were.

36 Ji ber vê yekê, her tim hişyar bin û dua bikin ku hûn bihêz bin ku hûn ji van hemû tiştan birevin û li ber Kurê

Merivan bisekinin.

37 Ve günden güne tapınağı nandırarak geceleri çıktı ve gecede Zeytûn Dağı denilen dağda kaldı

38 Û hemû mirov ji bo ku wî li perestgehê bibihîzin zû çûn cem wî.

22

1 Û cejna nan, ya ku jê re Paskalya tê gotin, nêzîk bû. 2 Û serekê keşe û qrîbaniyan xwestin wî bikujin, çimkî ew ji mirovan ditirsîyan. 3 Û Îblîs ketibû Cihûdayê bi navê Îskaryot, yê ku ji duwazdeh kesan bû. 4 Û ew çû û bi serokê keşeûyan û bi sedsalan re peyivî. Çawa dixwest wî radestî wan bike. 5 Û kêfxweş bûn û soz dan ku ew ê pere bidin wî. 6 Û wî li xwe mikur hat û ji bo ku wî bê deng radestî wî bike li firsendekê geriya. 7 Piştî roja nanekî bêxwedî hat, ku li ser wê berxê Paschal diviyabû bihata qurbankirin. 8 Û wî Petrûs û John şand û got: "Here, ji bo me berxê Paschal amade bike, ku em wê bixwin." 9 Lê jê re gotin, "Tu dixwazî em li ku amade bikin?" 10 Ji wan re got: "Lê binêre, gava tu bikevî bajar, tu yê rastî zilamekî ku misînekî wî yê avê heye, were; Wî têxe mala ku ew dikeve, 11 salî ye û ji axayê malê re dibêje: "Seyda ji te re xeber şandiye, "Odeya ku ez bi şagirtên xwe re berxê Paschal lê bixwim li ku derê ye?" 12 Û ew ê saloneke mezin bi minafiqê nîşanî te bide; li wir amade dike. 13 Çûn û wek wî ji wan re gotibû dîtî, û berxê Paschal amade kirin. 14 Û dema saet hat, rûnişt, şandiyên pê re. 15 Û ji wan re got: "Berî ku ez êşê bixwim, min xwest ku ez vî berxê paschal bi we re bixwim." 16 Ji bo ku ez ji te re bibêjim ku heta ku di padîşahiya Xwedê de pêk neyê, ez ê êdî nexwim. 17 Û wî kasa girt, spas kir û got: "Bistînin û di nava xwe de dabeş bikin; 18 Ji bo ku ez ji te re bibêjim, ji niha û pê ve heta ku padîşahiya Xwedê neyê ez ê fêkiya mêw venaxwim. 19 Û nan girt, spas kir û şikand û da wan û got: "Ev laşê min e, ku ji bo te tê dayîn; Di bîranîna min da vê bike. 20 Wî jî piştî xwarinê qedeh girt û got: "Ev kûp di xwîna min de wesîyeta nû ye, ku ji bo te tê rijandin." 21 Lê binihêre, destê xayinê min bi min ra li ser maseyan e. 22 Ji bo kurê meriv her ku diçe biryar tê dayîn; Lê xwelî li wî zilamî be ku ew ji hêla wî ve hatiye xayînkirin! 23 Û di nav xwe de dest bi pirsê kirin ka kîjan ji wan dê vê yekê bikin. 24 Di nava wan de jî pevçûnek hebû, ku di nava wan de ya herî mezin dihat dîtî. 25 Û ji wan re got: "Padîşahên miletan hukum dikin, û serkeftiyê wan jî xudayê dilovanîyê ne." 26 Lê ne tu yî. Lê belê yê herî mezin ê di nava we de wê mîna ciwantir û nokerê mîna bendeyekî be. 27 Ji bo kîjanê mezintir e, yê ku li ser maseyê rûne yan jî yê ku xizmetê dike? Yê ku li ser maseyê rûne ne ew e? Lê ez jî wek xizmetkarekî di nava we de me. 28 Lê belê yê ku di ceribandînen min de li min miayene kiriye tu yî. 29 Û ezê padîşahiye bidim te, wek bavê min ferman daye min, 30 ku tu dikarî li ser maseya min li padîşahiya min bixwî û vexwî, û li ser textan rûne û duwazdeh eşîrên Îsraêl darizîni 31 Simon, Simon, hay ji te hebe, îblîs xwest ku ew ji genim hez bike. 32 Lê min ji bo te dua kir ku dibe ku baweriya te têk neçe. Û dema ku hûn hatin guheztin, birayên xwe xurt bikin. 33 Û jê re got: "Xudayê min, ez amade me ku bi te re biçim zindanê û heta mirinê." 34 Û wî got: "Petrûs, ez ji te ra dibêjim, heya ku tu sê caran min nas dikî, îdî tu yê îro nexapîne." 35 Û wî ji wan ra got: "Çi çax min tu bê çente, bê çente û bê pêlav şandî, tu qet kêma? Gotin: Qet. 36 Paşê ji wan re got: Lê niha kî çenteyê wî hebe bila wî bistîne û çentejî jî û yê ne xwediyê wî be jî, qalikê xwe bifiroşe û şûrekî bikire." 37 Ji bo ku ez ji te ra bibêjim, ewa ku hatîye nivîsîn jî divê di min da bêqisûr be: "Ewa di nava cewrkaran da jimardar e." Ji bo tiştên ji aliyê min ve hatine nivîsandin jî wê temam bibin. 38 Û gotin: "Xwedêyo, li vir du şûr hene." Û ji wan re got, "Êdî bes e" 39 û li gorî adeta xwe derket çiyayê Zeytûnan. Û şagirtên wî dane pey wî. 40 Û gava ew hat wê derê, ji wan re got: "Dua bike, ku tu nekeve nav ceribandîne." 41 Û wî xwe ji kevîrekî avêt, û xwar kir, 42 dua kir û got: "Bavo eger tu bixwazî, vê kûpê ji min bistîne; Lê belê ne daxwaza min, lê ya te biqede. 43 Û fêrîştekî ji ezmanan jê re xuya kir û ew xurt kir. 44. Û hat ku ew bi mirinê re li ber xwe da, û bi dilgermî dua kir. Lê xwêdana wî bû mîna dilopên xwînê, ku ket erdê. 45 Û ew ji nimêjê rabû, û hat cem şagirtên xwe, û ew bi xemgînî dîtî, 46 û ji wan re got: "Tu çima radikevî? Rabe dua bike, ji bo ku tu nekevî nav ceribandînan. 47 Ama hala konuştukça şirket geldi; û yek ji duwazdeh kesên bi navê Yahûdas derket pêşberî wan û ji bo ramûsinê bang li Îsa kir 48 Û Îsa jê re got: "Yahûda, tu bi ramûsanê xayintiyê bi Kurê Meriv dikî?" 49 Lê belê gava yê li derdora wî dîtî ku wê çî biqewime, jê re gotin: "Xuda, ma em ê bi şûr lêxin?" 50 û yek ji wan li xulamê rahîbê bilind xist û guhê wî yê rastê jê kir. 51 Lê Îsa cewab da û got: "Bisekine" Û destê xwe da guhê wî û ew şifa kir. 52. Îsa ji keşe û sedsalîyên perestgehê û ji kalên ku jê re hatibûn re wisa got: "Tu bi şûr û bi çoyan derketî ji qatîlekî re. 53 Ez her roj li perestgehê bi te ra bûm û te destê xwe neda min. Lê ev saeta we ye û hêza tarîtiyê ye. 54 Lê dest danîn ser wî û ew birin û anîn mala rahîbê bilind. Lê Peter ji dûr ve şopand. 55 Ji ber vê yekê li nivê hewşê agir pêxistin û bi hev re rûniştin. Û Peter jî di nava wan de rûnişt. 56 Piştî xulamê ew dît ku li ber agir rûniştiye û ji nêz ve lê nihêrî û got: "Ev zilam jî li cem wî bû." 57 Red kir û got: "Jin, ez wî nas nakim." 58 Û piştî demekê yekî din ew dît û got: "Tu jî yek ji wan î" Lê Peter got ku, "Mêro, ne ez im." 59 Û piştî demekê, piştî saetekê, yekî din ew piştrast kir û got: "Bi rastî ev zilam li cem wî bû; Ji ber ku ew Celîlan e. 60 Lê Peter got: "Mêro, ez nizanim tu çî dibêjî." Û çawa ku ew hîna diaxivî, qefilî. 61 Û Xuda zivirî û li Petrûs nihêrî. Û Petrûs gotina Xuda yê ku ji wî re gotibû: "Berî ku îro sê caran tuyê min înkâr bikî." 62 Û Petrûs derketin derve û bi tûjî girîn. 63 Lê belê zilamên ku Îsa digirtin henekên xwe pê dikirin û lêdixistin, 64an ew nixumandin û jê pirsîn: "Pêxembertî, yê ku li te xist kî ye?" 65 û li hemberî wî gelek kafirên din gotin. 66 Û gava roj hat, kalûpîrên gel, keşe û serçete li hev civandin û ew derxistin ber meclîsa wan, 67 ,

gotin : "Eger tu Mesîh bî, ji me re bêje." Lê ji wan re got, "Eger ez ji te re bêjim, tu yê jê bawer nekî; 68 Lê eger ez bipirsim, tu yê bersivê nedî. 69 Lê ji niha û pê ve kurê meriv wê li destê rastê yê hêza Xwedê rûne 70 Paşê hemûyan got: "Tu kurê Xwedê yî?" Ji wan ra got, "tu dibêjî, ez im." 71 Lê wan got ku "Çima ji me re şahidiyek din lazim e?" Me bi xwe ji devê wî bihîstîye.

23

1 Û hemû pirrjimar rabûn, û ew anîn ber Pîlate, 2, û dest bi sûcdariyê kir, û gotin: "Me dît ku ev zilam gelê me vedigerîne û bacê ji Qesrê re qedexe dike û dibêje ku ew Mesîh e, padîşah e." 3 Lê Pîlate jê pirsî û got: "Tu padîşahê Cihûyan î?" Bersiv da wî û got, "Tu wisa dibêjî." 4 Pîlate ji keşeyan û ji bo gel got, "Ez di vî zilamî da tu sûcî nabînim. 5 Lê ew hîn bêtaqet tir bûn û got: "Li hemû welatê Cihûyan bi hînkirin û cemedê gel ditirsîne, û heta vir li Celileyê dest pê kiriye." 6 Dema ku Pîlate ev bihîst, wî pirsî bê ka mêrik ji Calîleyê ye yan na. 7 . Gava wî bihîst ku ew aîdî rayedarên Herod e, wî ew şand Herod, ew jî di wan rojan de li Orşelîmê bû. 8 Lê gava Herod Îsa dît, ew pir kêfxweş bû; Ji ber ku wî dixwest ku wî berî demeke dirêj bibîne; Ji ber ku wî ew bihîstibû û hêvî dikir ku ji wî îşaretê bibîne. 9 Û wî gelek tişt jê pirsî. Lê bersiv neda wî. 10 Lê rahîb û serçete li ber radiwestiyan û bi tundî sûcdar kirin. 11 Lê Herod û xulamên wî bêrî kirin û tinaz ên wî kirin, kirasekî spî danîn ser wî, û ew dîsa şandin Pîlateyê 12 Di wê rojê de Pîlate û Herod bi hev re bûn heval; Ji ber ku berê dijmînê hev bûn. 13 Lê Pîlate gazî serokerkan û serweran û xelkê kir, 14 û ji wan re got: "Te ev zilam ji min re anî, wekî yekî ku gel ji holê radike, dizivirîne; Û binihêre, min ew berî te lêkolîn kir, û ez di zilamê tiştên ku tu wî sûcdar dikî da tu kesî nabînim; 15 Hêrod jî ji ber ku wî ew şand cem me. Û hûn binihêrin, wî tiştekî hêjayî mirinê nekiriye. 16 Ji ber vê yekê ez ê wî bixapîne û serbest berdim. 17 18 Piştî hemû girse giriya û got : " Ji vî zilamî dûr be bera me Barabbas bidin " 19 . Şehir'de meydana gelmek ve cinayetle meydana gelmek için hapse atılan 20 Paşê Pîlate dîsa gazî wan kir, çimkî wî dixwest Îsa serbest berde. 21 Lê giriyan û gotin : " Wî bixaşînin , wî bixaşînin " 22 Û cara sisêyan ji wan re got: "Vî zilamî çi xerabî kiriye?" Ez di wî da tiştekî ku mirinê heq dike nabînim; Ji ber vê yekê ez ê wî bixaşînim û wî serbest berdim. 23 Lê bi qîrîneke mezin êrîşî wî kirin, xwestin ku bê xaçkirin. Û qêrînên wan ji destê wan derket. 24 Û Pîlat îddîa kirin ku daxwaza wan hatiye kirin, 25 û bihêle ew kesê ku ji ber îxtidar û kuştinê ew avêtine girtîgehê. . Lê wî Îsa radestî daxwaza wan kir. 26 Û gava wan ew birin, yek ji wan Sîmonê Cyrene yê ku ji qadê dihat, girtin û xaç danîn ser wî, ku dibe ku Îsa tobe bike. 27 Û piştî wî gelek kes û jinan li pey wî ketin, lêdan û giriyan. 28 Lê Îsa berê xwe da wan û got: "Keçên Orşelîmê, ji bo min negirîn, lê ji bo xwe û ji bo zarokên xwe digirîn. 29 Ji bo nihêrînê wê dem bê gotin, 'cesedên ku nedane û pêsîrên ku têr nekirine, bexşîş in'. 30 Wê demê wê dest bi gotina ji çiyayan re bêjin , ' Bi ser me de bibarin ' . Û ber bi gir ve: Me binixumîne! 31 Ji bo ku ew li ser textê kesk bê kirin, dê çi bibe bêrîkirin? 32 Û yên din jî hebûn, du celad, ew anîn, da ku wî ji holê rabikin. 33 Û gava ew hatin cihê ku jê re dibêjin ciyê qolê, li wê derê xaç kirin, û xeraban jî bi wî re, yek li rastê û yek jî li milê çepê 34 Lê Îsa got: "Bavo, wan efû bike; Ji ber ku nizanin çi dikin! Û kincên wî parçe kirin û ji wan re gelek tişt avêtin. 35 û gel sekinî û temaşe kir. Serdestan jî tinaz kirin û gotin , " Wî alîkarî da yên din ; Bila alî xwe bike, ew Mesîh e, yê hilbijartî yê Xwedê ye. 36 Eskeran jî tinazên wî kirin û hatin cem wî sîrê, 37 jê re gotin: "Eger tu padîşahê Cihûyan bî, xwe rizgar bike." 38 Û li ser wî jî nivîsar " Ev padîşahê cihûyan e " 39 Lê belê xerabê yekî ku bi wî daliqandî bû, jê re got: "Ma tu mesîh nîn î?" Ji xwe û me re bibin alîkar! 40 Paşê yê din cewab da û ew red kir û got: "Ma hûn ji Xwedê natirsin, kî di heman mahkumkirinê de ye?" 41 Û em di vê mijarê de rast in, ji bo ku em tiştên ku em dikin hêjayî me ne, bistînin; Lê wî tiştekî şaş nekir. 42 Û wî got: "Gava tu hatî padîşahiya xwe, bîne bîra min" 43 Û Îsa jê re got: "Bi rastî ez ji te re dibêjim, îro tu yê bi min re di bihiştê de bî." 44 Û jixwe derdora saeta şeşan bû, û tarîti li ser tevahiya erdê hebû heta saet nehan, 45 û rojê ronahiya xwe winda kir û perdeya perestgehê di duyan de çirûsk bû 46 Û Îsa bi dengê bilind giriya û got: "Bavo, ez ruhê xwe di destê te de pîroz dikim." Û dema ku ew gotibû mir. 47 Lê wexta ku sedsalî dît, wî pesnê Xwedê da û got: "Bêguman ev zilam mirovekî rast bû." 48 Û hemû kesên ku li wir bûn û temaşe dikirin, gava dîtin ku çi diqewime, pêsîrên wan lêdan û vegeriyan. 49 Û hemû nasên wî dûr sekinîn, û jin, Yên ji Celileyê ew şopandibûn û ew hemû dîtin. 50 Û binihêre, zilamekî bi navê Ûsiv bû, yê ku merivekî qenc û bihîkmet bû, 51 salî bû û şîret û danûstendina wan qebûl nekiribû. Ew ji bajarê Arîmathea yê Cihûyan bû, ku yek li benda padîşahiya Xwedê bû. 52 Ew çû Pîlateyê û cesedê Îsa yê 53 sali xwest û jê bir, ew bi kincan pêça, û xist goreke hewnê, ku tu kes tê de rûneniştine. 54 Û roja haziriyê bû, û şemî hat. 55 Û jinên ku bi wî re ji Celileyê hatibûn pey hev û li gorê nihêrîn û çawa cesedê wî danîn. 56 Lê paşve zivirîn û biharat û meymûn amade kirin. Û hemû şemî li gorî qanûnan bêdeng bûn.

24

1 Di roja pêşîn a hefteyê de, ew hatin gorê ku wan biharatên ku wan amade kiribûn, hildan. 2 Lê wan dît ku kevir ji gorê hat avêtin, 3 û ketin hundir, û cesedê Xudan Îsa nedîtin. 4 Gava ew li ser vê yekê eleqedar bûn, du zilamên bi kincên biriqandî hatin cem wan. 5 Û ew tirsîyan û rûyê wan li erdê xistin. Dûre ji wan re gotin , " Hûn çima li nava miriyan li zindîyan digerin ? 6 Ew ne li vir e; Ew rabûye. Bîne bîra xwe ku wî çawa ji te re got dema ku ew hê li Celileyê bû, 7 got: "Kurê meriv divê radestî gunehkaran bê kirin, û were xaçkirin, û di roja sêyem de dîsa rabe." 8 û gotinên wî bi bir anîn. 9 û dîsa ji gorê daketin û ew hemû tişt ji

yanzdeh şagirtan re û ji yê din hemûyan re ragihandin 10 û Mary Magdalene û Joanna û Dayika James Meryem û yê bi wan re, yê ku van tiştan ji şandîyan re gotin. 11 Ê ev gotin ji wan re wekî çirokên periyên xuya dikirin, û wan ji wan bawer nedikir. 12 Lê Petrûs rabû û ber bi gorê ve bazda û li binî sekinî û tenê qumaşên kincan dît, û çû meraq kir ku çî bûye 13 Ê bawer be, di heman rojê de du ji wan çûn cihekî ku du saetan ji Orşelîmê peya bû; Navê wê Emmaus e. 14 Ê li ser van hemû çirokan bi hev re axivîn. 15 Ê ew derbas bû, gava ew bi hev re dipeyivîn û sohbet dikirin, îsa bi xwe xwe xwe nêz kir û bi wan re meşîya. 16 Lê ji bo ku wî nas nekin çavên wan girtî bûn. 17 Ê ji wan re got: "Ev gotinên ku hûn di rê de di nav xwe de çî dikin?" Li wir bi xemgînî rawestîyan. 18 Ê yek ji wan, navê wî Cleopas bû, cewab da û jê re got: "Ma tu bi tenê yî di nav biyanîyên Orşelîmê de, yê ku nizane li wir di van rojan de çî bûye?" 19 Ê wî ji wan re got: "Çî? Ê jê re gotin: "Ya Îsayê Nazaretê, ku pêxember bû, di kîrîn û gotinên li ber Xwedê û hemî mirovan de hêzdar bû; 20 ji ber ku rahîb û hukumxwarên me ew radestî mehkûmîyeta mirinê kirin û ew li ber zilmê rakir 21 Lê me hêvî dikir ku yê ku Îsrailê xilas bike ew be. Ê beriya van hemûyan, îro roja sêyemîn e ku tiştên bi vî rengî qewimîne. 22 Em jî ji hin jinên ji nava me tirsîyan; 23 jî termê wî nedîtine, werin û bibêjin ku wan ecîqandîneke melean dîtine ku dibêjin dijî. 24 Ê hin ji me çûn ser gorê û mîna ku jinan gotin dîtin; lê ew nedîtine 25 Ê ji wan re got: "Ey te bixapînin û di dilê xwe de bixapînin, bawer bikin ku hemî pêxemberan gotine! 26 Ma ne hewce bû ku Mesîh van tiştan bikişîne û bikeve rûmeta xwe?

27 Mûsa û hemû pêxemberan dest pê kir û ji wan re di hemû nivîsarên pîroz de got; 28 û ew hatin cihê ku ew diçûnê. Ê wî wekî ku berdewam bike kir. 29 û zor li wî kirin û gotin: "Li cem me bimîne; ji bo êvarê li ber hatina wê ye û roj kişandîye Ê ji bo ku bi wan ra bimîne çû hundirî. 30 Ê derbas bû, dema ku ew bi wan re li ser maseyê rûniştibû, nan dibir, spas dikir, şikand û da wan. 31 Piştî çavên wan vebûn û ew nas dikirin. Ê ji wan wî da bû. 32 Ê ji hevdû re gotin: "Gava wî bi me re di rê de axift, gava wî Nivîsarên Pîroz ji me re vekir, dilê me di hundirê me de neşewitî?" 33 Ê di wê saetê de rabûn, û vegerîyan Orşelîmê, û yanzdeh dîtin ku ew li hev kom bûn, û yê ku li cem wan bûn, 34 gotin: "Xuda bi rastî rabû û ji Simon re xuya kir." 35 Ê ji wan re gotin ku di rê de çî qewimiye û dema nan şikandîye çawa ji aliyê wan ve hatiye naskirin 36 Gava wan behsa vê yekê dikir, îsa bi xwe jî di nav wan de sekinî. 37 Lê tirsîyan û tirsîyan, fikirîn ku ruhek dîtin. 38 Ê wî ji wan re got: "Tu çima ew qas ditirsî, û ev fikir çima dikevin dilê te? 39 Dest û lingên min bisekinin, ez bi xwe me. Min hîs bike û bibîne; Ji bo ruhekî ne goşt û ne jî hestî heye, wekî ku tu dibînî ez xwedîyê wê me. 40 41 Lê gava wan hêj ji şabûnê bawer nedikir û heyran diman, wî ji wan re got: "Ma tiştêkî we heye ku hûn li vir bixwin?" 42 û parçeyekma masîyên qelandî danîn ber wî. 43 û wî ew girt û li ber wan xwar. 44 Ê ji wan re got: "Ev tiştê ku min ji te re got dema ez li cem te bûm: Her tiştê ku li ser min hatiye nivîsandin di qanûna Mûsa de, di pêxemberan de û di Zebûran de divê were cih 45 Paşê, wî ji wan re fehm kir ku wan Nivîsarên Pîroz ên 46 salî fehm kirine û ji wan re wisa got: "Bi vî awayî tê nivîsandin, ku diviyabû Mesîh di roja sisêyan de ji mirîyan êş bikişanda û ji mirîyan rabibûya; 47 û divê ew tobe li ser navê wî ji bo efûkirina gunehan di nav hemû miletan de bê belav kirin Derbasî Orşelîmê 48 bibin û bibin şahidên her tiştî. 49 Ê tu hay jê hebe, ez ê ji te re sozê Bavê xwe bişînim. Lê tu dê li bajêr bimînî heta ku tu ji jor ve bi hêza xwe ve têkildar bî. 50 û wî ew heta Beytanî bi rê ve birin û destên xwe rakirin û ew pîroz kirin. 51 Ê hat derbas bû, ku gava wî ew pîroz kir, ew ji wan derket. 52 Lê ew bi kêfxweşiyeke mezin vegerîyan Orşelîmê, 53 û her tim li perestgehê bûn, pesnê Xwedê didan.

- Evangelium nach Johannes:

60

- 1 1 Im Anfang war das Wort, und das Wort war bei Gott, und Gott war das Wort.
- 2 Dasselbe war im Anfang bei Gott.
- 3 Alle Dinge sind durch dasselbe gemacht, und ohne dasselbe ist nichts gemacht, was gemacht ist.
- 4 In ihm war das Leben, und das Leben war das Licht der Menschen.
- 5 Und das Licht scheint in der Finsternis, und die Finsternis hat's nicht begriffen.
- 6 Es ward ein Mensch von Gott gesandt, der hieß Johannes.
- 7 Dieser kam zum Zeugnis, dass er von dem Licht zeugte, auf dass sie alle durch ihn glaubten.
- 8 Er war nicht das Licht, sondern dass er zeugte von dem Licht.
- 9 Das war das wahrhaftige Licht, welches alle Menschen erleuchtet, die in diese Welt kommen.
- 10 Es war in der Welt, und die Welt ist durch dasselbe gemacht; und die Welt kannte es nicht.
- 11 Er kam in sein Eigentum; und die Seinen nahmen ihn nicht auf.
- 12 Wie viele ihn aber aufnahmen, denen gab er Macht, Kinder Gottes zu werden, die an seinen Namen glauben;
- 13 welche nicht von dem Geblüt noch von dem Willen des Fleisches noch von dem Willen eines Mannes, sondern von Gott geboren sind.
- 14 Und das Wort ward Fleisch und wohnte unter uns, und wir sahen seine Herrlichkeit, eine Herrlichkeit als des eingeborenen Sohnes vom Vater, voller Gnade und Wahrheit.
- 15 Johannes zeugt von ihm, ruft und spricht: Dieser war es, von dem ich gesagt habe: Nach mir wird kommen,

der vor mir gewesen ist; denn er war eher als ich.

16 Und von seiner Fülle haben wir alle genommen Gnade um Gnade.

17 Denn das Gesetz ist durch Moses gegeben; die Gnade und Wahrheit ist durch Jesum Christum geworden.

18 Niemand hat Gott je gesehen; der eingeborene Sohn, der in des Vaters Schoß ist, der hat es uns verkündigt.

19 Und dies ist das Zeugnis des Johannes, da die Juden sandten von Jerusalem Priester und Leviten, dass sie ihn fragten: Wer bist du?

20 Und er bekannte und leugnete nicht; und er bekannte: Ich bin nicht Christus.

21 Und sie fragten ihn: Was denn? Bist du Elia? Er sprach: Ich bin's nicht. Bist du der Prophet? Und er antwortete: Nein!

22 Da sprachen sie zu ihm: Was bist du denn? dass wir Antwort geben denen, die uns gesandt haben. Was sagst du von dir selbst?

23 Er sprach: Ich bin eine Stimme eines Predigers in der Wüste: Richtet den Weg des Herrn! wie der Prophet Jesaja gesagt hat.

24 Und die gesandt waren, die waren von den Pharisäern.

25 Und sie fragten ihn und sprachen zu ihm: Warum taufst du denn, so du nicht Christus bist noch Elia noch der Prophet?

26 Johannes antwortete ihnen und sprach: Ich taufe mit Wasser; aber er ist mitten unter euch getreten, den ihr nicht kennt.

27 Der ist's, der nach mir kommen wird, welcher vor mir gewesen ist, des ich nicht wert bin, dass ich seine Schuhriemen auflöse.

28 Dies geschah zu Bethabara jenseit des Jordans, wo Johannes taufte.

29 Des andern Tages sieht Johannes Jesum zu ihm kommen und spricht: Siehe, das ist Gottes Lamm, welches der Welt Sünde trägt!

30 Dieser ist's, von dem ich gesagt habe: Nach mir kommt ein Mann, welcher vor mir gewesen ist; denn er war eher denn ich.

31 Und ich kannte ihn nicht; sondern auf dass er offenbar würde in Israel, darum bin ich gekommen, zu taufen mit Wasser.

32 Und Johannes zeugte und sprach: Ich sah, dass der Geist herabfuhr wie eine Taube vom Himmel und blieb auf ihm.

33 Und ich kannte ihn nicht; aber der mich sandte, zu taufen mit Wasser, der sprach zu mir: Auf welchen du sehen wirst den Geist herabfahren und auf ihm bleiben, der ist's, der mit dem heiligen Geist tauft.

34 Und ich sah es und zeugte, dass dieser ist Gottes Sohn.

35 Des andern Tages stand abermals Johannes und zwei seiner Jünger.

36 Und als er Jesum sah wandeln, sprach er: Siehe, das ist Gottes Lamm!

37 Und die zwei Jünger hörten ihn reden und folgten Jesu nach.

38 Jesus aber wandte sich um und sah sie nachfolgen und sprach zu ihnen: Was suchet ihr? Sie aber sprachen zu ihm: Meister, wo bist du zur Herberge?

39 Er sprach zu ihnen: Kommt und sehet's! Sie kamen und sahen's und blieben den Tag bei ihm. Es war aber um die zehnte Stunde.

61

40 Einer aus den zweien, die von Johannes hörten und Jesus nachfolgten, war Andreas, der Bruder des Simon Petrus.

41 Der findet am ersten seinen Bruder Simon und spricht zu ihm: Wir haben den Messias gefunden (welches ist verdolmetscht: der Gesalbte),

42 und führte ihn zu Jesu. Da ihn Jesus sah, sprach er: Du bist Simon, Jona's Sohn; du sollst Kephas (Fels) heißen.

43 Des andern Tages wollte Jesus wieder nach Galiläa ziehen und findet Philippus und spricht zu ihm: Folge mir nach!

44 Philippus aber war von Bethsaida, aus der Stadt des Andreas und Petrus.

45 Philippus findet Nathanael und spricht zu ihm: Wir haben den gefunden, von welchem Moses im Gesetz und die Propheten geschrieben haben, Jesum, Josephs Sohn von Nazareth.

46 Und Nathanael sprach zu ihm: Was kann von Nazareth Gutes kommen? Philippus spricht zu ihm: Komm und sieh es!

47 Jesus sah Nathanael zu sich kommen und spricht von ihm: Siehe, ein rechter Israeliter, in welchem kein Falsch ist.

48 Nathanael spricht zu ihm: Woher kennst du mich? Jesus antwortete und sprach zu ihm: Ehe denn dich Philippus rief, da du unter dem Feigenbaum warst, sah ich dich.

49 Nathanael antwortete und spricht zu ihm: Rabbi, du bist Gottes Sohn, du bist der König von Israel!

50 Jesus antwortete und sprach zu ihm: Du glaubst, weil ich dir gesagt habe, dass ich dich gesehen habe unter

dem Feigenbaum; du wirst noch Größeres denn das sehen.

51 Und spricht zu ihm: Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Von nun an werdet ihr den Himmel offen sehen und die Engel Gottes hinauf und herab fahren auf des Menschen Sohn.

2

1 Und am dritten Tag ward eine Hochzeit zu Kana in Galiläa; und die Mutter Jesu war da.

2 Jesus aber und seine Jünger wurden auch auf die Hochzeit geladen.

3 Und da es an Wein gebrach, spricht die Mutter Jesu zu ihm: Sie haben nicht Wein.

4 Jesus spricht zu ihr: Weib, was habe ich mit dir zu schaffen? Meine Stunde ist noch nicht gekommen.

5 Seine Mutter spricht zu den Dienern: Was er euch sagt, das tut.

6 Es waren aber allda sechs steinerne Wasserkrüge gesetzt nach der Weise der jüdischen Reinigung, und ging in je einen zwei oder drei Maß.

7 Jesus spricht zu ihnen: Füllet die Wasserkrüge mit Wasser! Und sie füllten sie bis obenan.

8 Und er spricht zu ihnen: Schöpfet nun und bringet's dem Speisemeister! Und sie brachten's.

9 Als aber der Speisemeister kostete den Wein, der Wasser gewesen war, und wusste nicht, woher er kam (die Diener aber wussten's, die das Wasser geschöpft hatten), ruft der Speisemeister den Bräutigam

10 und spricht zu ihm: Jedermann gibt zum ersten guten Wein, und wenn sie trunken geworden sind, alsdann den geringeren; du hast den guten Wein bisher behalten.

11 Das ist das erste Zeichen, das Jesus tat, geschehen zu Kana in Galiläa, und offenbarte seine Herrlichkeit. Und seine Jünger glaubten an ihn.

12 Darnach zog er hinab gen Kapernaum, er, seine Mutter, seine Brüder und seine Jünger; und sie blieben nicht lange daselbst.

13 Und der Juden Ostern war nahe, und Jesus zog hinauf gen Jerusalem.

14 Und er fand im Tempel sitzen, die da Ochsen, Schafe und Tauben feil hatten, und die Wechsler.

15 Und er machte eine Geißel aus Stricken und trieb sie alle zum Tempel hinaus samt den Schafen und Ochsen und verschüttete den Wechslern das Geld und stieß die Tische um

16 und sprach zu denen, die die Tauben feil hatten: tragt das von dannen und macht nicht meines Vaters Haus zum Kaufhause!

17 Seine Jünger aber gedachten daran, dass geschrieben steht: Der Eifer um dein Haus hat mich gefressen.

18 Da antworteten nun die Juden und sprachen zu ihm: Was zeigst du uns für ein Zeichen, dass du solches tun mögest?

19 Jesus antwortete und sprach zu ihnen: Brechet diesen Tempel, und am dritten Tage will ich ihn aufrichten.

20 Da sprachen die Juden: Dieser Tempel ist in sechsundvierzig Jahren erbaut; und du willst ihn in drei Tagen aufrichten?

21 (Er aber redete von dem Tempel seines Leibes.

22 Da er nun auferstanden war von den Toten, gedachten seine Jünger daran, dass er dies gesagt hatte, und glaubten der Schrift und der Rede, die Jesus gesagt hatte.)

23 Als er aber zu Jerusalem war am Osterfest, glaubten viele an seinen Namen, da sie die Zeichen sahen, die er tat.

24 Aber Jesus vertraute sich ihnen nicht; denn er kannte sie alle

25 und bedurfte nicht, dass jemand Zeugnis gäbe von einem Menschen; denn er wusste wohl, was im Menschen war.

3

1 Es war aber ein Mensch unter den Pharisäern mit Namen Nikodemus, ein Oberster unter den Juden.

2 Der kam zu Jesu bei der Nacht und sprach zu ihm: Meister, wir wissen, dass du bist ein Lehrer von Gott gekommen; denn niemand kann die Zeichen tun, die du tust, es sei denn Gott mit ihm.

3 Jesus antwortete und sprach zu ihm: Wahrlich, wahrlich, ich sage dir: Es sei denn, dass jemand von neuem geboren werde, so kann er das Reich Gottes nicht sehen.

4 Nikodemus spricht zu ihm: Wie kann ein Mensch geboren werden wenn er alt ist? Kann er auch wiederum in seiner Mutter Leib gehen und geboren werden?

5 Jesus antwortete: Wahrlich, wahrlich ich sage dir: Es sei denn dass jemand geboren werde aus Wasser und Geist, so kann er nicht in das Reich Gottes kommen.

6 Was vom Fleisch geboren wird, das ist Fleisch; und was vom Geist geboren wird, das ist Geist.

7 Lass dich's nicht wundern, dass ich dir gesagt habe: Ihr müsset von neuem geboren werden.

8 Der Wind bläst, wo er will, und du hörst sein Sausen wohl; aber du weißt nicht, woher er kommt und wohin er fährt. Also ist ein jeglicher, der aus dem Geist geboren ist.

9 Nikodemus antwortete und sprach zu ihm: Wie mag solches zugehen?

10 Jesus antwortete und sprach zu ihm: Bist du ein Meister in Israel und weißt das nicht?

11 Wahrlich, wahrlich ich sage dir: Wir reden, was wir wissen, und zeugen, was wir gesehen haben; und ihr

nehmt unser Zeugnis nicht an.

12 Glaubet ihr nicht, wenn ich euch von irdischen Dingen sage, wie würdet ihr glauben, wenn ich euch von himmlischen Dingen sagen würde?

13 Und niemand fährt gen Himmel, denn der vom Himmel herniedergekommen ist, nämlich des Menschen Sohn, der im Himmel ist.

14 Und wie Mose in der Wüste eine Schlange erhöht hat, also muss des Menschen Sohn erhöht werden, 15 auf das alle, die an ihn glauben, nicht verloren werden, sondern das ewige Leben haben.

16 Also hat Gott die Welt geliebt, dass er seinen eingeborenen Sohn gab, auf dass alle, die an ihn glauben, nicht verloren werden, sondern das ewige Leben haben.

17 Denn Gott hat seinen Sohn nicht gesandt in die Welt, dass er die Welt richte, sondern dass die Welt durch ihn selig werde.

18 Wer an ihn glaubt, der wird nicht gerichtet; wer aber nicht glaubt, der ist schon gerichtet, denn er glaubt nicht an den Namen des eingeborenen Sohnes Gottes.

19 Das ist aber das Gericht, dass das Licht in die Welt gekommen ist, und die Menschen liebten die Finsternis mehr als das Licht; denn ihre Werke waren böse.

20 Wer arges tut, der hasst das Licht und kommt nicht an das Licht, auf dass seine Werke nicht gestraft werden.

21 Wer aber die Wahrheit tut, der kommt an das Licht, dass seine Werke offenbar werden; denn sie sind in Gott getan.

22 Danach kam Jesus und seine Jünger in das jüdische Land und hatte daselbst sein Wesen mit ihnen und taufte.

23 Johannes aber taufte auch noch zu Enon, nahe bei Salim, denn es war viel Wasser daselbst; und sie kamen dahin und ließen sich taufen.

24 Denn Johannes war noch nicht ins Gefängnis gelegt.

25 Da erhob sich eine Frage unter den Jüngern des Johannes mit den Juden über die Reinigung.

26 Und sie kamen zu Johannes und sprachen zu ihm: Meister, der bei dir war jenseit des Jordans, von dem du zeugtest, siehe, der tauft, und jedermann kommt zu ihm.

27 Johannes antwortete und sprach: Ein Mensch kann nichts nehmen, es werde ihm denn gegeben vom Himmel.

28 Ihr selbst seid meine Zeugen, dass ich gesagt habe, ich sei nicht Christus, sondern vor ihm her gesandt.

29 Wer die Braut hat, der ist der Bräutigam; der Freund aber des Bräutigams steht und hört ihm zu und freut sich hoch über des Bräutigams Stimme. Diese meine Freude ist nun erfüllt.

30 Er muss wachsen, ich aber muss abnehmen.

31 Der von obenher kommt, ist über alle. Wer von der Erde ist, der ist von der Erde und redet von der Erde. Der vom Himmel kommt, der ist über alle

32 und zeugt, was er gesehen und gehört hat; und sein Zeugnis nimmt niemand an.

33 Wer es aber annimmt, der besiegelt's, dass Gott wahrhaftig sei.

34 Denn welchen Gott gesandt hat, der redet Gottes Worte; denn Gott gibt den Geist nicht nach dem Maß.

35 Der Vater hat den Sohn lieb und hat ihm alles in seine Hand gegeben.

36 Wer an den Sohn glaubt, der hat das ewige Leben. Wer dem Sohn nicht glaubt, der wird das Leben nicht sehen, sondern der Zorn Gottes bleibt über ihm.

4

1 Da nun der Herr inneward, dass vor die Pharisäer gekommen war, wie Jesus mehr Jünger machte und taufte denn Johannes

2 (wiewohl Jesus selber nicht taufte, sondern seine Jünger),

3 verließ er das Land Judäa und zog wieder nach Galiläa.

4 Er musste aber durch Samaria reisen.

5 Da kam er in eine Stadt Samarias, die heißt Sichar, nahe bei dem Feld, das Jakob seinem Sohn Joseph gab.

6 Es war aber daselbst Jakobs Brunnen. Da nun Jesus müde war von der Reise, setzte er sich also auf den Brunnen; und es war um die sechste Stunde.

7 Da kommt ein Weib aus Samaria, Wasser zu schöpfen. Jesus spricht zu ihr: Gib mir zu trinken!

8 (Denn seine Jünger waren in die Stadt gegangen, dass sie Speise kauften.)

9 Spricht nun das samaritanische Weib zu ihm: Wie bittest du von mir zu trinken, so du ein Jude bist, und ich ein samaritanisch Weib? (Denn die Juden haben keine Gemeinschaft mit den Samaritanern.)

10 Jesus antwortete und sprach zu ihr: Wenn du erkennstest die Gabe Gottes und wer der ist, der zu dir sagt: „Gib mir zu trinken!“, du bätest ihn, und er gäbe dir lebendiges Wasser.

11 Spricht zu ihm das Weib: Herr, hast du doch nichts, womit du schöpfest, und der Brunnen ist tief; woher hast du denn lebendiges Wasser?

12 Bist du mehr denn unser Vater Jakob, der uns diesen Brunnen gegeben hat? Und er hat daraus getrunken

und seine Kinder und sein Vieh.

13 Jesus antwortete und sprach zu ihr: Wer von diesem Wasser trinkt, den wir wieder dürsten;

14 wer aber von dem Wasser trinken wird, das ich ihm gebe, den wird ewiglich nicht dürsten; sondern das Wasser, das ich ihm geben werde, das wird in ihm ein Brunnen des Wassers werden, das in das ewige Leben quillt.

15 Spricht das Weib zu ihm: Herr, gib mir dieses Wasser, auf dass mich nicht dürste und ich nicht herkommen müsse, zu schöpfen!

16 Jesus spricht zu ihr: Gehe hin, rufe deinen Mann und komm her!

17 Das Weib antwortete und sprach zu ihm: Ich habe keinen Mann. Jesus spricht zu ihr: Du hast recht gesagt: Ich habe keinen Mann.

18 Fünf Männer hast du gehabt, und den du nun hast, der ist nicht dein Mann; da hast du recht gesagt.

19 Das Weib spricht zu ihm: Herr, ich sehe, dass du ein Prophet bist.

20 Unsre Väter haben auf diesem Berge angebetet, und ihr sagt, zu Jerusalem sei die Stätte, da man anbeten solle.

21 Jesus spricht zu ihr: Weib, glaube mir, es kommt die Zeit, dass ihr weder auf diesem Berge noch zu Jerusalem werdet den Vater anbeten.

22 Ihr wisset nicht, was ihr anbetet; wir wissen aber, was wir anbeten, denn das Heil kommt von den Juden.

23 Aber es kommt die Zeit und ist schon jetzt, dass die wahrhaftigen Anbeter werden den Vater anbeten im Geist und in der Wahrheit; denn der Vater will haben, die ihn also anbeten.

24 Gott ist Geist, und die ihn anbeten, die müssen ihn im Geist und in der Wahrheit anbeten.

25 Spricht das Weib zu ihm: Ich weiß, dass der Messias kommt, der da Christus heißt. Wenn derselbe kommen wird, so wird er's uns alles verkündigen.

26 Jesus spricht zu ihr: Ich bin's, der mit dir redet.

27 Und über dem kamen seine Jünger, und es nahm sie wunder, dass er mit dem Weib redete. Doch sprach niemand: Was fragst du? oder: Was redest du mit ihr?

28 Da ließ das Weib ihren Krug stehen und ging hin in die Stadt und spricht zu den Leuten:

29 Kommt, seht einen Menschen, der mir gesagt hat alles, was ich getan habe, ob er nicht Christus sei!

30 Da gingen sie aus der Stadt und kamen zu ihm.

31 Indes aber ermahnten ihn die Jünger und sprachen: Rabbi, iss!

32 Er aber sprach zu ihnen: Ich habe eine Speise zu essen, von der ihr nicht wisset.

33 Da sprachen die Jünger untereinander: Hat ihm jemand zu essen gebracht?

34 Jesus spricht zu ihnen: Meine Speise ist die, dass ich tue den Willen des, der mich gesandt hat, und vollende sein Werk.

35 Saget ihr nicht: Es sind noch vier Monate, so kommt die Ernte? Siehe, ich sage euch: Hebet eure Augen auf und sehet in das Feld; denn es ist schon weiß zur Ernte.

36 Und wer da schneidet, der empfängt Lohn und sammelt Frucht zum ewigen Leben, auf dass sich miteinander freuen, der da sät und der da schneidet.

37 Denn hier ist der Spruch wahr: Dieser sät, der andere schneidet.

38 Ich habe euch gesandt, zu schneiden, was ihr nicht gearbeitet habt; andere haben gearbeitet und ihr seid in ihre Arbeit gekommen.

39 Es glaubten aber an ihn viele der Samariter aus der Stadt um des Weibes Rede willen, welches da zeugte: Er hat mir gesagt alles, was ich getan habe.

40 Als nun die Samariter zu ihm kamen, baten sie ihn, dass er bei ihnen bliebe; und er blieb zwei Tage da.

41 Und viel mehr glaubten um seines Wortes willen

42 und sprachen zum Weibe: Wir glauben nun hinfort nicht um deiner Rede willen; wir haben selber gehört und erkannt, dass dieser ist wahrlich Christus, der Welt Heiland.

43 Aber nach zwei Tagen zog er aus von dannen und zog nach Galiläa.

44 Denn er selber, Jesus, zeugte, dass ein Prophet daheim nichts gilt.

45 Da er nun nach Galiläa kam, nahmen ihn die Galiläer auf, die gesehen hatten alles, was er zu Jerusalem auf dem Fest getan hatte; denn sie waren auch zum Fest gekommen.

46 Und Jesus kam abermals gen Kana in Galiläa, da er das Wasser hatte zu Wein gemacht.

47 Und es war ein Königischer, des Sohn lag krank zu Kapernaum. Dieser hörte, dass Jesus kam aus Judäa nach Galiläa, und ging hin zu ihm und bat ihn, dass er hinabkäme und hülfe seinem Sohn; denn er war todkrank.

48 Und Jesus sprach zu ihm: Wenn ihr nicht Zeichen und Wunder seht, so glaubet ihr nicht.

49 Der Königische sprach zu ihm: Herr, komm hinab, ehe denn mein Kind stirbt!

50 Jesus spricht zu ihm: Gehe hin, dein Sohn lebt! der Mensch glaubte dem Wort, das Jesus zu ihm sagte, und ging hin.

51 Und indem er hinabging, begegneten ihm seine Knechte, verkündigten ihm und sprachen: Dein Kind lebt.

52 Da forschte er von ihnen die Stunde, in welcher es besser mit ihm geworden war. Und sie sprachen zu ihm: Gestern um die siebente Stunde verließ ihn das Fieber.

53 Da merkte der Vater, dass es um die Stunde wäre, in welcher Jesus zu ihm gesagt hatte: Dein Sohn lebt. Und er glaubte mit seinem ganzen Hause.

54 Das ist nun das andere Zeichen, das Jesus tat, da er aus Judäa nach Galiläa kam.

5

1 Darnach war ein Fest der Juden, und Jesus zog hinauf gen Jerusalem.

2 Es ist aber zu Jerusalem bei dem Schaftor ein Teich, der heißt auf hebräisch Bethesda und hat fünf Hallen,

3 in welchem lagen viele Kranke, Blinde, Lahme, Verdorrte, die warteten, wann sich das Wasser bewegte.

4 (Denn ein Engel fuhr herab zu seiner Zeit in den Teich und bewegte das Wasser.) Welcher nun zuerst, nachdem das Wasser bewegt war, hineinstieg, der ward gesund, mit welcherlei Seuche er behaftet war.

5 Es war aber ein Mensch daselbst, achtunddreißig Jahre lang krank gelegen.

6 Da Jesus ihn sah liegen und vernahm, dass er so lange gelegen hatte, spricht er zu ihm: Willst du gesund werden?

7 Der Kranke antwortete ihm: Herr, ich habe keinen Menschen, wenn das Wasser sich bewegt, der mich in den Teich lasse; und wenn ich komme, so steigt ein anderer vor mir hinein.

8 Jesus spricht zu ihm: Stehe auf, nimm dein Bett und gehe hin!

9 Und alsbald ward der Mensch gesund und nahm sein Bett und ging hin. Es war aber desselben Tages der Sabbat.

10 Da sprachen die Juden zu dem, der geheilt worden war: Es ist heute Sabbat; es ziemt dir nicht, das Bett zu tragen.

11 Er antwortete ihnen: Der mich gesund machte, der sprach zu mir: „Nimm dein Bett und gehe hin!“

12 Da fragten sie ihn: Wer ist der Mensch, der zu dir gesagt hat: „Nimm dein Bett und gehe hin!“?

13 Der aber geheilt worden war, wusste nicht, wer es war; denn Jesus war gewichen, da so viel Volks an dem Ort war.

14 Darnach fand ihn Jesus im Tempel und sprach zu ihm: Siehe zu, du bist gesund geworden; sündige hinfort nicht mehr, dass dir nicht etwas Ärgeres widerfahre.

15 Der Mensch ging hin und verkündete es den Juden, es sei Jesus, der ihn gesund gemacht habe.

16 Darum verfolgten die Juden Jesum und suchten ihn zu töten, dass er solches getan hatte am Sabbat.

17 Jesus aber antwortete ihnen: Mein Vater wirkt bisher, und ich wirke auch.

18 Darum trachteten ihm die Juden viel mehr nach, dass sie ihn töteten, dass er nicht allein den Sabbat brach, sondern sagte auch, Gott sei sein Vater, und machte sich selbst Gott gleich.

19 Da antwortete Jesus und sprach zu ihnen: Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Der Sohn kann nichts von sich selber tun, sondern was er sieht den Vater tun; denn was dieser tut, das tut gleicherweise auch der Sohn.

20 Der Vater aber hat den Sohn lieb und zeigt ihm alles, was er tut, und wird ihm noch größere Werke zeigen, dass ihr euch verwundern werdet.

21 Denn wie der Vater die Toten auferweckt und macht sie lebendig, also auch der Sohn macht lebendig, welche er will.

65

22 Denn der Vater richtet niemand; sondern alles Gericht hat er dem Sohn gegeben,

23 auf dass sie alle den Sohn ehren, wie sie den Vater ehren. Wer den Sohn nicht ehrt, der ehrt den Vater nicht, der ihn gesandt hat.

24 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Wer mein Wort hört und glaubt dem, der mich gesandt hat, der hat das ewige Leben und kommt nicht in das Gericht, sondern er ist vom Tode zum Leben hindurchgedrungen.

25 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Es kommt die Stunde und ist schon jetzt, dass die Toten werden die Stimme des Sohnes Gottes hören; und die sie hören werden, die werden leben.

26 Denn wie der Vater hat das Leben in ihm selber, also hat er dem Sohn gegeben, das Leben zu haben in ihm selber,

27 und hat ihm Macht gegeben, auch das Gericht zu halten, darum dass er des Menschen Sohn ist.

28 Verwundert euch des nicht, denn es kommt die Stunde, in welcher alle, die in den Gräbern sind, werden seine Stimme hören,

29 und werden hervorgehen, die da Gutes getan haben, zur Auferstehung des Lebens, die aber Übles getan haben, zur Auferstehung des Gerichts.

30 Ich kann nichts von mir selber tun. Wie ich höre, so richte ich, und mein Gericht ist recht; denn ich suche nicht meinen Willen, sondern des Vaters Willen, der mich gesandt hat.

31 So ich von mir selbst zeuge, so ist mein Zeugnis nicht wahr.

32 Ein anderer ist's, der von mir zeugt; und ich weiß, dass das Zeugnis wahr ist, das er von mir zeugt.

33 Ihr schicket zu Johannes, und er zeugte von der Wahrheit.

34 Ich aber nehme nicht Zeugnis von Menschen; sondern solches sage ich, auf dass ihr selig werdet.
35 Er war ein brennend und scheinend Licht; ihr aber wolltet eine kleine Weile fröhlich sein in seinem Lichte.
36 Ich aber habe ein größeres Zeugnis; denn des Johannes Zeugnis; denn die Werke, die mir der Vater gegeben hat, dass ich sie vollende, eben diese Werke, die ich tue, zeugen von mir, dass mich der Vater gesandt habe.
37 Und der Vater, der mich gesandt hat, derselbe hat von mir gezeugt. Ihr habt nie weder seine Stimme gehört noch seine Gestalt gesehen,
38 und sein Wort habt ihr nicht in euch wohnend; denn ihr glaubt dem nicht, den er gesandt hat.
39 Suchet in der Schrift; denn ihr meint, ihr habet das ewige Leben darin; und sie ist's, die von mir zeuget;
40 und ihr wollt nicht zu mir kommen, dass ihr das Leben haben möchtet.
41 Ich nehme nicht Ehre von Menschen;
42 aber ich kenne euch, dass ihr nicht Gottes Liebe in euch habt.
43 Ich bin gekommen in meines Vaters Namen, und ihr nehmet mich nicht an. So ein anderer wird in seinem eigenen Namen kommen, den werdet ihr annehmen.
44 Wie könnet ihr glauben, die ihr Ehre voneinander nehmet? und die Ehre, die von Gott allein ist, suchet ihr nicht.
45 Ihr sollt nicht meinen, dass ich euch vor dem Vater verklagen werde; es ist einer, der euch verklagt, der Mose, auf welchen ihr hofft.
46 Wenn ihr Mose glaubtet, so glaubtet ihr auch mir; denn er hat von mir geschrieben.
47 So ihr aber seinen Schriften nicht glaubt, wie werdet ihr meinen Worten glauben?

6

1 Darnach fuhr Jesus weg über das Meer an der Stadt Tiberias in Galiläa.
2 Und es zog ihm viel Volks nach, darum dass sie die Zeichen sahen, die er an den Kranken tat.
3 Jesus aber ging hinauf auf einen Berg und setzte sich daselbst mit seinen Jüngern.
4 Es war aber nahe Ostern, der Juden Fest.
5 Da hob Jesus seine Augen auf und sieht, dass viel Volks zu ihm kommt, und spricht zu Philippus: Wo kaufen wir Brot, dass diese essen?
6 (Das sagte er aber, ihn zu versuchen; denn er wusste wohl, was er tun wollte.)
7 Philippus antwortete ihm: Für zweihundert Groschen Brot ist nicht genug unter sie, dass ein jeglicher unter ihnen ein wenig nehme.
8 Spricht zu ihm einer seiner Jünger, Andreas, der Bruder des Simon Petrus:
9 Es ist ein Knabe hier, der hat fünf Gerstenbrote und zwei Fische; aber was ist das unter so viele?
10 Jesus aber sprach: Schaffet, dass sich das Volk lagert. Es war aber viel Gras an dem Ort. Da lagerten sich bei fünftausend Mann.
11 Jesus aber nahm die Brote, dankte und gab sie den Jüngern, die Jünger aber denen, die sich gelagert hatten; desgleichen auch von den Fischen, wieviel sie wollten.
12 Da sie aber satt waren, sprach er zu seinen Jüngern: Sammelt die übrigen Brocken, dass nichts umkommt.
13 Da sammelten sie und füllten zwölf Körbe mit Brocken von den fünf Gerstenbrotten, die übrig blieben denen, die gespeist worden.
14 Da nun die Menschen das Zeichen sahen, das Jesus tat, sprachen sie: Das ist wahrlich der Prophet, der in die Welt kommen soll.
15 Da Jesus nun merkte, dass sie kommen würden und ihn haschen, dass sie ihn zum König machten, entwich er abermals auf den Berg, er selbst allein.
16 Am Abend aber gingen die Jünger hinab an das Meer
17 und traten in das Schiff und kamen über das Meer gen Kapernaum. Und es war schon finster geworden, und Jesus war nicht zu ihnen gekommen.
18 Und das Meer erhob sich von einem großen Winde.
19 Da sie nun gerudert hatten bei fünfundzwanzig oder dreißig Feld Wegs, sahen sie Jesum auf dem Meere dahergehen und nahe zum Schiff kommen; und sie fürchteten sich.
20 Er aber sprach zu ihnen: Ich bin's; fürchtet euch nicht!
21 Da wollten sie ihn in das Schiff nehmen; und alsbald war das Schiff am Lande, da sie hin fuhren.
22 Des anderen Tages sah das Volk, das diesseits des Meeres stand, dass kein anderes Schiff daselbst war denn das eine, darin seine Jünger getreten waren, und dass Jesus nicht mit seinen Jüngern in das Schiff getreten war, sondern allein seine Jünger waren weggefahren.
23 Es kamen aber andere Schiffe von Tiberias nahe zur Stätte, da sie das Brot gegessen hatten durch des Herrn Danksagung.
24 Da nun das Volk sah, dass Jesus nicht da war noch seine Jünger, traten sie auch in Schiffe und kamen gen Kapernaum und suchten Jesum.

25 Und da sie ihn fanden jenseit des Meeres, sprachen sie zu ihm: Rabbi, wann bist du hergekommen?

26 Jesus antwortete ihnen und sprach: Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Ihr sucht mich nicht darum, dass ihr Zeichen gesehen habt, sondern dass ihr von dem Brot gegessen habt und seid satt geworden.

27 Wirket Speise, nicht, die vergänglich ist, sondern die da bleibt in das ewige Leben, welche euch des Menschen Sohn geben wird; denn den hat Gott der Vater versiegelt.

28 Da sprachen sie zu ihm: Was sollen wir tun, dass wir Gottes Werke wirken?

29 Jesus antwortete und sprach zu ihnen: Das ist Gottes Werk, dass ihr an den glaubt, den er gesandt hat.

30 Da sprachen sie zu ihm: Was tust du denn für ein Zeichen, auf dass wir sehen und glauben dir? Was wirkst du?

31 Unsre Väter haben Manna gegessen in der Wüste, wie geschrieben steht: „Er gab ihnen Brot vom Himmel zu essen.“

32 Da sprach Jesus zu ihnen: Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Mose hat euch nicht das Brot vom Himmel gegeben, sondern mein Vater gibt euch das rechte Brot vom Himmel.

33 Denn dies ist das Brot Gottes, das vom Himmel kommt und gibt der Welt das Leben.

34 Da sprachen sie zu ihm: Herr, gib uns allewege solch Brot.

35 Jesus aber sprach zu ihnen: Ich bin das Brot des Lebens. Wer zu mir kommt, den wird nicht hungern; und wer an mich glaubt, den wird nimmermehr dürsten.

36 Aber ich habe es euch gesagt, dass ihr mich gesehen habt, und glaubet doch nicht.

37 Alles, was mir mein Vater gibt, das kommt zu mir; und wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.

38 Denn ich bin vom Himmel gekommen, nicht dass ich meinen Willen tue, sondern den Willen des, der mich gesandt hat.

39 Das ist aber der Wille des Vaters, der mich gesandt hat, dass ich nichts verliere von allem, was er mir gegeben hat, sondern dass ich's auferwecke am Jüngsten Tage.

40 Denn das ist der Wille des, der mich gesandt hat, dass, wer den Sohn sieht und glaubt an ihn, habe das ewige Leben; und ich werde ihn auferwecken am Jüngsten Tage.

41 Da murrten die Juden darüber, dass er sagte: Ich bin das Brot, dass vom Himmel gekommen ist,

42 und sprachen: Ist dieser nicht Jesus, Josephs Sohn, des Vater und Mutter wir kennen? Wie spricht er denn: Ich bin vom Himmel gekommen?

43 Jesus antwortete und sprach zu ihnen: Murret nicht untereinander.

44 Es kann niemand zu mir kommen, es sei denn, dass ihn ziehe der Vater, der mich gesandt hat; und ich werde ihn auferwecken am Jüngsten Tage.

45 Es steht geschrieben in den Propheten: „Sie werden alle von Gott gelehrt sein.“ Wer es nun hört vom Vater und lernt es, der kommt zu mir.

46 Nicht dass jemand den Vater habe gesehen, außer dem, der vom Vater ist; der hat den Vater gesehen.

47 Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Wer an mich glaubt, der hat das ewige Leben.

48 Ich bin das Brot des Lebens.

49 Eure Väter haben Manna gegessen in der Wüste und sind gestorben.

50 Dies ist das Brot, das vom Himmel kommt, auf dass, wer davon isset, nicht sterbe.

51 Ich bin das lebendige Brot, vom Himmel gekommen; Wer von diesem Brot essen wird, der wird leben in Ewigkeit. Und das Brot, dass ich geben werde, ist mein Fleisch, welches ich geben werde für das Leben der Welt.

52 Da zankten die Juden untereinander und sprachen: Wie kann dieser uns sein Fleisch zu essen geben?

53 Jesus sprach zu ihnen: Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Werdet ihr nicht essen das Fleisch des Menschensohnes und trinken sein Blut, so habt ihr kein Leben in euch.

54 Wer mein Fleisch isset und trinket mein Blut, der hat das ewige Leben, und ich werde ihn am Jüngsten Tage auferwecken.

55 Denn mein Fleisch ist die rechte Speise, und mein Blut ist der rechte Trank.

56 Wer mein Fleisch isset und trinket mein Blut, der bleibt in mir und ich in ihm.

57 Wie mich gesandt hat der lebendige Vater und ich lebe um des Vaters willen, also, wer mich isset, der wird auch leben um meinetwillen.

58 Dies ist das Brot, das vom Himmel gekommen ist; nicht, wie eure Väter haben Manna gegessen und sind gestorben: wer dies Brot isset, der wird leben in Ewigkeit.

59 Solches sagte er in der Schule, da er lehrte zu Kapernaum.

60 Viele nun seine Jünger, die das hörten, sprachen: Das ist eine harte Rede; wer kann sie hören?

61 Da Jesus aber bei sich selbst merkte, dass seine Jünger darüber murrten, sprach er zu ihnen: Ärgert euch das?

62 Wie, wenn ihr denn sehen werdet des Menschen Sohn auffahren dahin, da er zuvor war?

63 Der Geist ist's, der da lebendig macht; das Fleisch ist nichts nütze. Die Worte, die ich rede, die sind Geist und

sind Leben.

64 Aber es sind etliche unter euch, die glauben nicht. (Denn Jesus wusste von Anfang wohl, welche nicht glaubend waren und welcher ihn verraten würde.)

65 Und er sprach: Darum habe ich euch gesagt: Niemand kann zu mir kommen, es sei ihm denn von meinem Vater gegeben.

66 Von dem an gingen seiner Jünger viele hinter sich und wandelten hinfort nicht mehr mit ihm.

67 Da sprach Jesus zu den Zwölfen: Wollt ihr auch weggehen?

68 Da antwortete ihm Simon Petrus: Herr, wohin sollen wir gehen? Du hast Worte des ewigen Lebens;

69 und wir haben geglaubt und erkannt, dass du bist Christus, der Sohn des lebendigen Gottes.

70 Jesus antwortete ihnen: Habe ich nicht euch zwölf erwählt? und – euer einer ist ein Teufel!

71 Er redete aber von dem Judas, Simons Sohn, Ischariot; der verriet ihn hernach, und war der Zwölfe einer.

7

1 Darnach zog Jesus umher in Galiläa; denn er wollte nicht in Judäa umherziehen, darum dass ihm die Juden nach dem Leben stellten.

2 Es war aber nahe der Juden Fest, die Laubhütten.

3 Da sprachen seine Brüder zu ihm: Mache dich auf von dannen und gehe nach Judäa, auf dass auch deine Jünger sehen, die Werke die du tust.

4 Niemand tut etwas im Verborgenen und will doch frei offenbar sein. Tust du solches, so offenbare dich vor der Welt.

5 Denn auch seine Brüder glaubten nicht an ihn.

6 Da spricht Jesus zu ihnen: Meine Zeit ist noch nicht hier; eure Zeit aber ist allewege.

7 Die Welt kann euch nicht hassen; mich aber hasst sie, denn ich zeuge von ihr, dass ihre Werke böse sind.

8 Gehet ihr hinauf auf dieses Fest; ich will noch nicht hinaufgehen auf dieses Fest, den meine Zeit ist noch nicht erfüllt.

9 Da er aber das zu ihnen gesagt, blieb er in Galiläa.

10 Als aber seine Brüder waren hinaufgegangen, da ging er auch hinauf zu dem Fest, nicht offenbar, sondern wie heimlich.

11 Da suchten ihn die Juden am Fest und sprachen: Wo ist der?

12 Und es war ein großes Gemurmel unter dem Volk. Etliche sprachen: Er ist fromm; die andern aber sprachen: Nein, er verführt das Volk.

13 Niemand aber redete frei von ihm um der Furcht willen vor den Juden.

14 Aber mitten im Fest ging Jesus hinauf in den Tempel und lehrte.

15 Und die Juden verwunderten sich und sprachen: Wie kann dieser die Schrift, so er sie doch nicht gelernt hat?

16 Jesus antwortete ihnen und sprach: Meine Lehre ist nicht mein, sondern des, der mich gesandt hat.

17 So jemand will des Willen tun, der wird innewerden, ob diese Lehre von Gott sei, oder ob ich von mir selbst rede.

18 Wer von sich selbst redet, der sucht seine eigene Ehre; wer aber sucht die Ehre des, der ihn gesandt hat, der ist wahrhaftig, und ist keine Ungerechtigkeit an ihm. ⁶⁸

19 Hat euch nicht Mose das Gesetz gegeben? und niemand unter euch tut das Gesetz. Warum sucht ihr mich zu töten?

20 Das Volk antwortete und sprach: Du hast den Teufel; wer versucht dich zu töten?

21 Jesus antwortete und sprach: Ein einziges Werk habe ich getan, und es wundert euch alle.

22 Mose hat euch darum gegeben die Beschneidung, nicht dass sie von Mose kommt, sondern von den Vätern, und ihr beschneidet den Menschen am Sabbat.

23 So ein Mensch die Beschneidung annimmt am Sabbat, auf dass nicht das Gesetz Moses gebrochen werde, zürnet ihr denn über mich, dass ich den ganzen Menschen habe am Sabbat gesund gemacht?

24 Richtet nicht nach dem Ansehen, sondern richtet ein rechtes Gericht.

25 Da sprachen etliche aus Jerusalem: Ist das nicht der, den sie suchten zu töten?

26 Und siehe zu, er redet frei, und sie sagen nichts. Erkennen unsre Obersten nun gewiss, dass er gewiss Christus sei?

27 Doch wir wissen, woher dieser ist; wenn aber Christus kommen wird, so wird niemand wissen, woher er ist.

28 Da rief Jesus im Tempel und sprach: Ja, ihr kennet mich und wisset, woher ich bin; und von mir selbst bin ich nicht gekommen, sondern es ist ein Wahrhaftiger, der mich gesandt hat, welchen ihr nicht kennet.

29 Ich kenne ihn aber; denn ich bin von ihm, und er hat mich gesandt.

30 Da suchten sie ihn zu greifen; aber niemand legte die Hand an ihn, denn seine Stunde war noch nicht gekommen.

31 Aber viele vom Volk glaubten an ihn und sprachen: Wenn Christus kommen wird, wird er auch mehr Zeichen

tun, denn dieser tut?

32 Und es kam vor die Pharisäer, dass das Volk solches von ihm murmelte. Da sandten die Pharisäer und Hohenpriester Knechte aus, das sie ihn griffen.

33 Da sprach Jesus zu ihnen: Ich bin noch eine kleine Zeit bei euch, und dann gehe ich hin zu dem, der mich gesandt hat.

34 Ihr werdet mich suchen, und nicht finden; und wo ich bin, könnet ihr nicht hin kommen.

35 Da sprachen die Juden untereinander: Wo soll dieser hin gehen, dass wir ihn nicht finden sollen? Will er zu den Zerstreuten unter den Griechen gehen und die Griechen lehren?

36 Was ist das für eine Rede, dass er sagte: „Ihr werdet mich suchen, und nicht finden; und wo ich bin, da könnet ihr nicht hin kommen“?

37 Aber am letzten Tage des Festes, der am herrlichsten war, trat Jesus auf, rief und sprach: Wen da dürstet, der komme zu mir und trinke!

38 Wer an mich glaubt, wie die Schrift sagt, von des Leibe werden Ströme des lebendigen Wassers fließen.

39 Das sagte er aber von dem Geist, welchen empfangen sollten, die an ihn glaubten; denn der Heilige Geist war noch nicht da, denn Jesus war noch nicht verklärt.

40 Viele nun vom Volk, die diese Rede hörten, sprachen: Dieser ist wahrlich der Prophet.

41 Andere sprachen: Er ist Christus. Etliche aber sprachen: Soll Christus aus Galiläa kommen?

42 Spricht nicht die Schrift: von dem Samen Davids und aus dem Flecken Bethlehem, da David war, soll Christus kommen?

43 Also ward eine Zwietracht unter dem Volk über ihn.

44 Es wollten aber etliche ihn greifen; aber niemand legte die Hand an ihn.

45 Die Knechte kamen zu den Hohenpriestern und Pharisäern; und sie sprachen zu ihnen: Warum habt ihr ihn nicht gebracht?

46 Die Knechte antworteten: Es hat nie ein Mensch also geredet wie dieser Mensch.

47 Da antworteten ihnen die Pharisäer: Seid ihr auch verführt?

48 Glaubst auch irgendein Oberster oder Pharisäer an ihn?

49 sondern das Volk, das nichts vom Gesetz weiß, ist verflucht.

50 Spricht zu ihnen Nikodemus, der bei der Nacht zu ihm kam, welcher einer unter ihnen war:

51 Richtet unser Gesetz auch einen Menschen, ehe man ihn verhört und erkennt, was er tut?

52 Sie antworteten und sprachen zu ihm: Bist du auch ein Galiläer? Forste und siehe, aus Galiläa steht kein Prophet auf.

53 Und ein jeglicher ging also heim.

1 Jesus aber ging an den Ölberg.

8

2 Und frühmorgens kam er wieder in den Tempel, und alles Volk kam zu ihm; und er setzte sich und lehrte sie.

3 Aber die Schriftgelehrten und Pharisäer brachten eine Frau zu ihm, im Ehebruch ergriffen, und stellten sie in die Mitte

4 und sprachen zu ihm: Meister, diese Frau ist ergriffen auf frischer Tat im Ehebruch.

5 Mose aber hat uns im Gesetz geboten, solche zu steinigen. Was sagst du?

6 Das sprachen sie aber, ihn zu versuchen, auf daß sie eine Sache wider ihn hätten. Aber Jesus bückte sich nieder und schrieb mit dem Finger auf die Erde.

7 Als sie nun anhielten, ihn zu fragen, richtete er sich auf und sprach zu ihnen: Wer unter euch ohne Sünde ist, der werfe den ersten Stein auf sie.

8 Und bückte sich wieder nieder und schrieb auf die Erde.

9 Da sie aber das hörten, gingen sie hinaus, einer nach dem andern, von den Ältesten an; und Jesus ward allein gelassen und die Frau in der Mitte stehend.

10 Jesus aber richtete sich auf und sprach zu ihr: Weib, wo sind sie, deine Verkläger? Hat dich niemand verdammt?

11 Sie aber sprach: Herr, niemand. Jesus aber sprach: So verdamme ich dich auch nicht; gehe hin und sündige hinfort nicht mehr.

12 Da redete Jesus abermals zu ihnen und sprach: Ich bin das Licht der Welt. Wer mir nachfolgt, der wird nicht wandeln in der Finsternis, sondern wird das Licht des Lebens haben.

13 Da sprachen die Pharisäer zu ihm: Du zeugst von dir selbst; dein Zeugnis ist nicht wahr.

14 Jesus antwortete und sprach zu ihnen: Auch wenn ich von mir selbst zeuge, so ist mein Zeugnis wahr; denn ich weiß, woher ich gekommen bin und wohin ich gehe; ihr aber wisset nicht, woher ich komme und wohin ich gehe.

15 Ihr richtet nach dem Fleisch, ich richte niemand.

16 Wenn ich aber richte, so ist mein Gericht recht; denn ich bin nicht allein, sondern ich und der mich gesandt hat.

17 Auch steht in eurem Gesetz geschrieben, daß zweier Menschen Zeugnis wahr sei.

18 Ich bin's, der ich von mir selbst zeuge; und der Vater, der mich gesandt hat, zeugt auch von mir.

19 Da sprachen sie zu ihm: Wo ist dein Vater? Jesus antwortete: Ihr kennet weder mich noch meinen Vater; wenn ihr mich kenntet, so kenntet ihr auch meinen Vater.

20 Diese Worte redete Jesus an dem Gotteskasten, da er lehrte im Tempel; und niemand griff ihn, denn seine Stunde war noch nicht gekommen.

21 Da sprach Jesus abermals zu ihnen: Ich gehe hinweg, und ihr werdet mich suchen und in eurer Sünde sterben. Wo ich hingehe, da könnt ihr nicht hinkommen.

22 Da sprachen die Juden: Will er sich denn selbst töten, daß er spricht: Wohin ich gehe, da könnt ihr nicht hinkommen?

23 Und er sprach zu ihnen: Ihr seid von unten her, ich bin von oben her; ihr seid von dieser Welt, ich bin nicht von dieser Welt.

24 Darum habe ich euch gesagt, daß ihr sterben werdet in euren Sünden; denn wenn ihr nicht glaubet, daß ich es bin, so werdet ihr sterben in euren Sünden.

25 Da sprachen sie zu ihm: Wer bist du denn? Und Jesus sprach zu ihnen: Was rede ich noch mit euch!

26 Ich habe viel über euch zu reden und zu richten. Aber der mich gesandt hat, ist wahrhaftig, und was ich von ihm gehört habe, das rede ich zu der Welt.

27 Sie verstanden aber nicht, daß er ihnen von dem Vater sagte.

28 Da sprach Jesus zu ihnen: Wenn ihr des Menschen Sohn erhöhen werdet, dann werdet ihr erkennen, daß ich es bin und nichts von mir selber tue, sondern, wie mich der Vater gelehrt hat, so rede ich.

29 Und der mich gesandt hat, ist mit mir. Der Vater läßt mich nicht allein; denn ich tue allezeit, was ihm gefällt.

30 Da er solches redete, glaubten viele an ihn.

31 Da sprach nun Jesus zu den Juden, die an ihn glaubten: Wenn ihr bleiben werdet an meiner Rede, so seid ihr in Wahrheit meine Jünger

32 und werdet die Wahrheit erkennen, und die Wahrheit wird euch frei machen.

33 Da antworteten sie ihm: Wir sind Abrahams Kinder und sind niemals jemandes Knechte gewesen. Wie sprichst du denn: Ihr sollt frei werden?

34 Jesus antwortete ihnen: Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Wer Sünde tut, der ist der Sünde Knecht.

35 Der Knecht aber bleibt nicht ewiglich im Hause; der Sohn bleibt ewiglich.

36 Wenn euch nun der Sohn frei macht, so seid ihr recht frei.

37 Ich weiß wohl, daß ihr Abrahams Kinder seid; aber ihr sucht mich zu töten, denn mein Wort findet bei euch keinen Raum.

38 Ich rede, was ich von meinem Vater gesehen habe; und ihr tut, was ihr von eurem Vater gehört habt.

39 Sie antworteten und sprachen zu ihm: Abraham ist unser Vater. Spricht Jesus zu ihnen: Wenn ihr Abrahams Kinder wäret, so tätet ihr Abrahams Werke.

40 Nun aber sucht ihr mich zu töten, einen solchen Menschen, der ich euch die Wahrheit gesagt habe, die ich von Gott gehört habe. Das hat Abraham nicht getan. 70

41 Ihr tut eures Vaters Werke. Da sprachen sie zu ihm: Wir sind nicht unehelich geboren; wir haben einen Vater, Gott.

42 Jesus sprach zu ihnen: Wäre Gott euer Vater, so liebtet ihr mich; denn ich bin ausgegangen und komme von Gott; denn ich bin nicht von mir selber gekommen, sondern er hat mich gesandt.

43 Warum versteht ihr denn meine Sprache nicht? Weil ihr mein Wort nicht könnt hören!

44 Ihr habt den Teufel zum Vater, und nach eures Vaters Gelüste wollt ihr tun. Der ist ein Mörder von Anfang und steht nicht in der Wahrheit; denn die Wahrheit ist nicht in ihm. Wenn er die Lüge redet, so redet er von seinem Eignen; denn er ist ein Lügner und der Vater der Lüge.

45 Ich aber, weil ich die Wahrheit sage, so glaubet ihr mir nicht.

46 Welcher unter euch kann mich einer Sünde zeihen? Wenn ich aber die Wahrheit sage, warum glaubet ihr mir nicht?

47 Wer von Gott ist, der hört Gottes Wort; darum höret ihr nicht, denn ihr seid nicht von Gott.

48 Da antworteten die Juden und sprachen zu ihm: Sagen wir nicht recht, daß du ein Samariter bist und hast einen bösen Geist?

49 Jesus antwortete: Ich habe keinen bösen Geist, sondern ich ehre meinen Vater, und ihr verunehrt mich.

50 Ich suche nicht meine Ehre; es ist aber einer, der sie sucht und richtet.

51 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: So jemand mein Wort wird halten, der wird den Tod nicht sehen ewiglich.

52 Da sprachen die Juden zu ihm: Nun erkennen wir, daß du einen bösen Geist hast. Abraham ist gestorben und die Propheten, und du sprichst: So jemand mein Wort hält, der wird den Tod nicht schmecken ewiglich.

53 Bist du mehr als unser Vater Abraham, welcher gestorben ist? Und die Propheten sind gestorben. Was machst du aus dir selbst?
 54 Jesus antwortete: Wenn ich mich selber ehre, so ist meine Ehre nichts. Es ist aber mein Vater, der mich ehrt, von welchem ihr sprecht: Er ist unser Gott,
 55 und kennet ihn nicht; ich aber kenne ihn. Und wenn ich wollte sagen: Ich kenne ihn nicht, - so würde ich ein Lügner, gleichwie ihr seid. Aber ich kenne ihn und halte sein Wort.
 56 Abraham, euer Vater, ward froh, daß er meinen Tag sehen sollte, und er sah ihn und freute sich.
 57 Da sprachen die Juden zu ihm: Du bist noch nicht fünfzig Jahre alt und hast Abraham gesehen?
 58 Jesus sprach zu ihnen: Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Ehe denn Abraham ward, bin ich.
 59 Da hoben sie Steine auf, daß sie auf ihn würfen. Aber Jesus verbarg sich und ging zum Tempel hinaus.

9

1 Und Jesus ging vorüber und sah einen, der blind geboren war.
 2 Und seine Jünger fragten ihn und sprachen: Meister, wer hat gesündigt, dieser oder seine Eltern, daß er ist blind geboren?
 3 Jesus antwortete: Es hat weder dieser gesündigt, noch seine Eltern, sondern es sollen die Werke Gottes offenbar werden an ihm.
 4 Ich muß wirken die Werke des, der mich gesandt hat, solange es Tag ist; es kommt die Nacht, da niemand wirken kann.
 5 Dieweil ich bin in der Welt, bin ich das Licht der Welt.
 6 Da er solches gesagt, spie er auf die Erde und machte einen Brei aus dem Speichel und legte den Brei auf des Blinden Augen
 7 und sprach zu ihm: Gehe hin zu dem Teich Siloah, das ist verdolmetscht: gesandt, und wasche dich! Da ging er hin und wusch sich und kam sehend.
 8 Die Nachbarn und die ihn zuvor gesehen hatten, daß er ein Bettler war, sprachen: Ist dieser nicht, der dasaß und bettelte?
 9 Etliche sprachen: Er ist's, etliche aber: Nein, aber er ist ihm ähnlich. Er selbst aber sprach: Ich bin's.
 10 Da sprachen sie zu ihm: Wie sind deine Augen aufgetan?
 11 Er antwortete: Der Mensch, der Jesus heißt, machte einen Brei und legte ihn auf meine Augen und sprach: Gehe hin zu dem Teich Siloah und wasche dich! Ich ging hin und wusch mich und ward sehend.
 12 Da sprachen sie zu ihm: Wo ist er? Er sprach: Ich weiß nicht.
 13 Da führten sie ihn, der zuvor blind war, zu den Pharisäern.
 14 Es war aber Sabbat an dem Tage, da Jesus den Brei machte und seine Augen öffnete.
 15 Da fragten sie ihn abermals, auch die Pharisäer, wie er wäre sehend geworden. Er aber sprach zu ihnen: Einen Brei legte er mir auf die Augen, und ich wusch mich und bin nun sehend.
 16 Da sprachen etliche der Pharisäer: Dieser Mensch ist nicht von Gott, weil er den Sabbat nicht hält. Die andern aber sprachen: Wie kann ein sündiger Mensch solche Zeichen tun? Und es ward eine Zwietracht unter ihnen.
 17 Sie sprachen wieder zu dem Blinden: Was sagst du von ihm, daß er hat deine Augen aufgetan? Er aber sprach: Er ist ein Prophet.
 18 Die Juden glaubten nicht von ihm, daß er blind gewesen und sehend geworden wäre, bis daß sie riefen die Eltern des, der sehend geworden war,
 19 fragten sie und sprachen: Ist das euer Sohn, von welchem ihr sagt, er sei blind geboren? Wie ist er denn nun sehend?
 20 Seine Eltern antworteten ihnen und sprachen: Wir wissen, daß dieser unser Sohn ist und daß er blind geboren ist.
 21 Wie er aber nun sehend ist, wissen wir nicht; oder wer ihm hat seine Augen aufgetan, wissen wir auch nicht. Er ist alt genug, fragt ihn, laßt ihn selbst für sich reden.
 22 Solches sagten seine Eltern, denn sie fürchteten sich vor den Juden. Denn die Juden hatten sich schon geeinigt: wenn jemand ihn als den Christus bekennte, der sollte in den Bann getan werden.
 23 Darum sprachen seine Eltern: Er ist alt genug, fraget ihn.
 24 Da riefen sie zum andern Mal den Menschen, der blind gewesen war, und sprachen zu ihm: Gib Gott die Ehre! Wir wissen, daß dieser Mensch ein Sünder ist.
 25 Er antwortete: Ist er ein Sünder? Das weiß ich nicht; eines aber weiß ich: daß ich blind war und bin nun sehend.
 26 Da sprachen sie zu ihm: Was tat er dir? Wie tat er deine Augen auf?
 27 Er antwortete ihnen: Ich habe es euch schon gesagt, und ihr habt's nicht gehört! Was wollt ihr's abermals hören? Wollt ihr auch seine Jünger werden?
 28 Da schmähten sie ihn und sprachen: Du bist sein Jünger; wir aber sind des Mose Jünger.

29 Wir wissen, daß Gott mit Mose geredet hat; woher aber dieser ist, wissen wir nicht.
30 Der Mensch antwortete und sprach zu ihnen: Das ist ein wunderbarlich Ding, daß ihr nicht wisset, woher er ist, und er hat meine Augen aufgetan.
31 Wir wissen, daß Gott die Sünder nicht hört; sondern wenn jemand gottesfürchtig ist und tut seinen Willen, den hört er.
32 Vom Anbeginn der Welt hat man nicht gehört, daß jemand einem Blindgeborenen die Augen aufgetan habe.
33 Wäre dieser nicht von Gott, er könnte nichts tun.
34 Sie antworteten und sprachen zu ihm: Du bist ganz in Sünden geboren und lehrst uns? Und stießen ihn hinaus.
35 Es kam vor Jesus, daß sie ihn ausgestoßen hatten. Und da er ihn fand, sprach er zu ihm: Glaubst du an des Menschen Sohn?
36 Er antwortete und sprach: Herr, wer ist's? auf daß ich an ihn glaube.
37 Jesus sprach zu ihm: Du hast ihn gesehen, und der mit dir redet, der ist's.
38 Er aber sprach: Herr, ich glaube, und fiel vor ihm nieder.
39 Und Jesus sprach: Ich bin zum Gericht in diese Welt gekommen, auf daß, die da nicht sehen, sehend werden, und die da sehen, blind werden.
40 Solches hörten etliche der Pharisäer, die bei ihm waren, und sprachen zu ihm: Sind wir denn auch blind?
41 Jesus sprach zu ihnen: Wäret ihr blind, so hättet ihr keine Sünde; nun ihr aber sprecht: Wir sind sehend, bleibt eure Sünde.

10

1 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Wer nicht zur Tür hineingeht in den Schafstall, sondern steigt anderswo hinein, der ist ein Dieb und Räuber.
2 Der aber zur Tür hineingeht, der ist der Hirte der Schafe.
3 Dem tut der Türhüter auf, und die Schafe hören seine Stimme; und er ruft seine Schafe mit Namen und führt sie aus.
4 Und wenn er alle die Seinen hat hinausgelassen, geht er vor ihnen hin, und die Schafe folgen ihm nach; denn sie kennen seine Stimme.
5 Einem Fremden aber folgen sie nicht nach, sondern fliehen vor ihm; denn sie kennen der Fremden Stimme nicht.
6 Diesen Spruch sagte Jesus zu ihnen; sie verstanden aber nicht, was es war, das er zu ihnen sagte.
7 Da sprach Jesus wieder zu ihnen: Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Ich bin die Tür zu den Schafen.
8 Alle, die vor mir gekommen sind, die sind Diebe und Räuber; aber die Schafe haben ihnen nicht gehorcht.
9 Ich bin die Tür; wenn jemand durch mich eingeht, der wird gerettet werden und wird ein- und ausgehen und Weide finden.
10 Ein Dieb kommt nur, daß er stehle, würgen und umbringe. Ich bin gekommen, daß sie das Leben und volle Genüge haben sollen.
11 Ich bin der gute Hirte. Der gute Hirte läßt sein Leben für die Schafe.
12 Der Mietling aber, der nicht Hirte ist, des die Schafe nicht eigen sind, sieht den Wolf kommen und verläßt die Schafe und flieht; und der Wolf erhascht und zerstreut die Schafe.
13 Der Mietling flieht; denn er ist ein Mietling und achtet der Schafe nicht.
14 Ich bin der gute Hirte und kenne die Meinen und bin bekannt den Meinen,
15 wie mich mein Vater kennt und ich kenne den Vater. Und ich lasse mein Leben für die Schafe.
16 Und ich habe noch andere Schafe, die sind nicht aus diesem Stalle; und auch diese muß ich herführen, und sie werden meine Stimme hören, und wird eine Herde und ein Hirte werden.
17 Darum liebt mich mein Vater, weil ich mein Leben lasse, auf daß ich's wieder nehme.
18 Niemand nimmt es von mir, sondern ich lasse es von mir selber. Ich habe Macht, es zu lassen, und habe Macht, es wiederzunehmen. Solch Gebot habe ich empfangen von meinem Vater.
19 Da ward abermals eine Zwietracht unter den Juden über diese Worte.
20 Viele unter ihnen sprachen: Er hat einen bösen Geist und ist unsinnig; was höret ihr ihm zu?
21 Die andern sprachen: Das sind nicht Worte eines Besessenen; kann ein böser Geist auch der Blinden Augen auf tun?
22 Es ward aber Tempelweihe zu Jerusalem und war Winter.
23 Und Jesus wandelte im Tempel in der Halle Salomos.
24 Da umringten ihn die Juden und sprachen zu ihm: Wie lange hältst du unsre Seele im Ungewissen? Bist du der Christus, so sage es frei heraus.
25 Jesus antwortete ihnen: Ich habe es euch gesagt, und ihr glaubet nicht. Die Werke, die ich tue in meines Vaters Namen, die zeugen von mir.
26 Aber ihr glaubet nicht, denn ihr seid nicht von meinen Schafen.

27 Meine Schafe hören meine Stimme, und ich kenne sie, und sie folgen mir,
28 und ich gebe ihnen das ewige Leben, und sie werden nimmermehr umkommen, und niemand wird sie aus meiner Hand reißen.
29 Der Vater, der mir sie gegeben hat, ist größer als alles, und niemand kann sie aus meines Vaters Hand reißen.
30 Ich und der Vater sind eins.
31 Da hoben die Juden abermals Steine auf, daß sie ihn steinigten.
32 Jesus antwortete ihnen: Viele gute Werke habe ich euch erzeugt von meinem Vater; um welches Werk unter ihnen steinigt ihr mich?
33 Die Juden antworteten ihm: Um eines guten Werkes willen steinigen wir dich nicht, sondern um der Gotteslästerung willen und weil du als ein Mensch dich selber zu Gott machst.
34 Jesus antwortete ihnen: Steht nicht geschrieben in eurem Gesetz (Psalm 82,6): «Ich habe gesagt: Ihr seid Götter»?
35 Wenn er Götter die nennt, zu welchen das Wort Gottes geschah – und die Schrift kann doch nicht gebrochen werden –,
36 wie sprecht ihr denn zu dem, den der Vater geheiligt und in die Welt gesandt hat: Du lästerst Gott, - weil ich sagte: Ich bin Gottes Sohn?
37 Tue ich nicht die Werke meines Vaters, so glaubet mir nicht;
38 tue ich sie aber, so glaubet doch – wollt ihr mir nicht glauben – den Werken, damit ihr zur Erkenntnis kommt und in ihr bleibt, daß der Vater in mir ist und ich in ihm.
39 Da suchten sie abermals ihn zu greifen. Aber er entging ihnen aus ihren Händen
40 und zog hin wieder jenseits des Jordan an den Ort, da Johannes zuvor getauft hatte, und blieb allda.
41 Und viele kamen zu ihm und sprachen: Johannes tat kein Zeichen; aber alles, was Johannes von diesem gesagt hat, das ist wahr.
42 Und glaubten allda viele an ihn.

11

1 Es lag aber einer krank mit Namen Lazarus aus Bethanien, dem Dorfe Marias und ihrer Schwester Martha.
2 Maria aber war es, die den Herrn gesalbt hat mit Salbe und seine Füße getrocknet mit ihrem Haar. Deren Bruder Lazarus war krank.
3 Da sandten seine Schwestern zu ihm und ließen ihm sagen: Herr, siehe, den du lieb hast, der liegt krank.
4 Da Jesus das hörte, sprach er: Diese Krankheit ist nicht zum Tode, sondern zur Verherrlichung Gottes, daß der Sohn Gottes dadurch verherrlicht werde.
5 Jesus aber hatte Martha lieb und ihre Schwester und Lazarus.
6 Als er nun hörte, daß er krank war, blieb er noch zwei Tage an dem Ort, da er war;
7 danach aber spricht er zu seinen Jüngern: Laßt uns wieder nach Judäa ziehen!
8 Seine Jünger sprachen zu ihm: Meister, vor kurzem erst wollten die Juden dich steinigen, und du willst wieder dahin ziehen?
9 Jesus antwortete: Sind nicht des Tages zwölf Stunden? Wer des Tages wandelt, der stößt sich nicht; denn er sieht das Licht dieser Welt.
10 Wer aber des Nachts wandelt, der stößt sich; denn es ist kein Licht in ihm.
11 Solches sagte er, und danach spricht er zu ihnen: Lazarus, unser Freund, schläft; aber ich gehe hin, daß ich ihn aufwecke.
12 Da sprachen seine Jünger: Herr, schläft er, so wird's besser mit ihm.
13 Jesus aber sprach von seinem Tode; sie meinten aber, er rede vom leiblichen Schlaf.
14 Da sagte es ihnen Jesus frei heraus: Lazarus ist gestorben;
15 und ich bin froh um euretwillen, daß ich nicht dagewesen bin, auf daß ihr glaubet. Aber lasset uns zu ihm ziehen!
16 Da sprach Thomas, der genannt ist Zwilling, zu den Jüngern: Laßt uns mitziehen, daß wir mit ihm sterben!
17 Da kam Jesus und fand ihn schon vier Tage im Grabe liegen.
18 Bethanien aber war nahe bei Jerusalem, bei einer halben Stunde.
19 Und viele Juden waren zu Martha und Maria gekommen, sie zu trösten über ihren Bruder.
20 Als Martha nun hörte, daß Jesus kommt, ging sie ihm entgegen; Maria aber blieb daheim sitzen.
21 Da sprach Martha zu Jesus: Herr, wärest du hier gewesen, mein Bruder wäre nicht gestorben.
22 Aber auch jetzt noch weiß ich, daß, was du bittest von Gott, das wird dir Gott geben.
23 Jesus spricht zu ihr: Dein Bruder wird auferstehen.
24 Martha spricht zu ihm: Ich weiß wohl, daß er auferstehen wird in der Auferstehung am Jüngsten Tage.
25 Jesus spricht zu ihr: Ich bin die Auferstehung und das Leben. Wer an mich glaubt, der wird leben, ob er

gleich stürbe;

26 und wer da lebet und glaubet an mich, der wird nimmermehr sterben. Glaubst du das?

27 Sie spricht zu ihm: Herr, ja; ich glaube, daß du bist der Christus, der Sohn Gottes, der in die Welt gekommen ist.

28 Und da sie das gesagt hatte, ging sie hin und rief ihre Schwester Maria heimlich und sprach: Der Meister ist da und ruft dich.

29 Dieselbe, als sie das hörte, stand sie eilends auf und kam zu ihm.

30 Jesus aber war noch nicht in das Dorf gekommen, sondern war noch an dem Ort, da ihm Martha entgegengekommen war.

31 Die Juden, die bei ihr im Hause waren und sie trösteten, da sie sahen, daß Maria eilends aufstand und hinausging, folgten sie ihr nach und dachten: Sie geht hin zum Grabe, daß sie daselbst weine.

32 Als nun Maria dahin kam, wo Jesus war, und ihn sah, fiel sie zu seinen Füßen und sprach zu ihm: Herr, wärest du hier gewesen, mein Bruder wäre nicht gestorben.

33 Als Jesus sie sah weinen und die Juden auch weinen, die mit ihr kamen, ergrimte er im Geist und ward betrübt in sich selbst

34 und sprach: Wo habt ihr ihn hingelegt? Sie sprachen zu ihm: Herr, komm und sieh es!

35 Und Jesus gingen die Augen über.

36 Da sprachen die Juden: Siehe, wie hat er ihn so lieb gehabt!

37 Etliche aber unter ihnen sprachen: Konnte, der dem Blinden die Augen aufgetan hat, nicht schaffen, daß auch dieser nicht stürbe?

38 Da ergrimte Jesus abermals in sich selbst und kam zum Grabe. Es war aber eine Höhle, und ein Stein davor gelegt.

39 Jesus sprach: Hebt den Stein weg! Spricht zu ihm Martha, die Schwester des Verstorbenen: Herr, er stinkt schon; denn er hat vier Tage gelegen.

40 Jesus spricht zu ihr: Habe ich dir nicht gesagt: wenn du glaubtest, so würdest du die Herrlichkeit Gottes sehen?

41 Da hoben sie den Stein weg. Jesus aber hob seine Augen empor und sprach: Vater, ich danke dir, daß du mich erhört hast.

42 Ich wußte wohl, daß du mich allezeit hörst; aber um des Volks willen, das umhersteht, habe ich geredet, damit sie glauben, daß du mich gesandt hast.

43 Da er das gesagt hatte, rief er mit lauter Stimme: Lazarus, komm heraus!

44 Und der Verstorbene kam heraus, gebunden mit Grabtüchern an Füßen und Händen und sein Angesicht verhüllt mit einem Schweißtuch. Jesus spricht zu ihnen: Löset die Binden und lasset ihn gehen!

45 Viele nun von den Juden, die zu Maria gekommen waren und sahen, was Jesus tat, glaubten an ihn.

46 Etliche aber von ihnen gingen hin zu den Pharisäern und sagten ihnen, was Jesus getan hatte.

47 Da versammelten die Hohenpriester und die Pharisäer den Rat und sprachen: Was tun wir? Dieser Mensch tut viele Zeichen.

48 Lassen wir ihn so, dann werden sie alle an ihn glauben, und es werden die Römer kommen und nehmen uns Land und Leute.

74

49 Einer aber unter ihnen, Kaiphas, der desselben Jahres Hoherpriester war, sprach zu ihnen: Ihr wisset nichts;

50 ihr bedenket auch nicht: Es ist euch besser, ein Mensch sterbe für das Volk, als daß das ganze Volk verderbe.

51 Solches aber redete er nicht von sich selbst, sondern, weil er desselben Jahres Hoherpriester war, weissagte er. Denn Jesus sollte sterben für das Volk,

52 und nicht für das Volk allein, sondern damit er auch die Kinder Gottes, die zerstreut waren, zusammenbrächte.

53 Von dem Tage an war es für sie beschlossen, daß sie ihn töteten.

54 Jesus aber wandelte nicht mehr öffentlich unter den Juden, sondern ging von dannen in eine Gegend nahe bei der Wüste, in eine Stadt, genannt Ephraim, und blieb daselbst mit seinen Jüngern.

55 Es war aber nahe das Ostern der Juden; und es gingen aus der Gegend viele hinauf nach Jerusalem vor Ostern, daß sie sich reinigten.

56 Da standen sie und fragten nach Jesus und redeten miteinander im Tempel: Was dünkt euch? Wird er wohl kommen auf das Fest?

57 Es hatten aber die Hohenpriester und Pharisäer ein Gebot ausgehen lassen: wenn jemand wüßte, wo er wäre, solle er's anzeigen, damit sie ihn greifen könnten.

1 Sechs Tage vor Ostern kam Jesus nach Bethanien, wo Lazarus war, welchen Jesus auferweckt hatte von den Toten.

2 Dasselbst machten sie ihm ein Mahl, und Martha diente; Lazarus aber war deren einer, die mit ihm zu Tische lagen.

3 Da nahm Maria ein Pfund Salbe von unverfälschter, köstlicher Narde und salbte die Füße Jesu und trocknete mit ihrem Haar seine Füße; das Haus aber ward voll vom Geruch der Salbe.

4 Da sprach seiner Jünger einer, Judas Ischarioth, der ihn hernach verriet:

5 Warum ist diese Salbe nicht verkauft um dreihundert Silbergroschen und den Armen gegeben?

6 Das sagte er aber nicht, weil er nach den Armen fragte, sondern er war ein Dieb und hatte den Beutel und nahm an sich, was gegeben ward.

7 Da sprach Jesus: Laß sie mit Frieden! Mag es gelten für den Tag meines Begräbnisses.

8 Denn Arme habt ihr allezeit bei euch; mich aber habt ihr nicht allezeit.

9 Da erfuhr viel Volks der Juden, daß er daselbst war, und kamen nicht allein um Jesu willen, sondern damit sie auch Lazarus sähen, welchen er von den Toten erweckt hatte.

10 Aber die Hohenpriester beschlossen, daß sie auch Lazarus töteten;

11 denn um seinetwillen gingen viele Juden hin und glaubten an Jesus.

12 Des andern Tages, da viel Volks, das aufs Fest gekommen war, hörte, daß Jesus käme nach Jerusalem,

13 nahmen sie Palmenzweige und gingen hinaus ihm entgegen und schrien: Hosianna! Gelobt sei, der da kommt in dem Namen des Herrn, der König von Israel!

14 Jesus aber fand ein Eselsfüllen und ritt darauf; wie denn geschrieben steht :

15 «Fürchte dich nicht, du Tochter Zion! Siehe, dein König kommt, reitend auf einem Eselsfüllen.»

16 Solches aber verstanden seine Jünger zuerst nicht; aber als Jesus verherrlicht ward, da dachten sie daran, daß solches von ihm geschrieben war und man solches ihm getan hatte.

17 Das Volk aber, das mit ihm war, als er Lazarus aus dem Grabe rief und von den Toten auferweckte, rühmte die Tat.

18 Darum ging ihm auch das Volk entgegen, da sie hörten, er hätte solches Zeichen getan.

19 Die Pharisäer aber sprachen untereinander: Ihr sehet, daß ihr nichts ausrichtet; siehe, alle Welt läuft ihm nach!

20 Es waren aber etliche Griechen unter denen, die hinaufgekommen waren, daß sie anbeteten auf dem Fest.

21 Die traten zu Philippus, der von Betsaida aus Galiläa war, baten ihn und sprachen: Herr, wir wollten Jesus gerne sehen.

22 Philippus kommt und sagt's Andreas, und Philippus und Andreas sagten's Jesus weiter.

23 Jesus aber antwortete ihnen und sprach: Die Zeit ist gekommen, daß des Menschen Sohn verherrlicht werde.

24 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Wenn das Weizenkorn nicht in die Erde fällt und erstirbt, so bleibt's allein; wenn es aber erstirbt, so bringt es viel Frucht.

25 Wer sein Leben lieb hat, der wird's verlieren; und wer sein Leben auf dieser Welt hasset, der wird's erhalten zum ewigen Leben.

26 Wer mir dienen will, der folge mir nach; und wo ich bin, da soll mein Diener auch sein. Und wer mir dienen wird, den wird mein Vater ehren.

27 Jetzt ist meine Seele betrübt. Und was soll ich sagen? Vater, hilf mir aus dieser Stunde? Nein, darum bin ich in diese Stunde gekommen.

28 Vater, verherrliche deinen Namen! Da kam eine Stimme vom Himmel: Ich habe ihn verherrlicht und will ihn abermals verherrlichen.

29 Da sprach das Volk, das dabeistand und zuhörte: Es donnerte. Die andern sprachen: Es redete ein Engel mit ihm.

30 Jesus antwortete und sprach: Diese Stimme ist nicht um meinetwillen geschehen, sondern um euretwillen.

31 Jetzt geht das Gericht über die Welt; nun wird der Fürst dieser Welt ausgestoßen werden.

32 Und ich, wenn ich erhöht werde von der Erde, so will ich sie alle zu mir ziehen.

33 Das sagte er aber, zu zeigen, welches Todes er sterben würde.

34 Da antwortete ihm das Volk: Wir haben gehört im Gesetz, daß der Christus ewiglich bleibe; und wie sagst du denn: Des Menschen Sohn muß erhöht werden? Wer ist dieser Menschensohn?

35 Da sprach Jesus zu ihnen: Es ist das Licht noch eine kleine Zeit bei euch. Wandelt, solange ihr das Licht habt, damit euch die Finsternis nicht überfalle. Wer in der Finsternis wandelt, der weiß nicht, wo er hingeht.

36 Glaubet an das Licht, solange ihr's habt, auf daß ihr des Lichtes Kinder werdet. Solches redete Jesus und ging weg und verbarg sich vor ihnen.

37 Und ob er wohl solche Zeichen vor ihnen getan hatte, glaubten sie doch nicht an ihn;

38 auf daß erfüllt würde der Spruch des Propheten Jesaja, den er sagte: «Herr, wer glaubt unserm Predigen?

Und wem ist der Arm des Herrn offenbart?»

39 Darum konnten sie nicht glauben, denn Jesaja sagte abermals :

40 «Er hat ihre Augen verblindet und ihr Herz verstockt, daß sie mit den Augen nicht sehen noch mit dem Herzen vernehmen und sich bekehren, und ich ihnen hülfe.»

41 Solches sagte Jesaja, da er seine Herrlichkeit sah, und redete von ihm.

42 Doch auch der Obersten glaubten viele an ihn; aber um der Pharisäer willen bekannten sie es nicht, auf daß sie nicht in den Bann getan würden.

43 Denn sie hatten lieber die Ehre bei den Menschen als die Ehre bei Gott.

44 Jesus aber rief und sprach: Wer an mich glaubt, der glaubt nicht an mich, sondern an den, der mich gesandt hat.

45 Und wer mich sieht, der sieht den, der mich gesandt hat.

46 Ich bin gekommen in die Welt ein Licht, damit, wer an mich glaubt, nicht in der Finsternis bleibe.

47 Und wer meine Worte hört und bewahrt sie nicht, den werde ich nicht richten; denn ich bin nicht gekommen, daß ich die Welt richte, sondern daß ich die Welt rette.

48 Wer mich verachtet und nimmt meine Worte nicht auf, der hat schon seinen Richter: Das Wort, welches ich geredet habe, das wird ihn richten am Jüngsten Tage.

49 Denn ich habe nicht von mir selber geredet; sondern der Vater, der mich gesandt hat, der hat mir ein Gebot gegeben, was ich sagen und reden soll.

50 Und ich weiß: sein Gebot ist das ewige Leben. Darum, was ich rede, das rede ich so, wie mir der Vater gesagt hat.

13 1 Vor dem Osterfest aber erkannte Jesus, daß seine Stunde gekommen war, daß er aus dieser Welt ginge zum Vater; und wie er hatte geliebt die Seinen, die in der Welt waren, so liebte er sie bis ans Ende.

2 Und bei dem Abendessen, da schon der Teufel hatte dem Judas, Simons Sohn, dem Ischarioth, ins Herz gegeben, daß er ihn verriete,

3 und Jesus wußte, daß ihm der Vater hatte alles in seine Hände gegeben und daß er von Gott gekommen war und zu Gott ging:

4 stand er vom Abendmahl auf, legte seine Kleider ab und nahm einen Schurz und umgürtete sich.

5 Danach goß er Wasser in ein Becken, hob an, den Jüngern die Füße zu waschen, und trocknete sie mit dem Schurz, mit dem er umgürtet war.

6 Da kam er zu Simon Petrus; der sprach zu ihm: Herr, solltest du mir meine Füße waschen?

7 Jesus antwortete und sprach zu ihm: Was ich tue, das weißt du jetzt nicht; du wirst es aber hernach erfahren.

8 Da sprach Petrus zu ihm: Nimmermehr sollst du mir die Füße waschen! Jesus antwortete ihm: Werde ich dich nicht waschen, so hast du kein Teil an mir.

9 Spricht zu ihm Simon Petrus: Herr, nicht die Füße allein, sondern auch die Hände und das Haupt!

10 Spricht Jesus zu ihm: Wer gewaschen ist, der bedarf nichts als noch die Füße waschen; denn er ist ganz rein. Und ihr seid rein, aber nicht alle.

11 Denn er wußte seinen Verräter wohl; darum sprach er: Ihr seid nicht alle rein.

12 Da er nun ihre Füße gewaschen hatte, nahm er seine Kleider und setzte sich wieder nieder und sprach abermals zu ihnen: Wisset ihr, was ich euch getan habe?

13 Ihr heißet mich Meister und Herr und saget recht daran, denn ich bin's auch.

14 Wenn nun ich, euer Herr und Meister, euch die Füße gewaschen habe, so sollt ihr auch euch untereinander die Füße waschen.

15 Ein Beispiel habe ich euch gegeben, daß ihr tut, wie ich euch getan habe.

16 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Der Knecht ist nicht größer als sein Herr, noch der Apostel größer als der, der ihn gesandt hat.

17 Wenn ihr solches wisset, selig seid ihr, wenn ihr's tut.

18 Nicht rede ich von euch allen; ich weiß, welche ich erwählt habe. Aber es muß die Schrift erfüllt werden (Psalm 41,10): «Der mein Brot isset, der tritt mich mit Füßen.»

19 Jetzt sage ich's euch, ehe denn es geschieht, damit, wenn es geschehen ist, ihr glaubet, daß ich es bin.

20 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Wer aufnimmt, wenn ich jemand senden werde, der nimmt mich auf; wer aber mich aufnimmt, der nimmt den auf, der mich gesandt hat.

21 Da Jesus solches gesagt hatte, ward er betrübt im Geist und bezeugte und sprach: Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Einer unter euch wird mich verraten.

22 Da sahen sich die Jünger untereinander an, und ward ihnen bange, von welchem er redete.

23 Es war aber einer unter seinen Jüngern, welchen Jesus lieb hatte, der lag bei Tische an der Brust Jesu.

24 Dem winkte Simon Petrus und sprach zu ihm: Sag, wer ist's, von dem er redet!

25 Der lehnte sich an die Brust Jesu und sprach zu ihm: Herr, wer ist's?
 26 Jesus antwortete: Der ist's, dem ich den Bissen eintauche und gebe. Und er tauchte den Bissen ein, nahm ihn und gab ihn dem Judas, des Simon Ischarioth Sohn.
 27 Und nach dem Bissen fuhr der Satan in ihn. Da sprach Jesus zu ihm: Was du tust, das tue bald!
 28 Es wußte aber niemand am Tische, wozu er's ihm sagte.
 29 Etliche meinten, weil Judas den Beutel hatte, Jesus spräche zu ihm: Kaufe, was uns not ist zum Fest, oder daß er den Armen etwas gäbe.
 30 Da er nun den Bissen genommen hatte, ging er alsbald hinaus. Und es war Nacht.
 31 Da Judas aber hinausgegangen war, spricht Jesus: Nun ist des Menschen Sohn verherrlicht, und Gott ist verherrlicht in ihm.
 32 Ist Gott verherrlicht in ihm, so wird ihn Gott auch verherrlichen in sich und wird ihn alsbald verherrlichen.
 33 Liebe Kinder, ich bin noch eine kleine Weile bei euch. Ihr werdet mich suchen; und wie ich zu den Juden sagte: Wo ich hingehe, da könnt ihr nicht hinkommen, so sage ich jetzt auch euch.
 34 Ein neu Gebot gebe ich euch, daß ihr euch untereinander liebet, wie ich euch geliebt habe, damit auch ihr einander lieb habet.
 35 Daran wird jedermann erkennen, daß ihr meine Jünger seid, so ihr Liebe untereinander habt.
 36 Spricht Simon Petrus zu ihm: Herr, wo gehst du hin? Jesus antwortete ihm: Wo ich hingehe, kannst du mir diesmal nicht folgen; aber du wirst mir nachmals folgen.
 37 Petrus spricht zu ihm: Herr, warum kann ich dir diesmal nicht folgen? Ich will mein Leben für dich lassen.
 38 Jesus antwortete ihm: Solltest du dein Leben für mich lassen? Wahrlich, wahrlich, ich sage dir: Der Hahn wird nicht krähen, bis du mich dreimal habest verleugnet.

14

1 Euer Herz erschrecke nicht! Glaubet an Gott und glaubet an mich!
 2 In meines Vaters Hause sind viele Wohnungen. Wenn's nicht so wäre, würde ich dann zu euch gesagt haben: Ich gehe hin, euch die Stätte zu bereiten?
 3 Und wenn ich hingehe, euch die Stätte zu bereiten, so will ich wieder kommen und euch zu mir nehmen, damit ihr seid, wo ich bin.
 4 Und wo ich hingehe, - den Weg wisset ihr.
 5 Spricht zu ihm Thomas: Herr, wir wissen nicht, wo du hingehst; und wie können wir den Weg wissen?
 6 Jesus spricht zu ihm: Ich bin der Weg und die Wahrheit und das Leben; niemand kommt zum Vater denn durch mich.
 7 Wenn ihr mich kenntet, so kenntet ihr auch meinen Vater. Und von nun an kennet ihr ihn und habt ihn gesehen.
 8 Spricht zu ihm Philippus: Herr, zeige uns den Vater, so ist's uns genug.
 9 Jesus spricht zu ihm: So lange bin ich bei euch, und du kennst mich nicht, Philippus? Wer mich sieht, der sieht den Vater! Wie sprichst du denn: Zeige uns den Vater?
 10 Glaubst du nicht, daß ich im Vater und der Vater in mir ist? Die Worte, die ich zu euch rede, die rede ich nicht von mir selbst. Der Vater aber, der in mir wohnt, der tut seine Werke.
 11 Glaubet mir, daß ich im Vater und der Vater in mir ist; wo nicht, so glaubet mir doch um der Werke willen.
 12 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Wer an mich glaubt, der wird die Werke auch tun, die ich tue, und wird größere als diese tun, denn ich gehe zum Vater.
 13 Und was ihr bitten werdet in meinem Namen, das will ich tun, auf daß der Vater verherrlicht werde in dem Sohne.
 14 Was ihr mich bitten werdet in meinem Namen, das will ich tun.
 15 Liebet ihr mich, so werdet ihr meine Gebote halten.
 16 Und ich will den Vater bitten, und er wird euch einen andern Tröster geben, daß er bei euch sei ewiglich:
 17 den Geist der Wahrheit, welchen die Welt nicht kann empfangen, denn sie sieht ihn nicht und kennt ihn nicht. Ihr aber kennet ihn, denn er bleibt bei euch und wird in euch sein.
 18 Ich will euch nicht als Waisen zurücklassen; ich komme zu euch.
 19 Es ist noch um ein kleines, dann wird mich die Welt nicht mehr sehen. Ihr aber sollt mich sehen, denn ich lebe, und ihr sollt auch leben.
 20 An demselben Tage werdet ihr erkennen, daß ich in meinem Vater bin und ihr in mir und ich in euch.
 21 Wer meine Gebote hat und hält sie, der ist's, der mich liebt. Wer mich aber liebt, der wird von meinem Vater geliebt werden, und ich werde ihn lieben und mich ihm offenbaren.
 22 Spricht zu ihm Judas, nicht der Ischarioth: Herr, was ist's, daß du dich uns willst offenbaren und nicht der Welt?
 23 Jesus antwortete und sprach zu ihm: Wer mich liebt, der wird mein Wort halten; und mein Vater wird ihn lieben, und wir werden zu ihm kommen und Wohnung bei ihm machen.

24 Wer aber mich nicht liebt, der hält meine Worte nicht. Und das Wort, das ihr höret, ist nicht mein, sondern des Vaters, der mich gesandt hat.

25 Solches habe ich zu euch geredet, während ich bei euch gewesen bin.

26 Aber der Tröster, der heilige Geist, welchen mein Vater senden wird in meinem Namen, der wird euch alles lehren und euch erinnern alles des, was ich euch gesagt habe. Der Friede Christi

27 Den Frieden lasse ich euch, meinen Frieden gebe ich euch. Nicht gebe ich euch, wie die Welt gibt. Euer Herz erschrecke nicht und fürchte sich nicht.

28 Ihr habt gehört, daß ich euch gesagt habe: Ich gehe hin und komme wieder zu euch. Hättet ihr mich lieb, so würdet ihr euch freuen, daß ich zum Vater gehe, denn der Vater ist größer als ich.

29 Und nun habe ich's euch gesagt, ehe es geschieht, auf daß ihr glaubet, wenn es nun geschehen wird.

30 Ich werde nicht mehr viel mit euch reden, denn es kommt der Fürst der Welt. Er hat keine Macht über mich,

31 aber die Welt soll erkennen, daß ich den Vater liebe und tue, wie mir der Vater geboten hat. Stehet auf und lasset uns von hinnen gehen.

15

1 Ich bin der rechte Weinstock, und mein Vater der Weingärtner.

2 Eine jegliche Rebe an mir, die nicht Frucht bringt, wird er wegnehmen; und eine jegliche, die da Frucht bringt, wird er reinigen, daß sie mehr Frucht bringe.

3 Ihr seid schon rein um des Wortes willen, das ich zu euch geredet habe.

4 Bleibet in mir und ich in euch. Gleichwie die Rebe kann keine Frucht bringen von sich selber, sie bleibe denn am Weinstock, so auch ihr nicht, ihr bleibet denn in mir.

5 Ich bin der Weinstock, ihr seid die Reben. Wer in mir bleibt und ich in ihm, der bringt viel Frucht; denn ohne mich könnt ihr nichts tun.

6 Wer nicht in mir bleibt, der wird weggeworfen wie eine Rebe und verdorrt, und man sammelt sie und wirft sie ins Feuer, und müssen brennen.

7 Wenn ihr in mir bleibet und meine Worte in euch bleiben, werdet ihr bitten, was ihr wollt, und es wird euch widerfahren.

8 Darin wird mein Vater verherrlicht, daß ihr viel Frucht bringet und werdet meine Jünger.

9 Gleichwie mich mein Vater liebt, so liebe ich euch auch. Bleibet in meiner Liebe!

10 Wenn ihr meine Gebote haltet, so bleibet ihr in meiner Liebe, gleichwie ich meines Vaters Gebote halte und bleibe in seiner Liebe.

11 Solches rede ich zu euch, damit meine Freude in euch bleibe und eure Freude vollkommen werde.

12 Das ist mein Gebot, daß ihr euch untereinander liebet, gleichwie ich euch liebe.

13 Niemand hat größere Liebe denn die, daß er sein Leben läßt für seine Freunde.

14 Ihr seid meine Freunde, wenn ihr tut, was ich euch gebiete.

15 Ich sage hinfort nicht, daß ihr Knechte seid; denn ein Knecht weiß nicht, was sein Herr tut. Euch aber habe ich gesagt, daß ihr Freunde seid; denn alles, was ich habe von meinem Vater gehört, habe ich euch kundgetan.

16 Ihr habt mich nicht erwählt, sondern ich habe euch erwählt und gesetzt, daß ihr hingehet und Frucht bringet und eure Frucht bleibe, damit, wenn ihr den Vater bittet in meinem Namen, er's euch gebe.

17 Das gebiete ich euch, daß ihr euch untereinander liebet.

18 Wenn euch die Welt hasset, so wisset, daß sie mich vor euch gehaßt hat.

19 Wäret ihr von der Welt, so hätte die Welt das Ihre lieb. Weil ihr aber nicht von der Welt seid, sondern ich euch aus der Welt erwählt habe, darum hasset euch die Welt.

20 Gedenket an mein Wort, das ich euch gesagt habe: Der Knecht ist nicht größer als sein Herr. Haben sie mich verfolgt, so werden sie euch auch verfolgen; haben sie mein Wort gehalten, so werden sie eures auch halten.

21 Aber das alles werden sie euch tun um meines Namens willen; denn sie kennen den nicht, der mich gesandt hat.

22 Wenn ich nicht gekommen wäre und hätte es ihnen gesagt, so hätten sie keine Sünde; nun aber können sie nichts vorwenden, ihre Sünde zu entschuldigen.

23 Wer mich hasset, der hasset auch meinen Vater.

24 Hätte ich nicht die Werke getan unter ihnen, die kein anderer getan hat, so hätten sie keine Sünde. Nun aber haben sie es gesehen und hassen doch beide, mich und meinen Vater.

25 Doch muß erfüllt werden der Spruch, in ihrem Gesetz geschrieben (Psalm 69,5): «Sie hassen mich ohne Ursache.»

26 Wenn aber der Tröster kommen wird, welchen ich euch senden werde vom Vater, der Geist der Wahrheit, der vom Vater ausgeht, der wird zeugen von mir.

27 Und auch ihr werdet meine Zeugen sein, denn ihr seid von Anfang bei mir gewesen.

1 Solches habe ich zu euch geredet, damit ihr nicht Ärgernis nehmt.

2 Sie werden euch in den Bann tun. Ja, es kommt die Stunde, daß wer euch tötet, wird meinen, er tue Gott einen Dienst damit.

3 Und solches werden sie darum tun, weil sie weder meinen Vater noch mich erkennen.

4 Aber solches habe ich zu euch geredet, damit, wenn die Stunde kommen wird, ihr daran gedenket, daß ich's euch gesagt habe. Solches aber habe ich euch von Anfang nicht gesagt, denn ich war bei euch.

5 Nun aber gehe ich hin zu dem, der mich gesandt hat; und niemand unter euch fragt mich: Wo gehst du hin?

6 Sondern weil ich solches zu euch geredet habe, ist euer Herz voll Trauerns geworden.

7 Aber ich sage euch die Wahrheit: es ist euch gut, daß ich hingehe. Denn wenn ich nicht hingehe, so kommt der Tröster nicht zu euch. Wenn ich aber gehe, will ich ihn zu euch senden.

8 Und wenn derselbe kommt, wird er der Welt die Augen auftun über die Sünde und über die Gerechtigkeit und über das Gericht;

9 über die Sünde: daß sie nicht glauben an mich;

10 über die Gerechtigkeit: daß ich zum Vater gehe und ihr mich hinfort nicht sehet;

11 über das Gericht: daß der Fürst dieser Welt gerichtet ist.

12 Ich habe euch noch viel zu sagen; aber ihr könnt es jetzt nicht tragen.

13 Wenn aber jener, der Geist der Wahrheit, kommen wird, der wird euch in alle Wahrheit leiten. Denn er wird nicht aus sich selber reden; sondern was er hören wird, das wird er reden, und was zukünftig ist, wird er euch verkündigen.

14 Derselbe wird mich verherrlichen; denn von dem Meinen wird er's nehmen und euch verkündigen.

15 Alles, was der Vater hat, das ist mein. Darum habe ich gesagt: Er wird's von dem Meinen nehmen und euch verkündigen.

16 Über ein kleines, dann werdet ihr mich nicht sehen; und abermals über ein kleines, dann werdet ihr mich sehen.

17 Da sprachen etliche unter seinen Jüngern untereinander: Was ist das, was er sagt zu uns: Über ein kleines, dann werdet ihr mich nicht sehen; und abermals über ein kleines, dann werdet ihr mich sehen; und: Ich gehe zum Vater?

18 Da sprachen sie: Was ist das, was er sagt: Über ein kleines? Wir wissen nicht, was er redet.

19 Da merkte Jesus, daß sie ihn fragen wollten, und sprach zu ihnen: Darüber fraget ihr untereinander, daß ich gesagt habe: Über ein kleines, dann werdet ihr mich nicht sehen; und abermals über ein kleines, dann werdet ihr mich sehen.

20 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Ihr werdet weinen und heulen, aber die Welt wird sich freuen; ihr werdet traurig sein, doch eure Traurigkeit soll in Freude verkehrt werden.

21 Ein Weib, wenn sie gebiert, so hat sie Traurigkeit, denn ihre Stunde ist gekommen. Wenn sie aber das Kind geboren hat, denkt sie nicht mehr an die Angst um der Freude willen, daß ein Mensch zur Welt geboren ist.

22 Und auch ihr habt nun Traurigkeit; aber ich will euch wiedersehen, und euer Herz soll sich freuen, und eure Freude soll niemand von euch nehmen.

23 Und an demselben Tage werdet ihr mich nichts fragen. Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Wenn ihr den Vater etwas bitten werdet, so wird er's euch geben in meinem Namen.

24 Bisher habt ihr nichts gebeten in meinem Namen. Bittet, so werdet ihr nehmen, daß eure Freude vollkommen sei.

25 Solches habe ich zu euch in Sprüchen und Bildern geredet. Es kommt aber die Zeit, daß ich nicht mehr in Bildern mit euch reden werde, sondern euch frei heraus verkündigen von meinem Vater.

26 An demselben Tage werdet ihr bitten in meinem Namen. Und ich sage euch nicht, daß ich den Vater für euch bitten will;

27 denn er selbst, der Vater, hat euch lieb, weil ihr mich liebet und glaubet, daß ich von Gott ausgegangen bin.

28 Ich bin vom Vater ausgegangen und gekommen in die Welt; wiederum verlasse ich die Welt und gehe zum Vater.

29 Sprechen zu ihm seine Jünger: Siehe, nun redest du frei heraus und nicht mehr in Bildern.

30 Nun wissen wir, daß du alle Dinge weißt und bedarfst nicht, daß dich jemand frage; darum glauben wir, daß du von Gott ausgegangen bist.

31 Jesus antwortete ihnen: Jetzt glaubet ihr?

32 Siehe, es kommt die Stunde und ist schon gekommen, daß ihr zerstreut werdet, ein jeglicher in das Seine, und mich allein lasset. Aber ich bin nicht allein, denn der Vater ist bei mir.

33 Solches habe ich mit euch geredet, daß ihr in mir Frieden habet. In der Welt habt ihr Angst; aber seid getrost, ich habe die Welt überwunden.

17

1 Solches redete Jesus und hob seine Augen auf gen Himmel und sprach: Vater, die Stunde ist da: verherrliche deinen Sohn, auf daß dich der Sohn verherrliche,
2 wie du ihm Macht gegeben hast über alles Fleisch, damit er das ewige Leben gebe allen, die du ihm gegeben hast.

3 Das ist aber das ewige Leben, daß sie dich, der du allein wahrer Gott bist, und den du gesandt hast, Jesus Christus, erkennen.
4 Ich habe dich verherrlicht auf Erden und vollendet das Werk, das du mir gegeben hast, daß ich es tun sollte.
5 Und nun verherrliche mich du, Vater, bei dir selbst mit der Klarheit, die ich bei dir hatte, ehe die Welt war.
6 Ich habe deinen Namen offenbart den Menschen, die du mir von der Welt gegeben hast. Sie waren dein, und du hast sie mir gegeben, und sie haben dein Wort behalten.
7 Nun wissen sie, daß alles, was du mir gegeben hast, sei von dir.
8 Denn die Worte, die du mir gegeben hast, habe ich ihnen gegeben; und sie haben's angenommen und erkannt wahrhaftig, daß ich von dir ausgegangen bin, und glauben, daß du mich gesandt hast.
9 Ich bitte für sie und bitte nicht für die Welt, sondern für die, die du mir gegeben hast; denn sie sind dein.
10 Und alles, was mein ist, das ist dein, und was dein ist, das ist mein; und ich bin in ihnen verherrlicht.
11 Und ich bin nicht mehr in der Welt; sie aber sind in der Welt, und ich komme zu dir. Heiliger Vater, erhalte sie in deinem Namen, den du mir gegeben hast, daß sie eins seien gleichwie wir.
12 Solange ich bei ihnen war, erhielt ich sie in deinem Namen, den du mir gegeben hast, und habe sie bewahrt, und ist keiner von ihnen verloren außer dem Sohn des Verderbens, auf daß die Schrift erfüllt würde.
13 Nun aber komme ich zu dir und rede solches in der Welt, auf daß sie in sich haben meine Freude vollkommen.
14 Ich habe ihnen gegeben dein Wort, und die Welt haßte sie; denn sie sind nicht von der Welt, wie denn auch ich nicht von der Welt bin.
15 Ich bitte nicht, daß du sie von der Welt nimmest, sondern daß du sie bewahrest vor dem Bösen.
16 Sie sind nicht von der Welt, gleichwie ich auch nicht von der Welt bin.
17 Heilige sie in der Wahrheit; dein Wort ist die Wahrheit.
18 Gleichwie du mich gesandt hast in die Welt, so sende ich sie auch in die Welt.
19 Ich heilige mich selbst für sie, auf daß auch sie geheiligt seien in der Wahrheit.
20 Ich bitte aber nicht allein für sie, sondern auch für die, die durch ihr Wort an mich glauben werden,
21 auf daß sie alle eins seien, gleichwie du, Vater, in mir und ich in dir; daß auch sie in uns seien, damit die Welt glaube, du habest mich gesandt.
22 Und ich habe ihnen gegeben die Herrlichkeit, die du mir gegeben hast, daß sie eins seien, gleichwie wir eins sind,
23 ich in ihnen und du in mir, auf daß sie vollkommen eins seien und die Welt erkenne, daß du mich gesandt hast und liebst sie, gleichwie du mich liebst.
24 Vater, ich will, daß, wo ich bin, auch die bei mir seien, die du mir gegeben hast, auf daß sie meine Herrlichkeit sehen, die du mir gegeben hast; denn du hast mich geliebt, ehe denn die Welt gegründet ward.
25 Gerechter Vater, die Welt kennt dich nicht; ich aber kenne dich, und diese haben erkannt, daß du mich gesandt hast.

80

26 Und ich habe ihnen deinen Namen kundgetan und will ihn kundtun, damit die Liebe, mit der du mich liebst, sei in ihnen und ich in ihnen.

18

1 Da Jesus solches geredet hatte, ging er hinaus mit seinen Jüngern über den Bach Kidron; da war ein Garten, darein ging Jesus und seine Jünger.
2 Judas aber, der ihn verriet, wußte den Ort auch, denn Jesus versammelte sich oft daselbst mit seinen Jüngern.

3 Da nun Judas zu sich genommen hatte die Schar der Kriegsknechte und die Diener der Hohenpriester und Pharisäer, kommt er dahin mit Fackeln, Lampen und mit Waffen.
4 Da nun Jesus wußte alles, was ihm begegnen sollte, ging er hinaus und sprach zu ihnen: Wen suchet ihr?
5 Sie antworteten ihm: Jesus von Nazareth. Er spricht zu ihnen: Ich bin's! Judas aber, der ihn verriet, stand auch bei ihnen.
6 Als nun Jesus zu ihnen sprach: Ich bin's! wichen sie zurück und fielen zu Boden.
7 Da fragte er sie abermals: Wen suchet ihr? Sie aber sprachen: Jesus von Nazareth.
8 Jesus antwortete: Ich habe es euch gesagt, daß ich's bin. Suchet ihr denn mich, so lasset diese gehen!
9 auf daß das Wort erfüllt würde, welches er gesagt hatte: Ich habe derer keinen verloren, die du mir gegeben hast.
10 Da hatte Simon Petrus ein Schwert und zog es heraus und schlug nach des Hohenpriesters Knecht und hieb ihm sein rechtes Ohr ab. Und der Knechtieß Malchus.

11 Da sprach Jesus zu Petrus: Stecke dein Schwert in die Scheide! Soll ich den Kelch nicht trinken, den mir mein Vater gegeben hat?

12 Die Schar aber und der Oberhauptmann und die Diener der Juden nahmen Jesus und banden ihn

13 und führten ihn zuerst zu Hannas; der war der Schwiegervater des Kaiphas, welcher des Jahres Hoherpriester war.

14 Es war aber Kaiphas, der den Juden geraten hatte, es wäre gut, daß ein Mensch stürbe für das Volk.

15 Simon Petrus aber folgte Jesus nach und ein anderer Jünger. Dieser Jünger war dem Hohenpriester bekannt und ging mit Jesus hinein in des Hohenpriesters Palast.

16 Petrus aber stand draußen vor der Tür. Da ging der andere Jünger, der dem Hohenpriester bekannt war, hinaus und redete mit der Türhüterin und führte Petrus hinein.

17 Da sprach die Magd, die Türhüterin, zu Petrus: Bist du nicht auch einer von den Jüngern dieses Menschen? Er sprach: Ich bin's nicht.

18 Es standen aber die Knechte und Diener und hatten ein Kohlenfeuer gemacht, denn es war kalt, und wärmten sich. Petrus aber stand bei ihnen und wärmte sich.

19 Aber der Hohepriester fragte Jesus über seine Jünger und über seine Lehre.

20 Jesus antwortete ihm: Ich habe frei öffentlich geredet vor der Welt. Ich habe allezeit gelehrt in der Synagoge und in dem Tempel, wo alle Juden zusammenkommen, und habe nichts im Verborgenen geredet.

21 Was fragst du mich? Frage die, die gehört haben, was ich zu ihnen geredet habe. Siehe, diese wissen, was ich gesagt habe.

22 Als er aber solches redete, gab der Diener einer, der dabeistand, Jesus einen Backenstreich und sprach: Antwortest du so dem Hohenpriester?

23 Jesus antwortete: Habe ich übel geredet, so beweise, daß es böse sei; habe ich aber recht geredet, was schlägst du mich?

24 Und Hannas sandte ihn gebunden zu dem Hohenpriester Kaiphas.

25 Simon Petrus aber stand und wärmte sich. Da sprachen sie zu ihm: Bist du nicht seiner Jünger einer? Er leugnete aber und sprach: Ich bin's nicht.

26 Spricht einer von des Hohenpriesters Knechten, ein Verwandter des, dem Petrus das Ohr abgehauen hatte: Sah ich dich nicht im Garten bei ihm?

27 Da leugnete Petrus abermals, und alsbald krächte der Hahn.

28 Da führten sie Jesus von Kaiphas vor das Richthaus. Und es war frühe; und sie gingen nicht in das Richthaus, damit sie nicht unrein würden, sondern Ostern essen könnten.

29 Da ging Pilatus zu ihnen heraus und sprach: Was bringet ihr für Klage wider diesen Menschen?

30 Sie antworteten und sprachen zu ihm: Wäre dieser nicht ein Übeltäter, wir hätten dir ihn nicht überantwortet.

31 Da sprach Pilatus zu ihnen: So nehmet ihr ihn hin und richtet ihn nach eurem Gesetz. Da sprachen die Juden zu ihm: Wir dürfen niemand töten, -

32 auf daß erfüllt würde das Wort Jesu, das er sagte, um zu zeigen, welches Todes er sterben würde.

33 Da ging Pilatus wieder hinein ins Richthaus und rief Jesus und sprach zu ihm: Bist du der Juden König?

34 Jesus antwortete: Redest du das von dir selbst, oder haben's dir andere von mir gesagt?

35 Pilatus antwortete: Bin ich ein Jude? Dein Volk und die Hohenpriester haben dich mir überantwortet. Was hast du getan?

36 Jesus antwortete: Mein Reich ist nicht von dieser Welt. Wäre mein Reich von dieser Welt, meine Diener würden darum kämpfen, daß ich den Juden nicht überantwortet würde; aber nun ist mein Reich nicht von dieser Welt.

37 Da sprach Pilatus zu ihm: So bist du dennoch ein König? Jesus antwortete: Du sagst es, ich bin ein König. Ich bin dazu geboren und in die Welt gekommen, daß ich für die Wahrheit zeugen soll. Wer aus der Wahrheit ist, der höret meine Stimme.

38 Spricht Pilatus zu ihm: Was ist Wahrheit? Und da er das gesagt, ging er wieder hinaus zu den Juden und spricht zu ihnen: Ich finde keine Schuld an ihm.

39 Ihr habt aber eine Gewohnheit, daß ich euch einen Gefangenen zum Osterfest losgebe; wollt ihr nun, daß ich euch der Juden König losgebe?

40 Da schrien sie wieder und sprachen: Nicht diesen, sondern Barabbas! Barabbas aber war ein Räuber.

19 1 Da nahm Pilatus Jesus und ließ ihn geißeln.

2 Und die Kriegsknechte flochten eine Krone von Dornen und setzten sie auf sein Haupt und legten ihm ein Purpurkleid an,

3 traten zu ihm und sprachen: Sei gegrüßt, lieber Judenkönig! und gaben ihm Backenstreiche.

4 Da ging Pilatus wieder heraus und sprach zu ihnen: Sehet, ich führe ihn heraus zu euch, damit ihr erkenntet,

daß ich keine Schuld an ihm finde.

5 Da ging Jesus heraus und trug eine Dornenkrone und ein Purpurkleid. Und Pilatus spricht zu ihnen: Sehet, welch ein Mensch!

6 Da ihn die Hohenpriester und die Diener sahen, schrien sie und sprachen: Kreuzige! kreuzige! Pilatus spricht zu ihnen: Nehmt ihr ihn hin und kreuzigt ihn, denn ich finde keine Schuld an ihm.

7 Die Juden antworteten ihm: Wir haben ein Gesetz, und nach dem Gesetz muß er sterben, denn er hat sich selbst zu Gottes Sohn gemacht.

8 Da Pilatus das Wort hörte, fürchtete er sich noch mehr

9 und ging wieder hinein in das Richthaus und spricht zu Jesus: Woher bist du? Aber Jesus gab ihm keine Antwort.

10 Da sprach Pilatus zu ihm: Redest du nicht mit mir? Weißt du nicht, daß ich Macht habe, dich loszugeben, und Macht habe, dich zu kreuzigen?

11 Jesus antwortete: Du hättest keine Macht über mich, wenn sie dir nicht wäre von oben her gegeben. Darum: der mich dir überantwortet hat, der hat größere Sünde.

12 Von da an trachtete Pilatus, wie er ihn losließe. Die Juden aber schrien und sprachen: Läßt du diesen los, so bist du des Kaisers Freund nicht; denn wer sich zum König macht, der ist wider den Kaiser.

13 Da Pilatus das Wort hörte, führte er Jesus heraus und setzte sich auf den Richterstuhl an der Stätte, die da heißt Steinpflaster, auf hebräisch Gabbatha.

14 Es war aber der Rüsttag auf Ostern um die sechste Stunde. Und er spricht zu den Juden: Sehet, das ist euer König!

15 Sie schrien aber: Weg, weg mit dem! Kreuzige ihn! Spricht Pilatus zu ihnen: Soll ich euren König kreuzigen? Die Hohenpriester antworteten: Wir haben keinen König denn den Kaiser.

16 Da überantwortete er ihnen Jesus, daß er gekreuzigt würde. Kreuzigung und Tod Sie nahmen ihn aber, 17 und er trug sein Kreuz und ging hinaus zur Stätte, die da heißt Schädelstätte, welche heißt auf hebräisch Golgatha.

18 Allda kreuzigten sie ihn und mit ihm zwei andere zu beiden Seiten, Jesus aber mitten inne.

19 Pilatus aber schrieb eine Überschrift und setzte sie auf das Kreuz; und war geschrieben: Jesus von Nazareth, der Juden König.

20 Diese Überschrift lasen viele Juden, denn die Stätte, da Jesus gekreuzigt ward, war nahe bei der Stadt. Und es war geschrieben in hebräischer, lateinischer und griechischer Sprache.

21 Da sprachen die Hohenpriester der Juden zu Pilatus: Schreibe nicht: Der Juden König, sondern daß er gesagt habe: Ich bin der Juden König.

22 Pilatus antwortete: Was ich geschrieben habe, das habe ich geschrieben.

23 Die Kriegsknechte aber, da sie Jesus gekreuzigt hatten, nahmen sie seine Kleider und machten vier Teile, einem jeglichen Kriegsknecht einen Teil, dazu auch den Rock. Der Rock aber war ungenäht, von obenan gewebt durch und durch.

24 Da sprachen sie untereinander: Lasset uns den nicht zerteilen, sondern darum lösen, wes er sein soll, - auf daß erfüllt würde die Schrift (Psalm 22,19): «Sie haben meine Kleider unter sich geteilt und haben über meinen Rock das Los geworfen.» Solches taten die Kriegsknechte.

25 Es stand aber bei dem Kreuze Jesu seine Mutter und seiner Mutter Schwester, Maria, des Kleopas Frau, und Maria Magdalena.

26 Da nun Jesus seine Mutter sah und den Jünger dabeistehen, den er lieb hatte, spricht er zu seiner Mutter: Weib, siehe, das ist dein Sohn!

27 Danach spricht er zu dem Jünger: Siehe, das ist deine Mutter! Und von der Stunde an nahm sie der Jünger zu sich.

28 Danach, da Jesus wußte, daß schon alles vollbracht war, auf daß die Schrift erfüllt würde, spricht er: Mich dürstet!

29 Da stand ein Gefäß voll Essig. Sie aber füllten einen Schwamm mit Essig und steckten ihn auf einen Ysop und hielten es ihm dar zum Munde.

30 Da nun Jesus den Essig genommen hatte, sprach er: Es ist vollbracht! und neigte das Haupt und verschied.

31 Die Juden aber, weil es Rüsttag war, damit nicht die Leichname am Kreuze blieben den Sabbat über, denn es war ein großer Sabbat, baten sie den Pilatus, daß ihnen die Beine gebrochen und sie abgenommen würden.

32 Da kamen die Kriegsknechte und brachen dem ersten die Beine und dem andern, der mit ihm gekreuzigt war.

33 Als sie aber zu Jesus kamen und sahen, daß er schon gestorben war, brachen sie ihm die Beine nicht;

34 sondern der Kriegsknechte einer öffnete seine Seite mit einem Speer, und alsbald ging Blut und Wasser heraus.

35 Und der das gesehen hat, der hat es bezeugt, und sein Zeugnis ist wahr, und er weiß, daß er die Wahrheit

sagt, damit auch ihr glaubet.

36 Denn solches ist geschehen, daß die Schrift erfüllt würde : «Ihr sollt ihm kein Bein zerbrechen.»

37 Und abermals spricht die Schrift : «Sie werden sehen auf den, in welchen sie gestochen haben.»

38 Danach bat den Pilatus Joseph von Arimathia, der ein Jünger Jesu war, doch heimlich aus Furcht vor den Juden, daß er den Leichnam Jesu dürfte abnehmen. Und Pilatus erlaubte es. Da kam er und nahm den Leichnam Jesu herab.

39 Es kam aber auch Nikodemus, der vormals bei der Nacht zu Jesus gekommen war, und brachte Myrrhe und Aloe untereinander gemengt, bei hundert Pfunden.

40 Da nahmen sie den Leichnam Jesu und banden ihn in leinene Tücher mit den Spezereien, wie die Juden pflegen zu begraben.

41 Es war aber an der Stätte, da er gekreuzigt ward, ein Garten und im Garten ein neues Grab, in welches niemand je gelegt war.

42 Dahin legten sie Jesus um des Rüsttages willen der Juden, weil das Grab nahe war.

20

1 An dem ersten Tage der Woche kommt Maria Magdalena frühe, da es noch finster war, zum Grabe und sieht, daß der Stein vom Grabe hinweg war.

2 Da läuft sie und kommt zu Simon Petrus und zu dem andern Jünger, welchen Jesus lieb hatte, und spricht zu ihnen: Sie haben den Herrn weggenommen aus dem Grabe, und wir wissen nicht, wo sie ihn hingelegt haben.

3 Da ging Petrus und der andere Jünger hinaus und kamen zum Grabe.

4 Es liefen aber die zwei miteinander, und der andere Jünger lief voraus, schneller als Petrus, und kam zuerst zum Grabe,

5 schaut hinein und sieht die leinenen Binden gelegt; er ging aber nicht hinein.

6 Da kam Simon Petrus ihm nach und ging hinein in das Grab und sieht die Binden gelegt

7 und das Schweiß Tuch, das Jesus um das Haupt gebunden war, nicht zu den Binden gelegt, sondern beiseits, zusammengewickelt, an einen besonderen Ort.

8 Da ging auch der andere Jünger hinein, der zuerst zum Grabe gekommen war, und sah und glaubte.

9 Denn sie verstanden die Schrift noch nicht, daß er von den Toten auferstehen müßte.

10 Da gingen die Jünger wieder heim.

11 Maria aber stand vor dem Grabe und weinte draußen. Als sie nun weinte, schaute sie in das Grab

12 und sieht zwei Engel in weißen Kleidern sitzen, einen zu den Häupten und den andern zu den Füßen, da sie den Leichnam Jesu hingelegt hatten.

13 Und dieselben sprachen zu ihr: Weib, was weinst du? Sie spricht zu ihnen: Sie haben meinen Herrn weggenommen, und ich weiß nicht, wo sie ihn hingelegt haben.

14 Und als sie das sagte, wandte sie sich zurück und sieht Jesus stehen und weiß nicht, daß es Jesus ist.

15 Spricht Jesus zu ihr: Weib, was weinst du? Wen suchest du? Sie meint, es sei der Gärtner, und spricht zu ihm: Herr, hast du ihn weggetragen, so sage mir, wo hast du ihn hingelegt, so will ich ihn holen.

16 Spricht Jesus zu ihr: Maria! Da wandte sie sich um und spricht zu ihm auf hebräisch: Rabbuni! das heißt: Meister!

83

17 Spricht Jesus zu ihr: Rühre mich nicht an! denn ich bin noch nicht aufgefahen zum Vater. Gehe aber hin zu meinen Brüdern und sage ihnen: Ich fahre auf zu meinem Vater und zu eurem Vater, zu meinem Gott und zu eurem Gott.

18 Maria Magdalena kommt und verkündigt den Jüngern: Ich habe den Herrn gesehen, und solches hat er zu mir gesagt.

19 Am Abend aber desselben ersten Tages der Woche, da die Jünger versammelt und die Türen verschlossen waren aus Furcht vor den Juden, kam Jesus und trat mitten ein und spricht zu ihnen: Friede sei mit euch!

20 Und als er das gesagt hatte, zeigte er ihnen die Hände und seine Seite. Da wurden die Jünger froh, daß sie den Herrn sahen.

21 Da sprach Jesus abermals zu ihnen: Friede sei mit euch! Gleichwie mich der Vater gesandt hat, so sende ich euch.

22 Und da er das gesagt hatte, blies er sie an und spricht zu ihnen: Nehmet hin den heiligen Geist!

23 Welchen ihr die Sünden erlasset, denen sind sie erlassen; und welchen ihr sie behaltet, denen sind sie behalten.

24 Thomas aber, der Zwölfe einer, der da heißt Zwillig, war nicht bei ihnen, als Jesus kam.

25 Da sagten die andern Jünger zu ihm: Wir haben den Herrn gesehen. Er aber sprach zu ihnen: Wenn ich nicht in seinen Händen sehe die Nägelmale und lege meinen Finger in die Nägelmale und lege meine Hand in seine Seite, kann ich's nicht glauben.

26 Und über acht Tage waren abermals seine Jünger drinnen und Thomas mit ihnen. Kommt Jesus, da die

Türen verschlossen waren, und tritt mitten ein und spricht: Friede sei mit euch!

27 Danach spricht er zu Thomas: Reiche deinen Finger her und siehe meine Hände und reiche deine Hand her und lege sie in meine Seite und sei nicht ungläubig, sondern gläubig!

28 Thomas antwortete und sprach zu ihm: Mein Herr und mein Gott!

29 Spricht Jesus zu ihm: Weil du mich gesehen hast, Thomas, so glaubst du. Selig sind, die nicht sehen und doch glauben!

30 Noch viele andere Zeichen tat Jesus vor den Jüngern, die nicht geschrieben sind in diesem Buch.

31 Diese aber sind geschrieben, daß ihr glaubet, Jesus sei der Christus, der Sohn Gottes, und daß ihr durch den Glauben das Leben habet in seinem Namen.

21

1 Danach offenbarte sich Jesus abermals den Jüngern am See Tiberias. Er offenbarte sich aber so:

2 Es waren beieinander Simon Petrus und Thomas, der da heißt Zwillig, und Nathanael von Kana in Galiläa und die Söhne des Zebedäus und andere zwei seiner Jünger.

3 Spricht Simon Petrus zu ihnen: Ich will fischen gehen. Sie sprechen zu ihm: So wollen wir mit dir gehen. Sie gingen hinaus und traten in das Schiff, und in derselben Nacht fingen sie nichts.

4 Als es aber schon Morgen wurde, stand Jesus am Ufer, aber die Jünger wußten nicht, daß es Jesus war.

5 Spricht Jesus zu ihnen: Kinder, habt ihr nichts zu essen? Sie antworteten ihm: Nein.

6 Er aber sprach zu ihnen: Werfet das Netz zur Rechten des Schiffs, so werdet ihr finden. Da warfen sie und konnten's nicht mehr ziehen vor der Menge der Fische.

7 Da spricht der Jünger, welchen Jesus lieb hatte, zu Petrus: Es ist der Herr! Da Simon Petrus hörte, daß es der Herr war, gürtete er den Rock um, denn er war nackt, und warf sich ins Meer.

8 Die andern Jünger aber kamen mit dem Schiff, denn sie waren nicht ferne vom Lande, sondern bei zweihundert Ellen, und zogen das Netz mit den Fischen.

9 Als sie nun ausstiegen auf das Land, sahen sie Kohlen gelegt und Fische darauf und Brot.

10 Spricht Jesus zu ihnen: Bringet her von den Fischen, die ihr jetzt gefangen habt!

11 Simon Petrus stieg hinein und zog das Netz auf das Land voll großer Fische, hundertdreißig. Und obwohl ihrer so viel waren, zerriß doch das Netz nicht.

12 Spricht Jesus zu ihnen: Kommt und haltet das Mahl! Niemand aber unter den Jüngern wagte, ihn zu fragen: Wer bist du? Denn sie wußten, daß es der Herr war.

13 Da kommt Jesus und nimmt das Brot und gibt's ihnen, desgleichen auch die Fische.

14 Das ist nun das dritte Mal, daß Jesus offenbart ward den Jüngern, nachdem er von den Toten auferstanden war.

15 Als sie nun das Mahl gehalten hatten, spricht Jesus zu Simon Petrus: Simon, des Johannes Sohn, hast du mich lieber, als mich diese haben? Er spricht zu ihm: Ja, Herr, du weißt, daß ich dich lieb habe. Spricht Jesus zu ihm: Weide meine Lämmer!

16 Spricht er zum zweiten Mal zu ihm: Simon, des Johannes Sohn, hast du mich lieb? Er spricht zu ihm: Ja, Herr, du weißt, daß ich dich lieb habe. Spricht Jesus zu ihm: Weide meine Schafe!

17 Spricht er zum dritten Mal zu ihm: Simon, des Johannes Sohn, hast du mich lieb? Petrus ward traurig, daß er zum dritten Mal zu ihm sagte: Hast du mich lieb? und sprach zu ihm: Herr, du weißt alle Dinge, du weißt, daß ich dich lieb habe. Spricht Jesus zu ihm: Weide meine Schafe!

18 Wahrlich, wahrlich, ich sage dir: Als du jünger warst, gürtetest du dich selbst und wandeltest, wo du hin wolltest; wenn du aber alt wirst, wirst du deine Hände ausstrecken, und ein anderer wird dich gürtend und führen, wo du nicht hin willst.

19 Das sagte er aber, zu zeigen, mit welchem Tode er Gott preisen würde. Und als er das gesagt, spricht er zu ihm: Folge mir nach!

20 Petrus aber wandte sich um und sah den Jünger folgen, welchen Jesus lieb hatte, der auch an seiner Brust beim Abendessen gelegen hatte und gesagt: Herr, wer ist's, der dich verrät?

21 Da Petrus diesen sah, spricht er zu Jesus: Herr, was wird aber mit diesem?

22 Jesus spricht zu ihm: Wenn ich will, daß er bleibe, bis ich komme, was geht es dich an? Folge du mir nach!

23 Da ging die Rede aus unter den Brüdern: Dieser Jünger stirbt nicht. Aber Jesus sprach nicht zu ihm: Er stirbt nicht, sondern: Wenn ich will, daß er bleibe, bis ich komme, was geht es dich an?

24 Dies ist der Jünger, der von diesen Dingen zeugt und dies geschrieben hat, und wir wissen, daß sein Zeugnis wahrhaftig ist.

25 Es sind auch viele andere Dinge, die Jesus getan hat. Wenn sie aber sollten eins nach dem andern geschrieben werden, achte ich, die Welt würde die Bücher nicht fassen, die zu schreiben wären.